

САНДРА БРАУН

САМО СПОМЕН

САНДРА БРАУН САМО СПОМЕН

Превод: Милена Кацарска

chitanka.info

Роско Ланкастър — най-богатия човек в градчето Уинстънвил, е на смъртно легло. Освен тази вест, младата му съпруга Карълайн преживява още един шок. Пристига Ринк — синът на Роско, който преди дванайсет години е напуснал дома си, избягал е от голямата си любов — Карълайн. Магията на едно далечно любовно лято е застанала между тях. Двамата трябва да си отговорят на много въпроси за разбития им живот. В дъното на забулената с тайни история се прокрадва, сякаш от ада, зловещата фигура на Роско...

ПЪРВА ГЛАВА

— Сигурен ли сте?

Докторът кимна вяло. Зелените му хирургически дрехи още бяха колосани, не беше прекарал достатъчно дълго време в тях, за да ги изпоти.

— Искрено съжалявам, госпожо Ланкастър. Нещата са доста напреднали и са се разпространили.

— Нищо ли не може да се направи?

— Освен това да се погрижим за удобството му и да облекчим болките му, доколкото е възможно — не. — Той докосна ръката ѝ и погледна многозначително човека, застанал до нея. — Не му остава много. Няколко седмици може би.

— Разбирам. — Тя попи очите си със смачкана, омекнала от влага кърпичка.

Сърцето на доктора се сви от съчувствие към нея. Когато членовете на семействата реагираха на лошата новина с истерия, той знаеше как да се оправя с тях. А това мъжествено примирение от страна на жена, толкова крехка и женствена на вид, го караше да се чувства безпомощен и непохватен.

— Ако беше дошъл за преглед по-рано, тогава може би...

Тя се усмихна с лека, тъжна усмивка.

— Но той не пожела. Умолявах го да се обърне към вас, когато стомахът му продължаваше да го притеснява. А той все твърдеше, че това се дължало единствено на проблеми с храносмилането.

— Всички знаем колко упорит може да бъде Роско — изрече мъжът до нея. Грейнджър Хопкинс нежно притисна пръстите на Карълайн Ланкастър и ги обви около ръката си. — Тя може ли да го види?

— След няколко часа — отвърна лекарят. — Упойката ще продължи да действа до следобед. Защо не се приберете у дома за няколко часа и не си отдъхнете?

Карълайн кимна и се остави на Грейнджър — неин адвокат и приятел, да я поведе към асансьора. Зачакаха в тягостно мълчание. Тя бе като замаяна, но не беше изненадана. Така или иначе животът ѝ никога не е бил розов и без усложнения. Защо ли изобщо се бе поддала на илюзорната надежда, че операцията на Роско ще покаже не друго, а най-обикновена язва?

— Добре ли си? — попита Грейнджър меко, когато вратите на асансьора се затвориха след тях и двамата останаха насаме.

Тя си пое пресекливо дъх.

— Дотолкова добре, колкото може да бъде жена, която току-що е разбрала, че съпругът ѝ ще умре. Скоро.

— Съжалявам.

Карълайн вдигна очи към него и се усмихна. Сърцето на Грейнджър се разтопи. Усмивките ѝ, които често имаха извинително и леко тъжно излъчване — сякаш заради някакъв невидим неин недостатък — трогваха както мъжете, така и жените.

— Знам, че е така, Грейнджър. Не мога да ти опиша колко се радвам, че си ми приятел.

Двамата прекосиха фоайето на наскоро обзаведената наново болница. Членовете на персонала и посетителите хвърляха бегли погледи към Карълайн, след което извърщаха очи. Обърнатите лица излъчваха любопитство, но и почителност. Всички вече знаеха. Когато виден гражданин на градче с размерите на Уинстънвил бе на умиране, новината се разчуваше светкавично.

Грейнджър придружи Карълайн до колата ѝ и отвори вратата. Тя се качи, но не завъртя стартера. Седеше, взряна отчаяно пред себе си, потънала в мисли, разтревожена, скръбна. Трябваше да се погрижи за толкова много неща. Откъде да започне?

— Налага се да уведоим Ринк.

Името мина през тялото ѝ като леден кинжал, остър и пронизващ. Проби всичките ѝ жизнени органи. Екотът от името му закънтя в главата ѝ. Болката, която изпита, когато го чу произнесено, я парализира.

— Карълайн, чу ли ме? Казах...

— Да, чух те.

— Преди да влезе в операционната, Роско ме накара да обеща, че ще се свържа с Ринк, ако прогнозата е лоша.

Очите с неуловим цвят на пушек потърсиха погледа на адвоката.

— Той те е помолил да се свържеш с Ринк?

— Да. Съвсем определено наблегна на това.

— Изненадана съм. Мислех, че разпрата помежду им не подлежи на прошка.

— Роско умира, Карълайн. Според мен той е бил наясно още при влизането си в болницата, че никога няма да излезе от нея. Той иска да види сина си, преди да умре.

— Дватамата нито са се виждали, нито са говорили в продължение на цели дванадесет години, Грейнджър. Не знам дали Ринк би се върнал обратно.

— Ще се върне, като научи какво е положението.

Дали? О, господи, дали? Дали щеше да го види отново? Как щеше да се почувства, ако това станеше? Как ли ще изглежда той? Беше се случило преди толкова години. Преди дванадесет години. Ръцете й здраво се вкопчиха в обточения с кожа волан на нейния линкълн. Дланите й се изпотиха. Тя цялата се изпоти.

— Не се тревожи за това — добави Грейнджър, долавяйки напрегнатостта й. — Понеже така или иначе не познаваш Ринк, аз ще му се обадя и ще говоря с него.

Карълайн не поправи погрешното му мнение, че тя не познава Ринк. Фактът, че се познаваха, бе старателно запазена тайна в продължение на дванадесет години. Нямаше намерение точно сега да я разкрива. Вместо това Карълайн положи длан върху ръката на Грейнджър, опряна на сваленото странично стъкло.

— Благодаря ти за всичко.

Лицето му беше грозновато и подпухнало, крушовидно. Бузите му висяха като празни кожени торбички от двете страни на челюстта му. При докосването й той неволно се изчерви като ученик. Грейнджър винаги имаше неугледен вид, ходеше бавно, прегърбен, говореше меко и добросърдечно и тези външни белези бяха излъгали мнозина. Зад това лице, сякаш излязло изпод молива на карикатурист, действаше проникателен, остър, както и откровено честен ум.

— Радвам се, че мога да ти помогна. Има ли и нещо друго?

Тя поклати глава. За нея бе огромно облекчение фактът, че той доброволно бе изразил желание да се обади на Ринк. Как би могла сама да го направи, ако трябваше, изобщо не можеше да си представи!

— Ще трябва да кажа на Лаура Джейн. — Сивите очи се изпълниха със сълзи. — Това никак няма да е лесно.

— Ти ще се справиш по-добре от всеки друг. — Той потупа ръката ѝ и отстъпи назад. — Ще ти звънна следобед и ако искаш, ще те закарам до болницата, когато ти е удобно.

Карълайн кимна, запали колата и включи на скорост. Градът вече жужеше, когато подкара през него. Операцията на Роско бе назначена за много рано тази сутрин. Сега вече обичайният работен делник бе в разгара си. Хората бяха поели по всекидневните си задачи, без да съзнават, че светът на Карълайн Доусън Ланкастър за пореден път се бе обърнал с главата надолу.

Мъжът, на когото се бе опирала — първо като работодател, а после и като съпруг — умираше. Бъдещето ѝ, което за кратко време бе изглеждало сигурно и стабилно, за пореден път бе застрашено. Смъртта на Роско означаваше за нея не само загубата на важен човек в живота ѝ, но и загубата на новото ѝ положение в обществото.

Мина покрай „Ланкастър Джин“^[1]. Тази година се подготвяха за обилна реколта памук. Управителите също трябваше да бъдат уведомени за състоянието на Роско. Това щеше да легне отново на нейните плещи, защото през последните няколко месеца именно тя се бе грижила за работата в памукочистачната фабрика, откакто здравето на Роско се беше влошило.

Началниците на смени щяха сами да уведомят работниците. Не след дълго всички в града щяха да знаят, че Роско Ланкастър е на смъртно легло.

Навремето най-горещата клюка бе женитбата между Карълайн Доусън и Роско Ланкастър, който бе с тридесет години по-възрастен от нея. Хората подхвърляха, че щерката на онзи боклук Доусън се беше уредила добре, за да живее в Убежището и да кара чисто нов бляскав линкълн, винаги облечена шик, независимо от случая. Пфуй! За каква се мислеше тя? Всички си спомняха времето, когато ходеше с изкърпени дрешки и работеше в магазина на Улуърт след училище. Сега, когато беше госпожа Роско Ланкастър, омъжена за най-богатия човек в околията, смяташе, че може да си вири носа.

Всъщност Карълайн отбягваше хората от градчето, защото не можеше да понася любопитните им цинични погледи — погледи, които ясно показваха, че всички се питат каква черна магия бе

направила на стария Роско, за да го впримчи, след като той години наред си беше оставал вдовец.

Скоро същите тези хора щяха да започнат да идват при нея, за да ѝ изкажат почитанията си. Затвори за миг очи и потрепери от тази мисъл. Единствено гледката към имението, наречено Убежището, можеше да повдигне духа ѝ. До последния ѝ дъх само видът на къщата щеше да я изпълва с възхита и въодушевление. От първия път, когато я беше зърнала като малко момиче, прокраднала се тайно сред дърветата, къщата я беше очаровала.

Имението бе оградено от вековни дъбове. Масивните им клони се протягаха към него и надвисваха, натежали от къдравия листак, сякаш любящо обгръщаха с ръце обитателите и самата сграда. Къщата стоеше като южняшка кокетка, разстлала надиплените си поли около себе си. Тухлената фасада винаги се поддържаше боядисана в бяло. Редица коринтски колони украсяваше предната част — по три от всяка страна на входната врата. Те подкрепяха балкона на втория етаж над широката веранда, която обикаляше къщата. По нея се виждаха пръснати тук-там бели градински мебели. Тях ги прибираха вътре само през студените, влажни зимни месеци. Бели парапети от ковано желязо, фини като дантелена яка, ограждаха терасата. Външни дървени капаци в тъмнозелено закриваха високите прозорци, които иначе блестяха като огледала под лъчите на слънцето.

Летните насекоми жужах лудо и се стрелкаха хаотично из изобилието от разцъфнали растения, чийто цвят бе така наситен и искрящ, че причиняваше болка на очите. Никое друго кътче по земята не притежаваше по-зелена трева от тази, която се стелеше като килим край Убежището.

Около къщата витаеше дух на изтънченост и изящество — като магическо покривало, което забулва замъците от приказките. Откакто се помнеше тази къща олицетворяваше за нея най-желаното в света. Сега тя живееше в нея. А след случилото се днес разбираше, че този живот щеше да е временен.

Карълайн спря колата на чакълестата алея, която се извиваше като дъга пред постройката. За миг остана неподвижна, събирайки мислите и силите си, за да има източник на увереност и спокойствие за следващите няколко часа. Следобедът никак нямаше да бъде приятен.

Огромното преддверие тънеше в сумрак, след като човек прекрачеше прага му от ослепителната слънчева светлина навън. Убежището бе типична постройка от времето на господарските плантации на юг. Широко централно преддверие минаваше от предната врата до задната част. От едната му страна се намираха официалната трапезария и библиотеката, стаята, която Роско използваше като кабинет. От другата страна имаше гостни и всекидневни салони, отделени от преддверието, а и помежду си с огромни плъзгащи се врати, които потъваха в стените. Доколкото си спомняше Карълайн, вратите никога не бяха използвани. Величествено извито стълбище се извисяваше към втория етаж, където се намираха четири спални със съответните допълнителни помещения.

Къщата тънеше в прохлада, истинско райско убежище от лятната влажна горещина. Карълайн свали сакото на костюма си, закачи го и дръпна прилепналата към гърба ѝ копринена блуза.

— Е? Какви са новините?

Икономката — госпожа Хани, която неотлъчно бе в Убежището, откакто Марлена Уинстън се бе омъжила за Роско Ланкастър, бе застанала на прага под сводестата врата, която отвеждаше към трапезарията. Явно идвайки от кухнята, която се намираше по-нататък, тя още бършеше големите си груби ръце, които напълно подхождаха на цялостното ѝ излъчване, в тънка кърпа за чинии.

Карълайн бавно пристъпи към нея и я прегърна. Силните ръце на икономката обгърнаха крехката фигура на младата жена.

— Значи са лоши? — попита тя тихо, поглаждайки Карълайн по гърба.

— Най-лошите. Рак. Той няма да се прибере у дома.

Пищните гърди на Хани се повдигнаха от стаено ридание. Двете жени се облегнаха една на друга и се притиснаха, за да се утешат взаимно. Хани изобщо не беше чак толкова привързана към Роско, макар и да беше живяла с него в продължение на повече от тридесет и пет години. Мъката ѝ бе преди всичко за тези, които той щеше да остави след себе си, и особено за младата му вдовица.

Отначало Хани бе изпитвала подозрение и неприязън към новата стопанка на Убежището. Обаче когато бе разбрала, че Карълайн няма намерение да променя нищо в къщата и ще я остави, както Марлена бе искала да бъде, сърцето на икономката бе омекнало. За това, че

момичето идваше от лошо семейство, то естествено нямаше вина. Хани не страдаше от чак такива предразсъдъци, за да я съди по произхода ѝ. Карълайн се отнасяше с любов и внимание към Лаура Джейн. Това само по себе си бе достатъчна причина, за безрезервна обич от страна на Хани.

— Хани? Карълайн? Какво има? — Двете жени се обърнаха и видяха, че Лаура Джейн стои на последното стъпало. На двадесет и две, дъщерята на Роско имаше вид на гимназистка. Меките ѝ кестеняви коси падаха свободно, разделени на път по средата. Правите кичури обрамчваха лице, чиито черти бяха така крехки, че изглеждаха почти неземни. Кожата ѝ бе прозрачна като костен порцелан. Издължените ѝ одухотворени очи бяха кафяви на цвят, заобиколени от дълги кадифени мигли, фигурата ѝ бе съзряла колкото самата притежателка. Приличаше на изящен напъпил цвят, който още не е разцъфнал. Извивките на женствеността бяха налице, но никога нямаше да узреят напълно. Също както умът ѝ бе престанал да се развива, тялото го бе последвало. Тя щеше да си остане завинаги недокосната от времето.

— Операцията на татко свърши ли? Той ще се прибира ли вкъщи?

— Добро утро, Лаура Джейн — каза Карълайн и пристъпи към заварената си дъщеря, която бе само пет години по-млада от нея, ако човек измерваше единствено във време. Плътна длан под ръката на момичето. — Ще се поразходиш ли с мен навън? Денят е прекрасен.

— Добре. Но защо плаче Хани? — Икономката попиваше очите си с кърпата за чинии.

— Тъжна е.

— Защо?

Карълайн поведе младата жена през входната врата навън на верандата.

— Заради Роско. Той е много болен, Лаура Джейн.

— Знам. Стомахът му го боли непрекъснато.

— Докторът каза, че няма да може да се оправи.

Двете жени тръгнаха по старателно окосената поляна. Група работници идваха в имението два пъти седмично, за да поддържат градината в безупречен вид, независимо от сезона. Лаура Джейн се

наведе да откъсне маргаритка от цветната леха покрай оградената с малки тухли пътека.

— Татко рак ли има?

Проницателността ѝ понякога ги изненадваше.

— Да, така е — отвърна Карълайн. Не ѝ се искаше да скрива от Лаура Джейн сериозността на положението, в което беше баща ѝ. Това би било жестоко.

— Доста неща знам за рака от телевизията. — Тя спря и се обърна към Карълайн. Двете жени бяха приблизително еднакво високи и очите им се падаха на едно ниво. — Татко би могъл да умре от рак.

Карълайн кимна.

— Той действително ще умре, Лаура Джейн. Докторът каза, че му остава не повече от седмица-две.

Дълбоките кафяви очи не се напълниха със сълзи. Лаура Джейн приближи маргаритката до носа си и се замисли над чутото. След известно време пак вдигна поглед към Карълайн.

— Той ще отиде в рая, нали?

— Сигурно... Да, да, разбира се.

— Значи тогава татко пак ще се събере с мама. Тя е там от доста време. Ще се радва да го види. А аз все още ще си имам теб, Хани и Стив. — Тя погледна към конюшните. — И Ринк. Ринк ми пише всяка седмица. Казва, че винаги ще ме обича и ще се грижи за мен. Мислиш ли, че наистина ще го направи, Карълайн?

— Да, разбира се. — Карълайн здраво стисна устни, за да не се разплаче. Дали Ринк можеше да спази поне едно обещание? Поне към сестра си?

— Защо тогава той не живее с нас? — съвсем логично попита Лаура Джейн.

— Може би скоро ще се прибере у дома. — Нямаше да каже на момичето нищо определено, докато със сигурност не разбереше, че Ринк действително ще дойде.

Лаура Джейн бе спокойна.

— Стив ме чака. Кобилата роди жребче снощи. Ела да го видиш.

Поемайки ръката на Карълайн в своята, Лаура Джейн я задърпа към конюшните. Карълайн завиждаше на Лаура Джейн за философското отношение, с което бе приела известията за

наближаващата смърт на баща си, като ѝ се искаше и тя самата да можеше да гледа в бъдещето със същото спокойствие и твърдост.

Въздухът в конюшните беше топъл, наситен с аромата на коне, кожа и сено.

— Стив — извика Лаура Джейн весело.

Стив Бишъп беше управителят на конюшните на Ланкастър. Отглеждането на чистокръвни породи беше едно от начинанията на Роско, макар самият той рядко да се занимаваше с действителните грижи по конете. Бишъп излезе от една от клетките в широката пътека между огражденията. Не беше много висок, но имаше здраво телосложение. Чертите му бяха груби и едри, но изражението им някак си омекотяваше суровата му външност. Носеше косата си дълга, обикновено с кърпа около челото или — както сега — със сламена каубойска шапка на главата си. Джинсите му бяха стари и изтъркани, ботушите прашни, ризата му потънала в пот. Обаче лицето му се озари от усмивка, щом Лаура Джейн ведро пристъпи към него. Само очите му никога не изгубваха израза си на тъга и разочарование, даже и когато се усмихваше. Те изглеждаха много по-стари от същинската му възраст — тридесет и седем години.

— Стив, дойдохме да видим жребчето — изрече Лаура Джейн, останала без дъх.

— Насам. — Той кимна с глава към клетката, от която току-що беше излязъл.

Лаура Джейн влезе в нея. Стив въпросително се взря в очите на Карълайн.

— Рак — изрече тя в отговор на немия му въпрос. — Въпрос на време.

Стив изруга под нос и погледна към младата жена, която беше коленичила в сеното до новороденото.

— Каза ли ѝ?

— Да. Тя го прие по-добре от когото и да било от нас.

Той кимна и се усмихна с тъга на Карълайн.

— Да. Така и предполагам.

— О, Стив, тя е прекрасна, нали?

Той леко и сякаш срамежливо докосна ръката на Карълайн, след което влезе в отделението на кончето. Карълайн го последва и го загледа как непохватно коленичи до Лаура Джейн. Войната във

Виетнам го беше оставила без долната половина на левия му крак. Носеше протеза, която не се забелязваше, освен в случаите, когато му се налагаше да я сгъне, както сега.

— Красива е, нали? И майка ѝ адски се гордее с нея. — Той потупа заобления гръб на кобилата, но очите му бяха приковани в Лаура Джейн. Карълайн видя как той протегна ръка и извади заплелата се в косите ѝ сламка. Пръстите му леко докоснаха съвършения овал на страната. Лаура Джейн вдигна поглед към него и на лицата и на двамата се появиха усмивки.

Карълайн за миг остана като вцепенена от интимната размяна. Тези двамата да не бяха влюбени? Не знаеше как точно да приеме хрумването си. Тактично понечи да се оттегли, но Стив вдигна лице към нея.

— Госпожо Ланкастър, ако има нещо, с което бих могъл да помогна... — Той остави предложението недовършено.

— Благодаря ти, Стив. Засега просто продължавай, както досега.

— Да, госпожо. — Стив бе наясно, че именно Карълайн имаше заслуга за наемането му. Тя работеше за Роско, когато Стив Бишп се беше явил като кандидат за мястото в конюшните, размахвайки огорчението като щит пред себе си. Конската опашка достигаше почти до кръста му, елекът му от джинсов плат бе покрит със значки със знака на хипитата и кръпки с избродирани по тях антивоенни и антиамерикански лозунги. Беше се държал троснато и дръзко, сякаш предизвикваше Роско да го наеме на работа, да му даде шанс, когато толкова други му бяха отказали.

Карълайн бе прозряла през позата в истинската същност на този мъж. Той бе отчаян. Моментално почувства съпричастие към него. На нея ѝ беше позната болката, която човек изпитваше, когато хората го бяха заклеили, знаеше какво е да те съдят по външния ти вид и произход, за който ти самият нямаш никаква вина. И защото ветеранът беше казал, че е работил в ранчо в Калифорния преди войната, Карълайн бе придумала Роско да го назначи.

Роско нито за миг не бе съжалявал за решението си. Стив веднага бе подстригал косата си и променил външния си вид, сякаш бунтарският параван повече не му беше нужен. Той работеше усърдно, съзнателно и подхождаше като стопанин към конете. Човекът се бе

нуждаел само от малко доверие, за да възвърне самоуважението и увереността си.

Карълайн размишляваше над всичко това, докато се връщаше обратно в къщата. Стив и Лаура Джейн влюбени. Поклати глава и се усмихна, като влизаше в преддверието. Телефонът звънеше и тя машинално го вдигна преди Хани.

— Да, моля?

— Карълайн, Грейнджър е.

— Да?

— Говорих с Ринк. Той ще пристигне по някое време вечерта.

Този следобед трябваше да направи милион неща и да уведоми хиляди хора. Роско нямаше живи родственици, освен сина и дъщеря си, тъй че не беше необходимо да се безпокои за семейството. Обаче всички в околията, а и много хора от щата Мисисипи биха желали да са наясно със състоянието на Роско. Карълайн си раздели списъка на тези хора с Грейнджър и прекара по-голямата част от времето на телефона.

— Хани, най-добре ще е да оправиш старата стая на Ринк. Той ще си дойде довечера.

След тези думи икономката избухна в сълзи.

— Слава богу, слава богу! Молах се денят, в който моето момченце ще се завърне у дома, да дойде час по-скоро. Майка му танцува на небето днес. Сигурно танцува. Единственото, от което има нужда тази стая, е да се застеле леглото. Винаги съм я поддържала чиста и подредена за деня, когато ще си дойде. Божичко, нямам търпение да зърна моето ангелче!

Карълайн се опита да не мисли за мига, в който на нея щеше да ѝ се наложи да зърне блудния син, да говори с него. Затова се зае с неизброимите належащи задачи.

По същия начин се стараяше и да не мисли за предстоящата смърт на Роско. Това щеше да почака, щеше да го отложи за времето, когато останеше насаме със себе си. Дори когато отиде до болницата в късния следобед и седя до леглото му, не се остави да я завладее мисълта, че той никога нямаше да напусне това място. Той все още бе под въздействието на упойката, ала на нея ѝ се стори, че ръката му

упражни лек натиск върху нейната, когато я беше поела, за да си вземе довиждане.

По време на вечерята събщи на Лаура Джейн за завръщането на Ринк. Момичето скочи от стола, прегърна Хани и затанцува с нея из стаята.

— Той обеща да се върне някой ден, помниш ли, Хани? Ринк си идва, Ринк си идва! Трябва да кажа на Стив. — Тя изскочи през задната врата и се устреми към конюшните, където Стив си имаше жилище.

— Това момиче съвсем ще се изложи, ако не остави младия човек на мира.

Карълайн потайно се усмихна.

— Не мисля.

Хани въпросително изви вежда, ала Карълайн не изясни какво бе имала предвид. Взе чашата си ментов чай с лед и излезе на предната веранда. Щом седна на плетения люлеещ се стол, отпусна глава назад върху възглавничката на цветя и затвори очи.

Това беше любимият ѝ момент от деня в Убежището — ранната вечер, когато светлините от вътрешността на къщата хвърляха дълги отблясъци и прозорците сияеха като скъпоценности. Сенките бяха издължени и тъмни и се сливаха една с друга, образувайки причудливи фигури без резки очертания или остри форми. Небето беше в прекрасен оттенък на виолетовото, наситено и непрогледно. Дърветата се врязваха като тъмни силуети на фона му. Жабите до речното корито квакаха гъгниво и дрезгаво, а цикадите изпълваха влажния въздух, който не бе раздвижван от никакъв полъх, с високите си сопранови тонове. Богатата наносна почва ухаеше на плодородие. Всяко цвете излъчваше свой уникален, тежък аромат.

След като прекара доста дълго време в това положение, Карълайн отвори очи. Именно тогава го видя.

Той стоеше неподвижно под ширналите се, ниско сведени клони на един от дъбовете. Сърцето ѝ се качи в гърлото и погледът ѝ се замъгли. Не знаеше дали е истински или просто видение. Зави ѝ се свят и тя се вкопчи здраво в хлъзгавата студена чаша, за да ѝ попречи да се изплъзне от вледенените ѝ, вкочанени пръсти.

Той се оттласна от дънера на дървото и пристъпи напред мълчаливо и гъвкаво като пантера, приближавайки се, докато не достигна първото каменно стъпало на верандата, където спря. Беше

само една сянка сред десетки други, обаче мъжествените очертания на фигурата му, както бе застанал, широко разкрасен, не можеха да се сбъркат с нищо друго. Що се отнася до тялото му, годините се бяха показали милостиви към него. Беше все така строен, както при първата им среща. Тъмнината скриваше лицето му от нея, обаче тя зърна бляскавата бяла линия на зъбите, когато той се усмихна бавно. Усмивката навярно бе цинична, за да пасне точно на тона на гласа му.

— Гръм да ме удари, ако това не е Карълайн Доусън. — Постави единия си крак на първото стъпало ѝ се наведе, за да се подпре на коляното си с ръце. Вдигна поглед към нея и светлината от фойето падна върху чертите му. Сърцето ѝ се сви от болка... и любов. — Само дето сега е Ланкастър, нали?

— Да, сега е Ланкастър. Здравей, Ринк.

Това лице! Това лице се беше появявало отново и отново в сънищата ѝ и я беше карало да мечтае. Все още беше най-прекрасното лице, което някога беше виждала. Хубав, когато бе на двадесет, сега — малко над тридесет — бе великолепен. Черната коса с цвят на катран, падаща на свободни, дълги къдрици, като че ли олицетворяваше дяволското му излъчване и необуздания му дух. Очите му, които я бяха запленили още от първата им среща, я привлякоха отново. Хората без капчица въображение биха ги нарекли светлокафяви. Обаче те бяха златисти — като най-чистия тъмен мед, като отлежал коняк, като искрящ топаз.

Последния път, когато ги беше видяла, тези очи бяха горели от страст. „Утре... Утре, мила. Тук. На нашето място. О, боже, Карълайн, целуни ме отново.“ После пак: „Утре, утре“. Само че той не се беше завърнал на другия ден и не се бе появил никога повече.

— Странно е — подхвана той с тон, който ѝ подсказа, че изобщо не му е до смях, — че носим една и съща фамилия.

На това не можеше да се намери отговор. На нея ѝ се искаше да изкрещи, че биха могли да имат една и съща фамилия още преди години, ако той не се бе оказал такъв лъжец, ако не беше я предал. По-добре е някои неща да останат неизречени.

— Не чух колата ти.

— Дойдох със самолет. Кацнах на пистата и оттам дотук — пеш. Пистата бе на около миля от имението.

— О-о. Защо?

— Може би не бях сигурен какъв точно прием да очаквам тук.

— Това е твоят дом, Ринк.

Ругатнята му бе груба и цветиста.

— Аха, да бе.

Тя навлажни устни, като ѝ се искаше да можеше да събере достатъчно смелост, за да се изправи. Страхуваше се да го направи, защото се опасяваше, че краката ѝ ще я подведат.

— Не си попитал за баща си.

— Грейнджър ме уведоми за всичко.

— Значи знаеш, че той умира.

— Да. И искал да ме види. Чудесата никога не свършват.

Острата му забележка я накара начаса да скочи от стола.

— Той е просто един болен възрастен човек, Ринк. Изобщо не е такъв, какъвто го помниш.

— Ако все още диша, значи е точно такъв, какъвто си го спомням.

— Няма да се карам с теб.

— Аз не се карам.

— И няма да ти позволя да разстройваш нито него, нито Лаура Джейн, нито Хани. Те с нетърпение чакат да те видят.

— Няма да позволиш?... Я виж ти. Значи наистина се смяташ за господарката на Убежището, а?

— Моля те, Ринк. Следващите няколко седмици ще бъдат достатъчно мъчителни и без...

— Знам, знам. — Дългата му въздишка достигна до нея там, където стоеше сковано на верандата, стиснала ръце в скута си. Беше поставила чашата с чая на парапета от страх да не я изпусне. — И аз чакам с нетърпение да ги видя — добави той и погледна към конюшните. — Видях преди малко Лаура Джейн да излиза от къщата, обаче не ми се щеше да изникна ненадейно от тъмнината и да я уплаша. Аз я помня като малко момиче. Не мога да повярвам, че толкова е пораснала.

Пред очите на Карълайн изникна представата за Стив и Лаура, коленичили в сеното, когато той погали с грубите си пръсти страната ѝ. Запита се какво ли щеше да каже Ринк за любовта на сестра си. Това я притесни.

— Тя вече е жена, Ринк.

Почувства как очите му се плъзнаха по нея преценяващо и напрегнато. Като затоплено бренди се разлиха по цялото ѝ тяло и я докоснаха навсякъде.

— И ти — изрече той тихо, — и ти също си съвсем пораснала, нали, Карълайн? Истинска жена.

Тя бе удивително непроменена. Красотата на петнадесетгодишното момиче, което бе познавал, само бе придобила по-меки очертания. Беше се надявал да я заvari надебеляла, погрозняла, отпусната, с посивяла коса и натежали бедра. Вместо това видя, че тя бе все така стройна, с толкова тънко кръстче, че човек имаше чувството, че някой по-силен порив на вятъра би могъл да я прекърши. Гърдите ѝ бяха узрели до мека заобленост, обаче бяха все така стегнати, вирнати и болезнено привлекателни. Проклетата да е! Колко ли често я беше докосвал баща му?

Той изкачи стъпалата бавно — като хищник, който не е гладен, а просто иска да поизмъчи жертвата си. Златистите очи, проблясващи в мрака, се приковаха в нейните. Широките, чувствени устни се бяха задържали в коварна усмивка, сякаш той знаеше, че тя си спомня неща, които би искала да забрави, като например какво чувство предизвикват същите тези устни, допрени до нейната уста, до шията ѝ, до гърдите ѝ.

Тя рязко се извъртя.

— Ще повикам Хани. Тя ще...

Ръката му се стрелна напред и здраво обхвана китката ѝ. Това я спря. Той я застави да се обърне с лице към него.

— Чакай малко — изрече с кадифен глас. — Не мислиш ли, че след дванадесет години можем да се поздравим малко по-сърдечно?

Свободната му ръка обви врата ѝ и приближи лицето ѝ опасно до неговото.

— Не забравяй, че вече сме роднини — прошепна подигравателно. След което устните му яростно се прилепиха върху нейните. Пое ги брутално, като я наказваше за всичките дълги нощи, в които е трябвало да мисли за нея, за своята чиста Карълайн, която споделя леглото си, тялото си с баща му.

Юмруците ѝ заудряха гърдите му. В главата ѝ се надигна бучене. Коленете ѝ омекнаха. Започна да се бори яростно с него. Но още по-яростно ѝ се налагаше да се бори със самата себе си, защото ѝ се

искаше да обвие с ръце шията му и да го притисне към себе си, да познае отново сладостта на прегръдката му.

Обаче това не беше прегръдка, а оскърбление. Карълайн се стремеше с всички сили да откъсне устните си от неговите.

Когато успя, той пхна длани в джобовете на джинсите си и се усмихна подигравателно и тържествуващо при вида на гневното ѝ изражение и изранени устни.

— Здравсти, мамче — проточи през зъби.

[1] Джин, маган (техн.) — памукочистачна машина. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Карълайн извика сподавено и се задъха от възмущение и унижение.

— Как можа да го кажеш! Как може да си толкова ужасен?

— А ти как можа да се омъжиш за онзи проклет старец, който случайно ми се явява и баща?

— Той не е проклет. Винаги се е отнасял добре с мен.

Последвалият от негова страна смях прозвуча по-скоро като лай.

— О, много добре виждам колко добър е бил към теб. Това на ушите ти перли ли са? Диаманти ли имаш на ръката си? Доста си се издигнала в обществото, нали, Карълайн от реката? Сега вече живееш в Убежището. А и не ми ли каза навремето, че би дала всичко, за да живееш в такава къща? — Той се надвеси над нея и заговори с ръмжене: — Нека се опитам да отгатна какво си дала на баща ми, преди да се ожени за теб.

Карълайн го зашлеви с все сила. Случи се, преди да успее да прецени евентуалните последствия от това. В един миг той сипеше срещу нея обидите си, в следващия дланта ѝ със свистене се стовари върху бузата му. Ръката ѝ пламна от силата на удара и тя се надяваше лицето му да е почувствало същата болка.

Той отстъпи назад с крива усмивка, която я разгневи дори повече от презрителните му думи.

— Каквото и да съм му дала, то е било повече, отколкото направеното от теб през последните дванадесет години. Той беше с разбито сърце, живеещ съвсем сам в тази къща, скърбящ за теб.

Той отново се разсмя:

— Скърбящ? Много добре, Карълайн. Скърбящ значи. — Остана в същата арогантна поза, със сгънато коляно, като пренесе цялата тежест на другия си крак. Скръсти ръце пред гърдите си и наклони глава на една страна. — Защо ли ми е толкова трудно да си представя баща ми, скърбящ за каквото и да било? Особено пък за моето отсъствие.

— Сигурна съм, че той искаше ти да си тук.

— Той беше не по-малко от мен доволен да ми види гърба — отвърна Ринк остро. — Спести ми сантименталните си брътвежи, ако обичаш. Ако си въобразяваш, че Роско може да е сантиментален, значи нещо не си наред.

— Нямам представа за какво сте се скарали, Ринк, но сега той е много болен. Той умира. Моля те, не прави нещата още по-лоши, отколкото вече са.

— Чия беше идеята да ми се обадите — твоя или на Грейнджър?

— На Роско.

— Така ми каза и Грейнджър, но не го вярвам.

— Това е истината.

— В такъв случай той несъмнено има някакъв коварен план.

— Роско иска да види сина си, преди да умре! — възкликна тя. — Какъв друг мотив търсиш?

— Не, за Роско това не е достатъчно. Той е коварен, подъл кучи син и щом ме е докарал тук да го гледам как умира, значи има много основателна причина.

— Не бива да говориш по този начин за него пред мен. Той е мой съпруг.

— Това си е твой проблем.

— Карълайн? Кой?... О, божичко, Ринк! — Хани направо се изтърколи през вратата и стисна Ринк в такава здрава прегръдка, която би изкарала въздуха на всеки по-слаб мъж от него. Той отвърна на прегръдката ѝ със същата сила. Очите на Карълайн се изпълниха със сълзи, като видя как горчивината и презрението изчезнаха от лицето му и отстъпиха място на широка усмивка от нескривана радост. Златистите му очи сега заблестяха от щастие, белите зъби просветнаха зад широко отворените устни.

— Хани! Господи, колко ми липсваше!

— Можеше да пишеш по-честичко — изсумтя тя и се отдръпна, като напразно се опитваше да изобрази възмущение.

— Моля за прошка — изрече той с привидно разкаяние, макар очите му да святкаха дяволито, както навремето, когато икономката го хващаше да бърка в кутията със сладкиши. Винаги му се беше разминавало. Размина му се и сега.

— Виждам, че вече сте се запознали с Карълайн — каза Хани, озарявайки и двамата със сияйна усмивка.

— О, да. Запознах се с Карълайн. Даже се поопознахме вече.

Икономката не успя да долови погледа, който Ринк хвърли към Карълайн.

— Виждам, че изобщо не си се хранил както трябва. Даа. Доста парици си направил, а и снимката ти все я има на вестниците, пък изглеждаш така, сякаш не си хапвал нищо свястно от години. Хайде, влизай вътре. Тъкмо притоплих вечерята за теб.

— Също и орехов пай. Подушвам го оттук — подкачи я той, побутвайки я към вратата.

— Не съм го пекла специално за теб.

— Е, хайде стига, Хани. Няма защо да се будалкаме.

— И е съвсем случайно, че за вечеря съм приготвила пиле с бамя.

Седмици след като се беше преместила в имението като негова господарка, Карълайн се беше чувствала като гостенка, на която всъщност не ѝ е тук мястото. Обаче бяха минали месеци. Лаура Джейн я бе приела като приятелка. Хани бе започнала да я харесва. Но сега, като виждаше Ринк в неговия дом, като чуваше ехото от ботушите му по старинните дървени подове и звука от гласа му, отразен от високите тавани на стаите, Карълайн за пореден път се почувства като натрапник. На Ринк мястото беше тук. На нея — не.

Докато стигне до кухнята, Хани вече беше настанила Ринк на голямата кръгла дъбова маса и бе напълнила чинията му с връх. Той оглеждаше стоята.

— Нищо не се е променило — изрече с топлота.

— Боядисахме кухнята преди две години — избърбори Хани, — но казах на господин Ланкастър, че нямам намерение да променям цвета. Искях всичко да си остане, както е било, за деня, в който ще се върнеш.

Ринк преглътна и побутна с вилица една хапка из чинията си.

— Не съм си дошъл завинаги, Хани. Само докато татко... нещата с татко приключат.

Чевръстите ръце на Хани спряха наред една от безкрайните задачи, с които се беше захванала. Изглежда мъжа пред себе си така, сякаш той още бе малко момче, поверено на грижите ѝ.

— Не искам отново да хукнеш нанякъде, Ринк. Мястото ти е тук. Очите му се стрелнаха към Карълайн, после отново се сведоха към чинията.

— Тук за мен вече няма нищо — отвърна той гневно и напъха поредната хапка в устата си.

— Напротив, има... Лаура Джейн — напомни му Карълайн меко. Вместо да стои непохватно на прага, тя се насили да влезе в стаята. Не искаше Ринк да разбере, че присъствието му я притеснява в собствения ѝ дом. Тя все още не беше вдовицата на Роско и като негова съпруга определено имаше право да се намира тук. Пристъпи към хладилника и си наля още една чаша ментов чай, от който всъщност нямаше нужда.

— Бог да благослови мъничето ми, Ринк — добави Хани, като лъскаше вече блестящата чаша, — тя всеки път ме изпреварва за пощенската кутия, като търси писмо от теб. Заради нея не би трябвало да стоиш далече толкова време, независимо от лошите думи, разменени помежду ви с баща ти.

— И на мен ми беше мъчно, че не бях тук, заради нея. Тя добре ли е?

— О, да. Хубава като картинка.

— Не това имах предвид.

Хани със замах постави чашата върху плота.

— Много добре знам какво имаше предвид — изрече троснато. — И да, тя е добре. От начина, по който питаше за нея в писмата си, разбрах, че и представя си нямаш каква в действителност е Лаура Джейн. Може и да не е чак толкова способна за учене и четене, обаче има остър ум в много отношения. Ти не беше тук, за да я гледаш, но имаш чувство за собственост като мама мецана за малките си. Внимавай. Тя вече е голяма жена и по всяка вероятност няма да ѝ допадне, ако се държиш с нея като с чупливо украшение. Тя е красива млада жена. Ако имаше възможност да се среща с хора, мнозина едва ли биха я помислили за по-различна от тях.

— Но тя е — настоя той.

— Не чак толкова — вметна Карълайн. — Знае много добре какво става по света, обаче чувствата ѝ са крехки. Повече ме притеснява чувствената ѝ уязвимост, отколкото умствените

недостатъци, ако изобщо ги има. Ако някой, когото обича, я разочарова, може и изобщо да не се съвземе.

Очите му не се откъснаха от нейните нито за миг, докато избърсваше устните си с ленена салфетка, а после я захвърли на масата и рязко бутна назад стола си.

— Много благодаря за проповедта, сестра Карълайн. Ще се постарая да не я забравям.

— Не исках да кажа...

— Напротив, каза го — сопна се той и посегна към кафеника, за да си налее.

— Ринк Ланкастър, нищо не ти дава право да държиш такъв тон на Карълайн. — Хани бе изумена от инстинктивната неприязън, която се бе зародила между двамата. Познаваха се едва от пет минути, а всеки път, щом се погледнеха, хвърчаха искри. Очевидно Ринк не можеше да се примири с факта, че баща му е взел толкова млада жена. Но той бе далеч оттук цели дванадесет години. Какво значение би могло да има какъв брак е сключил баща му? Освен ако не ставаше дума за имението. — Къде са обноските ти, на които с такъв труд те учехме с майка ти? Не забравяй, че Карълайн е съпруга на баща ти и като такава заслужава почтително отношение.

Ринк, без да откъсва очи от Карълайн, изви устни в присмехулна усмивка.

— Моя мащеха. Даа, все го забравям.

— Лаура Джейн идва — промълви Хани, хвърляйки притеснени погледи към двамата в кухнята. — Не я разстройвай, Ринк. Днес вече ѝ се наложи да поеме един удар и го прие добре.

Нежният глас на Лаура Джейн се чу през вратата с мрежа още преди тя да я отвори. Момичето се спря на прага в мига, в който съзря брат си. Лицето ѝ остана за момент безизразно, след което засия и очите ѝ заблестяха, бузите се зачервиха и тя се усмихна широко.

— Ринк — прошепна.

Хвърли се към него, обви с ръце шията му и зарови лице в разтворената яка на ризата му. Неговите ръце също я обгърнаха и той я залюля напред-назад в силна прегръдка. Очите му бяха здраво стиснати, за да скрият чувствата, които го бяха връхлетели. Лаура Джейн първа се отдръпна. С пръсти, толкова фини и прозрачни, сякаш

едва ли имаше живец в тях, тя заизучава лицето на брат си, косата му, раменете, като че ли да се увери, че той действително е тук.

— Толкова си висок — отбеляза тя. — И силен. — Лаура се засмя, докосвайки бицепсите му.

— А ти си красива и толкова си пораснала. — Очите му я обгърнаха цялата — прекрасна, изящна жена. В следващия миг и двамата избухнаха в смях от неподправена радост, че се виждат отново. После пак се прегърнаха.

— Татко ще умре, Ринк — промълви Лаура Джейн тържествено, когато най-после се пуснаха. — Карълайн каза ли ти?

— Да — отвърна той нежно и погали с пръст брадичката ѝ.

— Но сега, когато ти си тук. И Хани, и Карълайн, и Стив... О, божичко! Забравих да ви представя. — Тя се обърна към управителя на конюшните, който беше дошъл до къщата, за да я изпрати, и сега стоеше на прага. Лаура Джейн го хвана за ръка и го придърпа напред. — Стив Бишъп, това е брат ми, Ринк.

Стив трябваше да пусне ръката на Лаура, за да се ръкува с Ринк, който го гледаше изпитателно.

— Господин Ланкастър, радвам се да се запознаем.

— Викай ми Ринк — отвърна му той, разтърсвайки протегнатата ръка. — Откога работиш тук?

— Малко повече от година.

Ринк погледна сестра си, после пак впи очи в Стив.

— Сестра ми споменаваше за теб в писмата си.

— Една от кобилите вчера доби малко, Ринк — развълнувано му съобщи Лаура Джейн. — Стив ѝ помогнал.

— Да, и трябва да се връщам обратно при тях — рече Стив.

— Защо не останеш да хапнеш парче пай с нас? — предложи Хани.

Той погледна Ринк и извърна лице.

— Благодаря за поканата, но няма да мога. Трябва да нагледам новороденото.

— Ще дойда да я видя сутринта, Стив. Нали нямаш нищо против? — попита Лаура Джейн и отново го хвана за ръка.

— Разбира се, че нямам — отвърна той меко, поглеждайки невинното ѝ лице. — Ще ѝ липсваш, ако не дойдеш да я видиш.

Стив издърпа ръката си от нейната и пристъпи към задната врата.

— Лека нощ, Стив — извика Лаура Джейн.

— Лека нощ, Лаура Джейн — отвърна ѝ той. После докосна с пръсти периферията на сламената си каубойска шапка, за да се сбогува с всички останали, и изчезна в тъмнината, накуцвайки леко.

Ринк се загледа втренчено след него, подпрял се на рамката на вратата. Хани се засуети наоколо, като режеше огромни порции орехов пай и щедро слагаше отгоре им ванилов сладолед.

— За мен недей да режеш, Хани, благодаря — изрече Карълайн. С крайчеца на очите си забеляза, че Ринк се извърна към нея, щом заговори. — Денят беше доста уморителен. Мисля да се качвам горе.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита я Хани загрижено.

— Само от един хубав сън — отвърна Карълайн. После се наведе над Лаура Джейн и я целуна по бузата. — Лека нощ. Утре ще идем заедно до болницата и ще можеш да видиш баща си.

— Да, много искам. Лека нощ. Не е ли прекрасно, че Ринк си е у дома, Карълайн?

— Да, така е. — Карълайн се изправи и срещна погледа му. — Хани е приготвила стаята ти. Лека нощ, Ринк.

Преди да успее да ѝ отговори, тя вече бе излязла от стаята, прекоси трапезарията и се заизкачва по стълбите. Да бъде в една стая с него ѝ идваше прекалено много. Освен това той, Лаура Джейн и Хани, която им бе като майка след смъртта на Марлена, имаха за какво да си поговорят и трябваше да бъдат оставени насаме.

Стъпките ѝ по коридора на горния етаж потъваха в персийската пътека, която го обхващаше от край до край. Спалнята ѝ бе леко осветена от двете лампи встрани от таблите на леглото ѝ. Тази вечер полумракът ѝ носеше успокоение, сякаш прикриваше това, което човек не искаше да види, и това, което не искаше да мисли. Карълайн пристъпи към широкия прозорец, който гледаше към задната градина на имението и тревистия склон надолу към реката. Луната беше полумесец, но отражението ѝ се виждаше във водната повърхност в далечината.

Всичко изглеждаше толкова спокойно и тихо. Карълайн обаче изобщо не бе спокойна. Днес беше понесла три удара. Беше разбрала, че съпругът ѝ щеше да умре. Беше прозряла, че привързаността на Стив към Лаура Джейн крие нещо повече от приятелство. И Ринк се беше прибрал у дома. С дълбока въздишка Карълайн се отдръпна от

прозореца и започна да се съблича. След като си напълни ваната с гореща вода, тя се потопи в ароматните мехурчета, затворила от удоволствие очи. Чак тогава си позволи да заплаче. Заради Роско. Той бе объркан от болестта си и все пак упорито бе отказвал да се консултира с лекар. Човек с неговата жизненост не би могъл да се примири с мисълта, че е болен. Може би дори беше добре, че крайт щеше да дойде скоро. Би било направо нечовешко, ако на мъж със силния дух и амбициите на Роско му се наложеше да лежи месеци наред, безпомощен и безполезен, в някое болнично легло.

Карълайн лежа във ваната дълго, докато сълзите ѝ не пресъхнаха и водата не изстина. Пригответи се да си ляга. Къщата се беше умълчала. Когато отмяташе завивките, прозвуча тихо почукване по вратата на стаята ѝ, което я накара да подскочи стреснато. Открехна вратата и надникна в тихия полутъмен коридор.

— Какво искаш?

— Да поговоря с теб.

Ринк бутна вратата и влезе вътре. Ако не желаете да предизвика скандал, Карълайн нямаше друг избор, освен да го пусне и да затвори след него. Той застана наред стаята и бавно плъзна очи из помещението. Пристъпи към прозореца и прокара длан по завесите, сякаш си припомняше усещането от тяхната материя, забравено от години. Огледа нещата, пръснати по тоалетната масичка. Взря се в отражението си в голямото огледало над нея. Дали търсеше с очи момчето, което някога е бил?

— Това беше стаята на майка ми — промълви накрая.

Карълайн вкопчи една в друга ненадейно овлажнелите си ръце.

— Да, знам. Прекрасна стая. Една от любимите ми в тази къща.

— Отива ти — изрече той, загледан в нейното отражение зад своето. — Също като на нея. Това е чисто женска стая.

Той продължи да я гледа и Карълайн болезнено осъзна външния си вид в момента. Нощницата и тънкият халат изобщо не представляваха защита пред изгарящия оглед, на който я подложи Ринк. Съзнанието, че е гола под дрехите, макар и прикрита от глава до пети, я накара да потръпне. А най-изнервящо от всичко бе осъзнаването, че и той самият е наясно с този факт.

Изпитателните му очи се спряха многозначително върху гърдите ѝ, талията, под талията. Сякаш откликвайки на някакъв магически

повик, тези ерогенни зони се съживиха и затрептяха. Зърната на гърдите ѝ настръхнаха.

Женствеността ѝ разцъфна. Карълайн мислено се наруга и все пак бе неспособна да сложи край на надигащата се вълна от възбуда, която се разля по цялото ѝ тяло под погледа на тези тъмnozлатисти очи.

Ринк държеше в ръка тумбеста чаша с уиски, от която отпи солидна глътка. Погълна я и ароматната изгаряща течност се плъзна и разля из вътрешностите му.

— Татко все още си пада по скъпото уиски — отбеляза замислено — и хубавите жени. Изглеждаш прекрасно в тази стая, Карълайн, така както светлината озарява косите ти. — Той я възнагради с още едно щателно обхождане с очи в огледалото, след което се извърна.

Пристъпи към кушетката в ъгъла на стаята и се опъна върху нея. Тя беше предназначена за далеч по-крехки фигури и ботушите му увиснаха от едната ѝ страна. Ринк сложи питието върху корема си, като го придържаше с една ръка, а другата подпъхна под тила си, наблюдавайки Карълайн с ястребов поглед. Тя продължаваше да стои нервно на същото място, на което я бе заварило нахлуването му в стаята.

— Майка и татко никога не са споделяли тази спалня — изрече той небрежно, ала Карълайн не се подлъга от тона му. Ринк никога не казваше нещо просто така, за да поддържа разговора. — Спомням си, сякаш беше вчера, деня, когато ѝ каза да не си прави труда да се връща в неговата спалня, след като беше родила Лаура Джейн. Мама плака часове наред. Той никога повече не спа с нея. — Ринк отпи още една глътка уиски и се засмя дрезгаво. — Не мисля, че изобщо ѝ е простил за Лаура Джейн.

— Той обича Лаура — възпротиви се Карълайн. — Винаги се е старал да прави най-доброто за нея.

Той отново се разсмя, този път още по-цинично:

— О, да, за това много го бива. Да прави това, което е най-добро за всички.

Карълайн се насили да се раздвижи. Пристъпи към леглото и седна на края му, като нервно въртеше между пръстите си колана на халата.

— За това ли искаше да поговорим?

— За съпрузите, които спят заедно? — попита той с леко вдигнати вежди. — Или за Лаура Джейн?

Ринк умишлено я предизвикваше. Къде беше изчезнала цялата му топлина? Нежността, която ѝ беше показвал, когато се бяха срещали тайно и бяха изливали сърцата си един пред друг? Той беше напълно непознат човек и все пак болезнено близък.

Ризата му беше разкопчана и широко разтворена. Гърдите му се надигаха и отпускаха при всеки дъх. Спомняше си отчетливо ясно как изглеждаше той, когато го беше видяла за първи път — току-що излязъл от реката, с прилепнали от водата косми. Коремът му и сега беше плосък и стегнат, както тогава, набразден от мускули. Пътечка от черни косми го разделяше на две свършени половини, преди да се скрие в колана на джинсите му. Под тясно прилепналата материя се очертаваше солидното доказателство за мъжествеността му.

Смутена, Карълайн побърза да отмести очи.

— Защо искаш да говориш с мен? Не желая да ме забъркваш в разпратата между теб и баща ти.

Това му се стори изключително смешно и той се смя доста дълго, отпивайки бавно от уискито. Като го довърши, се изправи и тръгна към нея. Нощната лампа хвърляше тъмни сенки по лицето му. Изглеждаше сатанински опасен, но и неистово привлекателен, както стоеше извисен над нея. Коленете му почти докосваха нейните, толкова близо беше. С усилие на волята Карълайн се въздържа да не трепне и да се отдръпне със страх. Но не страх от това, което можеше да ѝ направи, а от това как тя би могла да реагира.

— Сутринта ще ми трябва кола. Дойдох да те питам дали мога да взема своята.

— Разбира се — отвърна тя с въздишка на облекчение. — Сега ще ти дам ключовете.

Карълайн стана от леглото, като се постара, доколкото бе възможно, да не го докосва. Но като минаваше покрай него, за миг, който спря дъха ѝ, бедрата им се допряха и тя почувства как спазъм стегна мускулите му. Припряно пристъпи към масичката, където беше дамската ѝ чанта. С треперещи пръсти затърси ключовете, най-сетне откри връзката и я пусна в отворената му длан.

— Къде ще ходиш сутринта?

— Искам да се видя с лекаря, преди да се срещна с баща ми. После ще се върна, за да ви откарам двете с Лаура Джейн до болницата, ако искаш.

— Да, така ще е добре. Сутринта ще имам да свърша някои неотложни неща.

— Във фабриката?

— Да. Занимавам се със счетоводството там.

— И аз така разбрах от Грейнджър. Той каза, че си станала незаменима за баща ми още преди да се омъжиш за него. — Ринк се приближи още повече към нея. Дъхът му, който се разстла по лицето ѝ, бе топъл и ухаеше на отлежало, скъпо уиски.

— Грейнджър често прекалява с похвалите.

Карълайн се опита да се отдръпне, но намерението ѝ не доведе до нищо друго. Освен да ги приближи още повече, защото и той се премести заедно с нея.

— Съмнявам се. Обзалагам се, че си незаменима за татко не само в този смисъл, нали?

В погледа ѝ проблеснаха светкавици, когато го изгледа гневно.

— Защо продължаваш да сипеш гнусни намеци, Ринк?

— Защото ми доставя адско удоволствие да те вбесявам, ето защо. Карълайн, която беше толкова млада, сладка, плаха... толкова чиста. — Последната дума прозвуча като изстрел.

Тя вдигна ръка, но той пресече движението ѝ и я сграбчи за китката, после я изви назад и я притисна към себе си. Гърдите ѝ се долепиха към неговите. Пръстите на босите ѝ крака болезнено се засрещнаха във върховете на ботушите му. Лицето му се приближи на милиметри от нейното. Когато заговори, всяка дума излизаше с мъка през стиснатите му зъби:

— Веднъж те оставих да ти се размине, но ако още веднъж посмееш да ме удариш, ще се молиш на бога да не си го правила.

— И какво ще направиш? Ще отвърнеш на удара с удар?

Той се усмихна с недобронамерена дяволитост.

— О, не! Не по този начин получавам удовлетворение. Ще ти направя нещо, което никак няма да ти хареса. — Той я придърпа още по-плътно до възбуденото си тяло, за да може напълно да изясни намека си. Сведе глава още по-надолу. — Или, напротив, даже много ще ти хареса. А, Карълайн? — Катарамата на колана му се врязваше в

плътта ѝ. — За всички останали може и да си госпожа Роско Ланкастър, но за мен ще си останеш само Карълайн Доусън, момичето, което минаваше през гората на път за работа през лятото... и което между другото ме подлудяваше.

Карълайн отвърна на втренчения му поглед. Изражението ѝ бе гневно. Очите бяха потъмнели като облаци пред буря, довели от залива, понесли със себе си дъжд и гръмотевици. Косата, за която преди малко бе получила комплимент, сега падаше назад като буен водопад.

— Значи все пак си спомняш, Ринк. А аз се питах дали не си го забравил напълно.

Очите на Ринк се разшириха за миг, преди да се свият. Жадно се плъзнаха по лицето ѝ, задържаха се дълго върху устните ѝ, плъзнаха се надолу по шията към гърдите ѝ, които се надигаха в отвора на халата ѝ, после се върнаха обратно по същия път. В очите му се бореха и се сменяха най-противоречиви чувства.

— Да — отвърна той грубо. — Да, по дяволите! Спомням си.

Пусна я така рязко, че тя залитна и се удари в ръба на масичката и докато възвърне равновесието си, той вече беше изхвърчал гневно от стаята.

Проклятие! А как му се искаше да беше забравил.

Като се върна в стаята си, Ринк със замах съблече ризата си, напълни отново чашата от шишето, което преди това бе взел от барчето в кабинета на баща си, и се стовари в коженото кресло, което винаги стоеше до прозореца. Отпи от питието, но насладата от уханието му вече бе безвъзвратно изгубена за него и той остави чашата с отвращение. Наведе се, събу ботушите си и ги остави да паднат с глух тропот върху килима.

Облегна се назад, опря глава на меките възглавници и остави мисълта си да се върне назад, далеч в годините — до онзи летен ден, когато бе ходил до фабриката, беше се скарал с баща си и се бе потопил във влагата и горещината на Мисисипи. Беше отишъл до реката, беше се съблякъл чисто гол и се бе гмурнал в дълбокото, там, където водата бе най-хладна. Чак след като бе излязъл и бе отръскал водата от себе си и обличаше джинсите си, я беше видял...

— По дяволите! — възкликна Ринк. Пръстите му непохватно задърпаха ципа нагоре. — Откога стоиш там? — Едва не се изсмя с глас, като забеляза изражението ѝ. Ако той беше изненадан да я види там, момичето бе направо парализирано от вида му.

Не мислеше, че ще получи отговор, но тя изрече със запъване:

— Т-т-току-що дойдох...

— Е, слава богу, защото цамбурках, както майка ме е родила... Ако се беше появила по-рано, и двамата щяхме да изпаднем в неудобно положение.

Усмивката му беше широка и самоуверена, даже самодоволна. Тя продължаваше да трепери в евтините си обувки и три четвърти чорапи, но все пак успя да изобрази плаха полуусмивка.

— Надявам се, че не съм те обезпокоила — отвърна му с учтивост, която, предвид обстоятелствата, доста го развесели.

— Не. Вече приключих. Беше толкова горещо, че ми се прииска да поплувам.

— Да, горещо е. Затова минавам оттук, покрай реката. Тук е по-хладно, отколкото на пътя.

Още от самото начало тя бе възбудила любопитството му. Не само че беше невероятно красиво момиче, но беше и по-различна. Полата ѝ беше памучна, чиста и изгладена, но старомодна. Бялата ѝ памучна блузка миришеше на сапун за пране, вместо на „Свежа роса“ — парфюма, с който всички момичета се пръскаха в онези дни.

Под блузката видя очертанията на бял сутиен, който явно бе стегнат като умирителна риза. Повечето от момичетата, които познаваше, носеха нещо, което се наричаше получашки с подплънки за повдигане, и правеха именно това с една-единствена цел: да влудят момчетата, с които излизаха на срещи.

С мъка откъсна очи от гърдите ѝ, засрамен от себе си, задето я беше подложил на щателния оглед, с който преценяваше всяко срещнато момиче. Та тя беше просто дете. Петнадесетгодишна? Шестнадесет? Най-много. И продължаваше да изглежда уплашена до смърт от него.

Но, господи, външността ѝ си я биваше. Чиста кожа, очи с цвят на мъгла, стройно, стегнато тяло с всички женски извивки и закръглениости. Косите ѝ проблясваха в тъмните окраски на махагона.

Всеки полъх на вятъра, който раздвижваше клоните и листака над тях, запращаше игриви огнени зайчета по тежките ѝ кичури.

— Къде си тръгнала?

— Към града. Работя в „Улуъртс“.

Не познаваше нито едно момиче, което да работи през лятото. Повечето се излежаваха покрай басейните, частни и обществени, правеха тегели по главната улица, докато не срещнеха някой познат, и организираха купони всяка вечер.

— Аз съм Ринк Ланкастър.

Тя го гледаше особено и на него му хрумна, че това вероятно се дължеше на облеклото му. Момичето се бореше с любопитството си, но очите ѝ непрестанно се връщаха към гърдите му, корема и на все още разкопчаното горно копче на панталона. При обичайни обстоятелства това само би подхранило самочувствието му и би му подсказало, че това ще е поредното лесно завоевание. Би приел този оглед като знак, че жената срещу него е склонна и на разположение. Ала невинният поглед в тези сиви очи го смущаваше. Понеже очите ѝ непрестанно се връщаха към отвора на джинсите му, Ринк с изненада откри, че съвсем не на място започва да се възбужда. Опитвайки се да запази поне отчасти тон на благоприличие, той пристъпи напред и протегна ръка. Тя моментално трепна, но после срамежливо му подаде своята.

— Карълайн Доусън — изрече с тих глас, като вдигна очи и срещна погледа му.

Загледаха се втренчено.

Времето си летеше, бръмбарите и пчелите жужаха около главите им, един самолет избоботи в небето, водата кротко се плискаше в брега. Мина доста време, преди да пуснат ръцете си.

— Доусън? — попита Ринк и се почуди защо гласът му звучеше както преди десет години, когато бе започнал да се „променя“. — Дъщерята на Пийт Доусън?

Очите ѝ моментално се забиха в земята и раменете ѝ се отпуснаха. По дяволите! Защо му трябваше да пита с такъв невярващ тон? Всички знаеха Пийт Доусън. Той играеше по цял ден в игралните зали, просеше пари от всеки, който бе достатъчно тъп да спре и да говори с него, след което, ако събереше достатъчно, се наливаше с евтино уиски до забрава.

— Да — отвърна тя тихо. После, потрепервайки леко, вдигна глава с достойнство, което стопли сърцето на Ринк, и добави: — Трябва да тръгвам, иначе ще закъснея за работа.

— Много ми беше приятно, че се запознахме.

— На мен също.

— Внимавай, като вървиш през гората. — Тя се засмя. — Какво смешно има?

— Ти си смешен, нали преди малко даже влезе да плуваш там. — Тя посочи реката. — В нея се въдят бог знае какви гадинки. Защо не плуваш в градския басейн?

Той сви рамене:

— Беше ми горещо.

Да, беше му горещо. Господи, колко горещо му беше и сега. Когато се бе разсмяла, главата ѝ се беше отметнала назад и бе разкрила бялата ѝ крехка шия, която изглеждаше примамливо приканваща. Косата ѝ бе проблеснала като водна струя по раменете и гърба ѝ. Белината и сапунът започваха да му се струват по-ароматни и от най-изисканите парфюми, които бе улавяло обонянието му. Мирисът се смесваше така добре с уханието на чистата ѝ светла кожа. Смехът ѝ, леко дрезгав и неподправен, сякаш имаше плът и го бе обгърнал като милувка. Беше го погалил точно там, където бе най-хубаво и където изпитваше адски болезнени спазми. Да, беше му горещо. Изгаряше на бавен огън.

— Кога свършваш работа? — И той като нея се изненада от въпроса, който зададе.

— В девет. — Тя предпазливо заотстъпва назад.

— По тъмно? И пеш ли се прибиращ?

— Да. Но тогава не минавам през гората. Само през деня.

Той се замисли над чутото. Това момиче не беше като никое от тези, които срещаше в Уинстънвил, пък и целия окръг.

— Ще закъснея за работа — повтори тя и отстъпи още назад, макар на него да му се стори, че и на нея не ѝ се иска да се разделят.

— Да, да, разбира се. Не закъснявай. До скоро, Карълайн.

— Сбогом, Ринк.

В последните думи бе изразено много повече, отколкото двамата бяха изrekli. Той разчиташе, че ще я срещне отново. Тя мислеше, че това никога няма да стане.

Ринк се беше върнал до колата си със свален гюрук и се беше метнал зад волана, без да отваря вратата. Придвижи се до Убежището за рекордно време и веднага се устреми към стаята си, взимайки две стъпала наведнъж, и...

Сега, както тогава, мислите за Карълайн изпълваха съзнанието му. Сякаш се виждаше как преди дванадесет години беше влязъл в същата тази стая. Беше захвърлил набързо дрехите си на пода и се бе стоварил в същия този стол. Беше седял в същата поза и същата жена бе изпълвала мислите му. И тя продължаваше да е една загадка — неуловима, натрапчива и привлекателна.

И сега, както тогава, знаеше, че независимо от това какво ще направи, почти нищо нямаше да облекчи пулсиращата, тръпнеща болка на желанието.

ТРЕТА ГЛАВА

Карълайн се събуди много рано. Надявала се бе да поспи повече, да отложи събуждането и напрежението от двата факта: болестта на Роско и завръщането на Ринк в Уинстънвил.

Чу как на долния етаж входната врата се отвори и затвори тихо. Отметна завивките, излезе в коридора и после на терасата на втория етаж. Слънцето още не се беше издигнало над върховете на дърветата, макар хоризонтът да беше оцветен в прасковено оранжево. Една звезда и бледен полумесец все още се очертаваха на пурпурното небе. От росната трева се вдигаше пара. Това щеше да бъде още един влажен и горещ ден.

Под нея Ринк слезе по стъпалата на верандата. Поспря се на последното и плъзна поглед по гледката, която Карълайн знаеше, че обича. Тази земя бе за него жизненоважна като въздуха, който дишаше. Испита съчувствие към него за всичките години, в които принудително бе живял далеч от обичния си дом.

Мъжът бавно тръгна към колата, паркирана пред къщата. Беше с джинси и леко яке — претенциозна комбинация за каубои, която му подходеше напълно. Джинсите бяха избелели, както бе модерно, но бяха безупречно изгладени и чисти. Карълайн го загледа как бърка в джоба си, за да извади ключовете. Ринк отвори предната врата. Точно в този миг я съзря на терасата горе. Опря ръка на покрива на колата, и отвърна на втренчения ѝ поглед.

Тя стоеше напълно неподвижно. Нито го заговори, нито го поздрави по някакъв друг начин, освен с очите си. Погледите им се срещнаха и се задържаха дълго. Двамата се вираха един в друг в тази розовозлатиста ранна утрин. Сиянието ѝ сякаш бе нереално, извън времето и пространството. В този мълчалив момент на интимност двамата можеха да свалят защитните си маски. Можеха да се насладят един на друг. В света не съществуваше нищо друго, освен тях двамата.

И най-накрая той първи отмести очи и без да каже и дума, влезе в колата и я подкара. Карълайн печално се върна в стаята си и се

облече. Погледна се в огледалото и изрече на глас:

— Как можа да се случи всичко това?

Единственият мъж, когото някога бе обичала, бе Ринк Ланкастър. За съвсем кратко двамата бяха споделили нещо много ценно и рядко. Поне за нея беше така. Бе си позволила да мечтае за невъзможното, което може да се случи. Беше достатъчно глупава да повярва във всичко, което той ѝ бе казал през онова лято. А неговите думи са били лишени от искреност. Тя е била за него само ново забавление.

Сега, заради неведомите прищевки на съдбата, тя беше омъжена за баща му. Баща му! Когато Роско беше поискал ръката ѝ, това ѝ се бе сторило като отговор на всичките ѝ мечти. Така тя щеше да има и уважението, и парите. Хората, които бяха гледали отвисоко на нея през целия ѝ живот, щяха да ѝ отдават почит.

Ринк си беше отишъл и никога нямаше да се върне. Защо не се беше замислила за това, че той все пак би могъл да се върне един ден и как тя би се почувствала тогава? Нима е била напълно откровена със себе си? Дали не се беше омъжила за Роско не за да го направи щастлив и да му помага в работата му, не за да бъде близо до Лаура Джейн, а за да накара Ринк да ревнува и да съжалява, задето я беше оставил? Дали не се бе опитала да му отмъсти за разбитото сърце, което ѝ беше оставило отпътуването му? Нима се беше надявала тайно, че той ще чуе за женитбата, ще си спомни за онова лято преди дванадесет години и ще бъде разгневен?

Тя се усмихна с тъга на отражението си в огледалото.

— Той просто се забавлява, Карълайн. Това го развеселява и отвращава.

Хани вече беше в кухнята, когато Карълайн слезе след малко, за да си налее чаша кафе.

— Добро утро.

— Много рано си се излюпила тази сутрин — отбеляза икономката през рамо.

— Трябва да оправя платежните ведомости за заплатите този месец и искам да го свърша рано, за да ми е свободен целият ден. — Отпи от кафето. — Ти също си станала по-рано от обикновено.

— Искам да приготвя хубавичка закуска за Ринк.

— Той вече излезе, Хани.

Тя се извъртя рязко, за да се увери, че е чула добре.

— Вече излязъл?

— Да. Преди около час.

Хани поклати глава и зацъка с език:

— Той не се храни както трябва. Тъкмо исках да му приготвя любимата закуска, а той да хукне нанякъде в ранни зори.

Карълайн успокоително сложи длан на рамото ѝ.

— Защо не я направиш за Лаура Джейн? Повикай и Стив да я сподели с нея. Убедена съм, че ще им хареса.

— Добре — измърмори старата жена. — Обаче няма да е същото без Ринк. Нищо в тази къща не е същото, откакто той се ожени за онова момиче и напусна дома си.

Хани имаше право за това, помисли си Карълайн, като се запъти към другата част на къщата, където бе кабинетът на Роско. С болка си спомни деня, в който Ринк не се беше появил на тяхната среща. Със свито сърце беше отишла на работа и именно тогава бе дочула да се говори, че Ринк Ланкастър щял да се жени за Мерилий Джордж, една от красавиците на Уинстънвил. Оттогава насетне светът на Карълайн не беше същият.

Прегледа книгата, без да се замисля много-много над тях. Когато се обади в цеха, началникът на сутрешната смяна ѝ съобщи, че всичко върви нормално.

— Една от машините прави номера, но не е нещо, за което трябва да се притеснявате в такъв момент.

— Разчитам на вас да продължите работата си така, сякаш нищо необичайно не е станало, Барнс. Докато е жив, Роско все още е шеф на фабриката и аз се допитвам до него за всяко нещо.

— Да, госпожо — отвърна той, преди да затвори.

Беше убедена, че доста от мъжете вече недоволстваха пред перспективата да получават нареждания от жена, а на всичкото отгоре и щерка на стария Пийт Доусън. Но и да бе така, все още нищо не беше стигнало до ушите ѝ. Прекалено много се страхуваха от Роско. Но какво щеше да стане, когато него вече нямаше да го има?

— Проблеми?

Главата ѝ рязко се вдигна и Карълайн съзря Ринк, облегнат на рамката на вратата. Осъзна, че челото ѝ бе набраздено от угрижени бръчки и се отпусна.

— Нищо сериозно. Нали знаеш как е в памукочистачната.

— Всъщност не знам. — Той бавно влезе в стаята. Беше праметнал якето си през рамо, като бе промушил пръст в гайката за закачане. Първите три копчета на ленената му риза бяха разкопчани и разкриваха загорял врат и островче тъмни косми. — Напуснах града, преди да имам възможност да се включа в работата на цеха. — Той вече бе стигнал до бюрото. Наведе се напред, докато лицето му не се изравни с нейното. — Защо не ми обясните как е, шефке?

Кипяща от гняв, Карълайн се изправи рязко и столът стремглаво се плъзна назад на колелцата си. Двамата се изправиха лице в лице — като боксьори на ринг в очакване на гонга за началото на двубоя.

— Ринк, Хани ме прати да те извикам. Закуската е готова и тя иска да хапнеш. — Лаура Джейн ведро се шмугна в стаята и обгърна с ръце брат си. — Добро утро, Карълайн. Трябва и теб да те заведа в кухнята. И Хани изричано каза, че не приема откази.

Поредната караница бе предотвратена, обаче Ринк не желаше да я остави току-тъй. Протегна ѝ ръка.

— Карълайн. — Не ѝ оставаше нищо друго, освен да поеме предложената ръка и да се остави да я поведе към кухнята. Той не я пусна, докато не стигнаха трапезарията. Това, че беше хванал и Лаура Джейн, нямаше значение. Там, където пръстите му се преплитаха с нейните, кожата на Карълайн бе пламнала. Въпреки старателно приготвеното от Хани ядене, късната закуска не беше приятна. На Ринк, изглежда, не му допадна това, че Стив седеше до Лаура Джейн. Стив хвърляше нервни погледи по лицата на седящите, сякаш очакваше всеки момент да го изгонят от масата.

Враждебността между Карълайн и Ринк бе ясно доловима, въпреки че и двамата правеха всичко възможно да запазят добрия тон. Хани не можеше да си го обясни и се нацупи, защото държането им проваляше всичките ѝ усилия това да се превърне в един вид отпразнуване на завръщането на Ринк.

— Защо всички са кисели? — ненадейно попита Лаура Джейн.

Останалите се взряха в нея, загубили ума и дума. Само тя беше щастлива и се радваше на присъствието на тези, които обичаше. Обаче инстинктивната ѝ чувствителност и проникателност я беше накарала да долови тягостното напрежение, което витаеше в стаята.

Карълайн бе тази, която най-сетне успя да проговори.

— Просто се тревожим за Роско, скъпа — изрече нежно и се пресегна през масата, за да погали момичето.

— Но нали Ринк е тук. И Стив. — Тя го възнагради с поглед, изпълнен с обич. — Нека бъдем щастливи.

Забележката ги засрами. Ринк спря да хвърля подозрителни погледи към Стив и да се стяга всеки път, щом погледнеше Лаура Джейн. Двамата с Карълайн престанаха да се измерват гневно с очи и дори завързаха разговор за хората от градчето, които Ринк бе познавал навремето. Тя му разказа кой за кого се е оженил, кой се е развел, кой процъфтяваше, а кой — не.

Като приключиха с яденето, Стив се изправи и благодари на Хани, след което тръгна към кухнята.

— Почакай малко, Стив — повика го Лаура Джейн. — И аз идвам с теб при малкото.

— Отиваме в болницата, Лаура Джейн — рязко изрече Ринк.

— Но аз искам да видя новороденото конче. Обещах на Стив, че тази сутрин ще отида до конюшните.

Стив притеснено запристъпя от крак на крак.

— Лаура Джейн, баща ти ще бъде много разочарован, ако не отидеш да го посетиш. А кончето няма къде да иде — пошегува се той. — Ще го видиш някой друг път.

— Добре, Стив — съгласи се тя кротко, — ще дойда да те видя веднага щом се върнем.

Стив кимна, благодари отново на Хани и припряно излезе. Изобщо не погледна към Ринк, преди да си тръгне.

Карълайн се изправи бързо.

— Ще бъда готова след минута, Ринк. Лаура Джейн, искаш ли да се поосвежиш, преди да тръгнем?

— Може.

Двете слязоха отново след няколко минути. Ринк ги чакаше в преддверието. Хани стоеше до него с ваза току-що откъснати рози в ръце.

— Хани иска да дойде с нас с другата кола, за да даде на татко розите. После ще се върне обратно. Лаура Джейн, защо не се качиш при нея, за да държиш розите да не се разплиска водата.

— Аз ще го направя — припряно предложи Карълайн.

Твърдият поглед на Ринк ѝ подсказа, че това няма да го бъде.

— Бих искал пътъом да поговоря с теб. — Той чевръсто я поведе към линкълна, докато Хани се качваше на комбито, което се използваше като кола за пазаруване на имението, но бе оставено на нейно разположение.

— Видя ли се с лекаря тази сутрин? — попита Карълайн, за да наруши тягостното мълчание.

— Да. Той ми съобщи същото, което ми казахте двамата с Грейнджър.

— А... а каза ли ти кога...

— Всеки момент.

Вече бяха стигнали до главния път и завиваха към града, когато Ринк подхвана отново разговора:

— Какъв е този Стив?

— Стив Бишъп. — Карълайн моментално зае отбранителна позиция. Мислеше, че много добре знае какво щеше да последва и то никак нямаше да й допадне.

Устните на Ринк се присвиха от раздразнение.

— Не може ли малко по-подробно?

— Той е ветеран от войната във Виетнам.

— Затова ли накуцва? Рана от войната?

— Изгубил е левия си крак от коляното надолу. — Тя се обърна с лице към него, докато изричаше последното. Той продължи да гледа право напред, обаче тя забеляза как мускулите на ръката му се свиха от стискането на волана. Лицето му запази твърдото си изражение, което говореше за желязна воля и решителност. Както и гордост. Непоклатима гордост.

Карълайн знаеше, че на него му се искаше да не хареса Стив. Съзнанието, че той има някакъв недъг, никак нямаше да облекчи решението му.

— Той беше изпълнен с горчивина и язвителност, когато кандидатства за мястото. Мисля, че държането му беше вид защита, задето бе отхвърлен от обществото. Той е старателен, трудолюбив, честен.

— Не ми харесва привързаността на Лаура Джейн към него.

— Защо?

— И питаш? — повиши глас той и рязко извърна глава към нея. — Тя е нездравословна и опасна. Ясно? Тя не бива да се навърта

непрекъснато около един ерген.

— Не виждам нищо лошо. И тя е свободна жена.

— И съвсем невинна, що се отнася до секса. Напълно. Съмнявам се, че изобщо знае каква е разликата между мъжете и жените и защо е така.

— Естествено, че знае!

— Добре де, добре, ето още една причина да не прекарва толкова време в неговата компания. Защото се обзалагам, че на него разликата му е напълно ясна.

— Мисля, че влиянието му е благотворно. Той е добър и търпелив. Бил е наранен, и то не само във физически смисъл. Знае какво е да си отхвърлен от обществото, да си различен, както Лаура Джейн винаги е била.

— Ами ако той се възползва от нейната привързаност? Физически.

— Не би го направил.

Ринк изсумтя:

— О, напротив. Той е мъж, а тя — красива жена, пък и пред тях се откриват хиляди възможности за това.

— По тези въпроси ти май си спец, а?

Гневните думи се изплъзнаха разгорещено от устата ѝ, преди да има възможност да се възпре. Той рязко закова спирачките на колата на паркинга пред болницата и се извърна към нея. Лицето му излъчваше гняв — също като и нейното. След като тъй и тъй беше застанала на ръба на пропастта, защо да не скочи с главата напред в нея?

— Ти знаеш най-добре какво е да се възползваш от едно невинно момиче и да даваш обещания, които нямаш намерение да спазиш.

— Да не би да намекваш за онова лято?

— Да! Така и не разбрах как си могъл да бъдеш с мен, както бе тогава, и същевременно Мерилий да забременее от теб. Сигурно си се изтощавал до смърт. Или аз съм била само подгръващият обект за истинските ти похождения?

Той разшири познанията ѝ за цинични ругатни с още няколко фрази, преди да отвори със замах вратата и да я затръшне след себе си. Чак тогава Карълайн осъзна, че — Хани и Лаура Джейн вече стояха пред входа на болницата и гледаха към тях. Пръстите ѝ бяха ледени, когато ги стисна, но тя се помъчи да се отпусне, щом Ринк отвори

вратата от нейната страна и ѝ помогна да излезе навън. Върху лицето ѝ се бе спуснала маска на самообладание, когато групата прекоси фойето на болницата и влезе в асансьора.

Сестрата зад бюрото на етаж на Роско ги уведоми, че могат да влязат и четиримата само ако останат кратко време.

— Той изкара тежка нощ. Със силни болки — добави тя тъжно.

— Може би в такъв случай ще е най-добре да влезе първа и да му кажа, че сте тук — изрече Карълайн.

Никой не се възпротиви. Ринк бе напрегнат и вгълбен в себе си. Хани бе необичайно мълчалива. Лаура Джейн беше разтворила широко очи и изглеждаше така, сякаш всеки момент можеше да побегне презглава.

Карълайн бутна тежката врата на болничната стая и влезе в помещението. Това беше най-скъпата и просторна единична стая, с която разполагаше болницата. По перваза на прозореца и масичката на телевизора вече имаше подредени букети от цветарските магазини. Колкото и да не ѝ беше приятно да признае, Роско рядко всяваше топли чувства у хората, с които имаше вземане-даване. Обаче мнозина го почитаха или се страхуваха от него и като доказателство за това служеха многобройните картички и букети, които му бяха изпратили.

В мига, в който отвори очи и я видя, изобщо не излъчваше сила и власт. Кожата му носеше сиво-жълтеникавия отпечатък на смъртта. Под очите му имаше дълбоки тъмни сенки. Около устните му имаше виолетова ивица. Обаче очите му бяха тъмни и живи, както винаги.

— Добро утро. — Тя се наведе над него, хвана ръката му и допря устни до челото му. — Сестрата каза, че си имал тежка нощ. Успя ли да си починеш?

— Недей да се държиш като бавачка, Карълайн, моля те. — Той отдръпна ръката си. — Ще имам на разположение цяла вечност за почивка, по дяволите! — Той се изсмя на пресекулки. — Или за да се пържа в пъкъла, все пак имам надежда. Направи ли платежната ведомост?

— Да — отвърна тя, като отстъпи назад и прие философски грубото му държане. Той беше неизлечимо болен. Човек трябваше да му прости резкостта. — Тази сутрин. Ще занеса чековете в цеха днес следобед.

— Хубаво. Не искам да ме смятат за умрял отсега.

Роско опря длан на стомаха си и се сви от болка, като изруга яростно. Когато пристъпът премина, Карълайн попита меко:

— Готов ли си да приемеш посетители?

— Кой?

— Лаура Джейн и Хани.

— Хани ли! Тази двулична кучка. Тя ме мрази от мига, в който ме видя за първи път. Смята, че се ожених за Марлена заради парите и имението ѝ. Обвиняваше ме и за заминаването на Ринк. Обвинявала ме е за всяко проклето нещо, което не е вървяло в това семейство.

Карълайн търпеливо му се възпротиви:

— А защо не си я уволнил в такъв случай?

Той се изхили:

— Защото ми харесваше да се джафкаме с нея. Поддържаше ме в добра форма. А сега е дошла да се порадва над смъртния ми одър. Ха!

Карълайн го беше виждала в подобно настроение и преди, но винаги се бе старала да не му обръща внимание, докато то не преминеше от само себе си. Съжаляваше единствено, че той бе решил да се държи така през последните им дни заедно.

— Моля те, Роско! Не се ядосвай. Успокой се. Хани набра малко рози от градината за теб.

Той с ръмжене оповести, че все пак ще приеме икономката.

— А Лаура Джейн няма работа тук. Това място ще изкара и малкото ум, който има в главата ѝ. Тя знае ли, че няма да се прибера у дома?

Карълайн извърна очи от острия му като бръснач поглед.

— Да. Казах ѝ го вчера.

— А тя как реагира?

— Каза, че ще отидеш в рая и ще бъдеш с Марлена.

Той се смя, докато болката не го връхлетя отново.

— Е, само една идиотка би си помислила така.

Подборът му на думи жестоко уязви Карълайн, но тя запази мълчание. Малцина дръзваха да се карат с Роско за каквото и да било, дори и за начина му на изразяване.

— Да им кажа ли да влязат?

— Да, да — нетърпеливо изрече той, като махна немошно с измършавялата си ръка. — Да приключим най-сетне с това.

— Има и още някой, Роско.

Кротката ѝ забележка предизвика мигновена реакция — очите му се приковаха в лицето ѝ. Той се втренчи в нея за толкова дълго, че я накара да се почувства неудобно.

— Ринк ли? Ринк ли е дошъл?

Тя кимна:

— Веднага щом Грейнджър му се обади.

— Добре, добре. Искам да видя сина си, да му кажа някои неща, преди да свърша.

Сърцето на Карълайн се разтопи от радост. Крайно време беше тези двама упорити мъже да се примирят един с друг, да изгладят миналите различия. Тя забързано излезе и пропусна студения, злобен и пресметлив поглед, с който я съпроводиоха очите на Роско.

Лаура Джейн влезе първа в стаята. Тя изтича към леглото и обви с ръце врата на баща си.

— Липсваш ми, татко — промълви. — Имаме ново конче. Женско. И е много хубаво.

— Е, много добре, Лаура Джейн — отвърна той и леко я побутна настрана. Карълайн ги наблюдаваше, като ѝ се искаше поне веднъж той да отвърне на обичта на дъщеря си с подобаваща топлина. — Както виждам, обрала си ми градината, а? — изръмжа на икономката, като я гледаше изпод свъсени вежди.

Той винаги ѝ бе говорил по този начин, затова и Хани ни най-малко не се притесни.

— Да. И тези са само половината. Другите са във вазата в трапезарията.

На Роско му доставяше удоволствие да разменя остроти с нея. Студената война помежду им бе продължила повече от тридесет години и той я смяташе за достоен противник.

— Цветята да вървят по дяволите! Донесе ли ми нещо за ядене?

— Знаеш, че не бива да ядеш нищо друго, освен диетичната храна от болницата.

— Какво значение има това, по дяволите! — изрева той. — А? Ще ми каже ли някой?

Огледа жените една по една с едва сдържан гняв, след което се обърна, за да срещне непреклонния поглед на сина си. Двамата мъже се гледаха мълчаливо доста дълго време. Нито единият не отмести очи. Накрая гърдите на Роско затрептяха от приглушен, клокочещ смях.

— Все още ли те е яд на мене, а, Ринк?

— Отдавна надмогнах яда си, сър.

— Затова ли се върна? Да се помириш с баща си, преди да пукне? Или за да присъстваш на четенето на завещанието?

— Не ми трябва нищо от проклетото ти завещание.

Хани дипломатично пристъпи напред. Беше се опасявала, че срещата на двамата няма да е от най-приятните.

— Ще заведе Лаура Джейн у дома. Хайде, Лаура, целуни баща си за довиждане и да вървим. — Момичето я послуша безропотно.

Роско изобщо не забеляза тръгването им. Очите му продължаваха да се впиват в очите на сина му. Карълайн остана сама с две поколения от фамилията Ланкастър, разделени от нещо много повече от годините.

— Станал си хубав мъж, Ринк — замислено подхвана баща му. — Корав и хитър, да-а. Второто не си личеше много-много на онези усмихнати снимки във вестниците, но предполагах, че е там.

— Имах добър учител.

Същият ужасен, скърцащ смях изпълни отново помещението.

— Бас държа, че е така, синко, да-а. Единственият начин да оцелееш в този свят. Бъди хитър като лисица и никой никога няма да те прецака. — Роско нетърпеливо махна с ръка: — Седнете де, и двамата.

— Предпочитам да остана прав, благодаря — отвърна Ринк. Карълайн се отпусна на един от столовете. Никога не беше виждала Роско толкова язвителен. Нищо чудно, че Ринк е бил принуден да напусне дома си. Знаеше, че антагонизмът помежду им е силен, но никога не си беше представяла нещо подобно.

— От това, което четох, разбрах, че онази твоя авиокомпания те е направила богат.

— Двамата с партньора ми възлагахме големи надежди на „Еър Дикси“ от самото начало. Досега всичките ни цели са постигнати и дори надминати.

— Хитра философия си имате. Много пътници насам-нататък, ниски цени, непрекъснати полети, товарни линии. Процъфтявате, докато други в същия бранш отпадат от играта.

Дори и да беше изненадан, че баща му внимателно е следил успеха на авиолинията му за близки разстояния, Ринк с нищо не го показва.

— Както вече ти казах, доволни сме от успеха.

В стаята влезе сестра с никелиран поднос, върху който имаше всичко необходимо за подкожна инжекция.

— Дойдох да ви бия инжекция за болката, господин Ланкастър.

— Забий си я в собствения задник и остави моя на мира! — извика ѝ Роско.

— Роско — възкликна Карълайн, поразена от грубостта му.

— Докторът нареди, господин Ланкастър — твърдо изрече сестрата.

— Пет пари не давам какво е казал онзи главок! Това си е моят живот или каквото е останало от него и не ща никакви инжекции за болката. Искам да почувствам всичко. Ясно ли ти е? А сега изчезвай оттук!

Устните на сестрата се свиха крайно неодобрително, но тя все пак напусна стаята, без да добави нищо повече.

— Роско, тя просто се опитваше...

— Престани да ми опяваш, Карълайн! За бога! — Никога досега не ѝ беше говорил с подобен тон. Тя се сви, сякаш я беше ударил, и замълча със здраво стиснати устни. — Ако единственото, което ще получа от теб, е досадно съжаление, не си прави труда да идваш повече.

Дишайки тежко, Карълайн припряно сграбчи чантичката си и излезе от стаята с кралско достойнство. Щом вратата се затвори зад нея, Ринк се нахвърли върху баща си:

— Ах, ти, кучи син! — Златистите му очи бълваха огън. Всеки мускул на атлетичното му тяло се бе изпънал от ярост. — Нямах право да ѝ говориш по този начин и не ми пука какви болки имаш.

Роско се изхили — злобен звук, злобен като пресметливото му изражение.

— Напротив, имам право. Тя ми е жена, забрави ли?

Ръцете на Ринк конвулсивно се свиха в юмруци. Изръмжа гърлено, преди да се извърти на пети и да изхвърчи от стаята.

В първия миг не видя Карълайн. После я забеляза в дъното на коридора, прегърбено отпусната до стената, загледана с неவிждащи очи през прозореца. Приблужи се откъм гърба ѝ. Вдигна ръка, за да я докосне, поспря се колебливо, после си каза: „Какво толкова, по

дяволите!“ — и постави длан върху рамото ѝ. Тя реагира мигновено, като видимо се напрегна.

— Добре ли си?

О, боже, помисли си тя. Защо я беше попитал именно това, и то с онзи особен нюанс в гласа? Беше съвсем като онзи път, когато бе задал пак същия въпрос. Същите думи, същата интонация, същата нежна загриженост в дрезгавия тон на гласа му.

Извърна се леко и погледна нагоре към него през рамото си. В очите ѝ имаше сълзи. Можеха да бъдат предизвикани от унижението, което бе изпитала от страна на съпруга си. Но не това беше действителната причина за тях. Това бяха сълзите от спомена. Тя се възря в очите му и се пренесе мислено назад във времето, в онази тяхна първа нощ...

Фаровете на колата застанаха точно зад нея и тя ускори крачка. Не ѝ допадаше особено да се прибира вечер сама. Естествено можеше да почака баща си, но един бог знаеше кога той щеше да реши да се прибира. Освен това в неговото състояние нямаше да е от полза, ако някой я нападнеше.

Следобед едва не бе умряла от срам, когато Ринк Ланкастър беше се досетил, че тя е дъщерята на градския пияница. Така той бе разбрал, че те живееха в стара, паянтова къщурка и че майка ѝ переше за чужди хора, за да има хляб на масата и стари дрешки, благотворително отпуснати от клиентите ѝ, за дъщеря ѝ.

Моментално го беше познала. Всички знаеха кои са Ланкастърви. Беше виждала Ринк отдалеч много пъти преди това, подкарал червената си кола спортен модел като за състезание, със свален гюрук и вятър, който развяваше дългите му тъмни коси. Обикновено до него имаше момиче, обвило с лявата си ръка шията му. Радиото в колата, обикновено гърмеше. Той натискаше клаксона и махваше с ръка на всички познати, включително и на местните помощник-шерифи, които благосклонно си затваряха очите пред крещящото неспазване от негова страна на ограниченията за скоростта. Всички познаваха Ринк Ланкастър — футболния герой, капитана на отбора по баскетбол, звездата на пистите по лека атлетика,

наследника на Убежището и на най-голямата фабрика за преработка на суров памук в пет окръга.

Непрестанно бе мислила за него по време на работната си смяна в „Улуъртс“. Сега бързаше да се прибере у дома, за да може да се сгуши в леглото си и да мисли за него и за всичко, което ѝ беше казал през този следобед. Той естествено едва ли си спомняше за...

— Привет, Карълайн! — Колата, която се движеше зад гърба ѝ, бавно се бе изравнила с нея. Тя се взря с невярващи очи в усмихнатото лице на Ринк, който се приведе през седалката до него и отвори вратата пред нея. — Качвай се. Ще те откарам до вас.

Тя стреснато се огледа, сякаш някой можеше да я хване, че върши нещо нередно.

— Не знам дали бива.

Той се засмя:

— Защо да не бива?

Защото момчетата като Ринк Ланкастър не возеха момичета като Карълайн Доусън в спортните си коли, затова. Обаче тя не го изрече на глас. Не каза нищо. Сърцето ѝ, което се бе качило в гърлото, не ѝ остави място за думи.

— Хайде, качвай се — подкани я той пак с усмивка, на която не можеше да се устои.

Карълайн се настани на тапицираната с кожа седалка и затвори вратата. Седалката я обгърна с лукса си и тя едва се въздържа да не погали с длан гладката хубава повърхност. Индикаторите по светлинното табло примигваха пред очите ѝ с десетките си цветове.

— Обичаш ли шоколадов шейк?

Беше го опитвала само веднъж в живота си. Един ден, след като майка ѝ бе взела пари, двете бяха спрели в едно кафене и си бяха поделили един, което бе невероятно угощение.

— Да.

— Отбих се през „Деъри Март“. Вземи си. — Той кимна с глава назад към седалката, където бе опряна картонена чаша. Тя беше с капак, но сламката стърчеше през отвора отгоре.

— Благодаря — промълви тя плахо, като я взе и засмука през сламката. Напитката бе студена, ароматна и вкусна и Карълайн с усмивка изрази задоволството си. Той също ѝ се усмихна в отговор.

Радиото не гърмеше и платненият гюрук беше вдигнат. Ринк не искаше никой да я види с него. Тя го разбираше и не се обиди. Нали беше дошъл да я вземе с колата и ѝ беше купил шоколадов шейк. Това ѝ стигаше.

— Как беше работата?

— Продадох комплект чинии.

— Ами?

— Бяха грозни. За нищо на света не бих искала да ям от такива.

Той се засмя:

— Значи не мислиш цял живот да продаваш чинии?

— Не.

— А какво искаш да правиш?

Да отида в колеж, помисли си тя с онова отчаяние, което идва от безнадеждните надежди.

— Не знам. Обичам математиката. Бях на почетното табло две години поред.

Изпитваше необходимост да го впечатли с нещо, да му каже нещо, с което той да запомни тази нощ, защото знаеше, че самата тя щеше да я помни до края на живота си. Тя, Карълайн Доусън, в колата на Ринк Ланкастър! Защо си беше направил труда? Можеше да си намери колкото си иска момичета, по-големи от нея, по-светски. Момичета, които носеха хубави дрехи и членуваха в разни клубове, момичета, чиито майки участваха в разни комитети и караха лимузини, момичета, които никога не биха разменили и една дума с Карълайн Доусън.

— Математика значи? Може би щеше да е хубаво да се бях възползвал от теб в колежа. Едва избутах математиките.

— В колежа хубаво ли е?

— Аха. Супер. Но се радвам, че вече се магнах.

— Завършил си?

— Преди шест седмици.

— Каква специалност?

— Комбинирах между агрономия и инженерство. Реших, че вече знам достатъчно за земеделието, затова се прехвърлих в инженерството и то стана първата ми специалност.

— Сигурно ще ти е полезно за фабриката.

— Сигурно. — Без да я пита за посоката, той отби от главния път и свърна по коларския, който водеше към дома ѝ.

— Не е необходимо да ме изпращаш до края — припряно изрече тя.

— Та тук е тъмно като в рог!

— Не ме е страх да вървя сама нататък. Честна дума! Моля те, спри!

Без да спори, той спря колата. Карълайн не искаше да я кара чак до тях. Тогава щеше да се наложи да дава обяснения на майка си. А този ден бе прекрасен. Не желаше да го споделя с никого. Но най-вече не искаше Ринк да види с очите си съборетината, в която живееше.

След спирането на двигателя всичко потъна в тишина. Той изключи фаровете и свали гюрука на колата. Луната ги окъпа със сребристото си сияние. Нощният вятър се заигра с косите им.

Ринк сложи ръка на облегалката на нейната седалка. Коляното му се допря в нейното, когато се обърна с лице към нея. Той не го отдръпна. Тя долавяше аромата на одеколона му, виждаше тъмната сянка на брадата му. Той не беше момче, а мъж. Никога дотогава не бе излизала на срещи и не бе оставала насаме с мъже или момчета.

Смутена от това, че той продължава да мълчи, тя продължи да смуче от сламката. Той я гледаше напрегнато. При всяко движение на устните си по сламката тя долавяше прикования му в тях поглед. Като стигна дъното, сламката издаде оглушителен гъргорещ звук и Карълайн ужасено вдигна към него очи. Той се усмихваше.

— Хареса ли ти шейкът?

— Много. Благодаря ти. — Тя му подаде празната чаша и той се наведе, за да я пъхне под седалката.

Когато се изправи, се наведе леко напред, така че лицата им да се изравнят. Както беше станало и следобед, разговорът бе отстъпил пред неподправено любопитство. Тя го изучаваше също толкова внимателно, колкото и той нея. Забеляза как очите му се плъзгаха по лицето и косата, и шията, и гърдите ѝ, и това я накара да изпита странна топлина във вътрешностите си, безтегловност. Но освен нея в долната част на тялото ѝ сякаш се бе появила оловна тежест. Пламък, непознат и прекрасен, забранен и божествен, започна да се разлива по вените ѝ.

Той постави палец на долната ѝ устна, докосвайки с нокът очертанията ѝ. Тя си помисли, че ще умре от недостиг на въздух. Ненадейно бе изгубила способността си да диша.

— Много си хубава — изрече той с дрезгав глас.

— Благодаря.

— На колко години си?

— На петнайсет.

— Петнайсет. — Той изруга под нос и се извърна. В следващия момент, сякаш не можеше да ги контролира, очите му отново се върнаха на лицето ѝ. — Мислих за теб цял ден, откакто те видях в гората. — Сега дланта му бе опряна в бузата ѝ и пръстите му замайващо галеха долната ѝ устна.

— Наистина ли?

— Ммхъм — промълви той. — Цял следобед не ми излизаше от ума.

— Аз също мислех за теб.

Това сякаш го зарадва. Той се усмихна.

— И какво си мислеше?

Страните ѝ пламнаха и тя бе благодарна на тъмнината, която прикриваше моминския ѝ свян. За да избегне погледа му, сведе очи към шията му, която се виждаше в отвора на ризата.

— Разни неща — прошепна прегракнало, като се мъчеше да прозвучи небрежно.

— Неща? — Той се усмихна. Но усмивката бе мимолетна и не го отклони нито за миг от щателното изучаване, на което я подлагаха очите му. — Мислеше ли си за... — Ринк като че ли затърси най-подходящата дума.

„Свалка“ бе това, което ѝ дойде наум. Нали за това си говореха всички, които отиваха на срещи? За това си шепнеха на групички, в които никой никога не я канеше, нали?

Обаче Ринк не каза това, а друго:

— Мислеше ли си за нас... двамата заедно? Може би да се докосваме?

— Да се докосваме? — повтори тя, останала без дъх.

— Да се целуваме?

Устните ѝ се разтвориха, но от тях не излезе никакъв звук. Не чуваше нищо, освен оглушителното туптене на сърцето си.

— Целували ли са те някога?

— Няколко пъти — излъга тя.

— Толкова си малка, по дяволите — простена той и затвори очи за миг. — Ще се уплашиш ли, ако те целуна? Би ли ти харесало, ако те целуна?

— Не се страхувам от теб, Ринк.

— А за другото? — нежно я подкани той докосвайки косите ѝ.

— М-м-м... мисля, че бих искала да ме... целунеш...

— Карълайн — прошепна Ринк и се приближи още повече към нея. Тя почувства дъха му върху лицето си и затвори очи. После устните му докоснаха нейните... меко, нежно, колебливо. Когато тя не се отдръпна, той наклони глава и ги притисна повече. Отново и отново устните му се долепаха до нейните — кратки, леки целувки, нежни докосвания, които я накараха диво да закопнее за нещо, което не знаеше как да назове. Даже „свалка“ не ставаше като дума. Защото всеки го можеше онова, а това бе нещо, което бе убедена, че никой друг никога не е изпитвал.

Ринк обхвана лицето ѝ в шепи и постави устните си, отворени този път, плътно върху нейните. Тя почувства влажния му език само на дъх разстояние от устата си, после върху нея, докосвайки я леко.

Той простена приглушено, преди да притисне твърдо езика си към устните ѝ. Очите на Карълайн се отвориха широко от смайване. Тя се вцепени. В следващия миг удоволствието от това, което той ѝ правеше, стопи съпротивата ѝ и устните ѝ се отвориха. Езикът му се плъзна между тях. Докосна връхчето на нейния, отърка се в него, загали го, нахлу по-дълбоко.

Когато ръцете му я обгърнаха, тя се вкопчи с все сила в предната част на ризата му. В тялото ѝ цареше истински хаос, чувстваше туптене и спазми, за които още не знаеше, че са възбуда. Знаеше единствено, че изпитва непреодолимо желание да гравитира около него, да се притиска по-плътно към тялото му. Нуждата да докосва тялото му със своето бе така неистова, че не можеше да я овладее. Едновременно изпитваше и копнеж, и страх от импулсите, които той бе събудил у нея.

Ринк се отдръпна със съжаление, целуна влажните ѝ устни нежно, после се отдели от нея и въдвори омразно разстояние помежду им. Ръцете му се върнаха обратно на лицето ѝ и пак го обхванаха в

шепи. Очите ѝ бяха затворени и чак след известно време тежките ѝ клепки се повдигнаха с нея, която се бе разляла по цялото ѝ тяло.

— Добре ли си?...

Сега, в хладния болничен коридор, тя му отговори по същия начин, както преди дванадесет години в топлата лятна нощ след онази първа целувка:

— Да, Ринк, добре съм.

Ринк, изглежда, също бе връхлетян от спомен. Той се загледа дълго в очите ѝ, преди да се извърне сепнато и да изрече:

— Да вървим.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Тя е толкова хубава.

— Ти също.

Ръцете на Лаура Джейн се заковаха на шията на кончето и тя вдигна тъмните си красиви очи към Стив, който бе изрекъл последното с нежна жар.

— Наистина ли го мислиш?

Изражението ѝ го накара мислено да се наругае. Тя бе уязвима, крехка, приемаше всичко буквално. Не биваше да си позволява да изрича на глас нещата, които си мислеше. Чувствата ѝ бяха прекалено крехки и лесно можеха да бъдат наранени.

— Ти си много хубава — повтори сковано и се извърна от нея, за да излезе от отделението в конюшната.

Все по-често му се налагаше да въдворява разстояние помежду им. Тя и понятие си нямаше какво причиняваха близостта ѝ, цветното ѝ ухание, топлата гладка кожа на възприятията му. Ако разбере отклика, който предизвикваше в тялото му, щеше да се ужаси. Той откачи едно от седлата, поставени върху стената на постройката. Днес следобед Ринк му беше казал, че желае да поязди на другата сутрин и Стив искаше всичко да е изпитано до най-малката подробност. Много добре знаеше причината за очевидната неприязън на Ринк към него. Човекът не беше сляп. Нито пък дебелокож. Ринк разпознаваше копнежа, когато го видеше. Стив съзнаваше, че желанието му към Лаура Джейн е толкова очебийно, все едно си бе окачил неонova табела на врата.

Не обвиняваше Ринк за подозрителността му. Лаура Джейн му беше сестра, много специална сестра, която се бе нуждала от специални грижи през целия си живот. Ако в живота на самия Стив имаше някой като нея, и той щеше да изпитва яростна враждебност към всеки натрапник, също като Ринк.

И все пак не можеше да си забрани да я обича, нали? Любовта не беше нещо, което бе търсил в живота си. Не бе очаквал някога да

заобича някого. Обаче това бе станало и Лаура Джейн му липсваше във всеки миг от деня, когато не беше до него. И сега стоеше близо до него, докато той мажеше седлото с препарата. Всеки път, когато ръката му се плъзгаше по дължината му, лакътят му почти докосваше гърдата ѝ.

Той се съсредоточи още по-яростно в задачата си, като се опитваше да не мисли за това как биха изглеждали нежните ѝ гърди под ласката на грубите му ръце или колко мека би била шията ѝ под допира на устните му.

Лаура Джейн, която беше смътно разочарована, че Стив не бе продължил темата за това колко е хубава, беше потупала кончето за довиждане и го бе последвала.

— Кракът ли те боли?

Без да вдига очи, той отговори:

— Не. Защо?

— Защото се мръщиш, както когато те боли.

— Просто работя усилено, това е всичко.

Тя пристъпи още по-близо до него.

— Ще ти помогна, Стив. Нека да ти помогна в работата.

Той се отдалечи от нея, привидно, за да вземе още един парцал. Кръвта кипеше във вените му. Тя бе толкова сладка, толкова сладка, но чувствата, които събуждаше у него, изобщо не бяха сладки. Застанал до нея, се чувстваше като яростен дивак на ръка разстояние от девицата за жертвеника.

— Не. Няма нужда да ми помагаш. Ще свърша след минутка.

— Мислиш, че няма да мога, нали? Всички мислят, че не мога с нищо да се справя.

Главата му рязко се вдигна и той пусна парцала за лъскане.

— Разбира се, че не мисля така.

Забеляза болката, която се беше изписала по лицето ѝ. Болката, която се беше затаила в тъмните ѝ прекрасни очи. Тя поклати глава и дългите ѝ тъмни коси се залюляха върху раменете ѝ.

— Всички мислят, че съм глупава и за нищо не ставам.

— Лаура Джейн — простена той безпомощно и постави длани върху раменете ѝ. — Изобщо не си мисля подобно нещо.

— Защо тогава не ми даваш да ти помогна?

— Защото работата е доста мръсна и не искам да се изцапаш.

С детинска нужда да повярва на думите му, тя наклони глава настрана.

— Това ли е единствената причина? Честно?

— Честна дума!

Стив де я пусна, както би трябвало да направи, а продължи да държи ръцете си върху раменете ѝ. Вдигнатото ѝ нагоре лице бе озарено от кехлибареното сияние на лампите в обора. Приличаше на ангел, като се изключеше тъмният пламък, горящ в очите ѝ. Ако я познаваше по-малко, би си въобразил, че този пламък има изначален характер.

— Знам, че не съм умна. Но съм достатъчно умна за някои неща.

— Разбира се, че си. — Господи! Устните ѝ бяха меки, влажни и розови, докато оформяха думите, които изричаше. Искаше му се да ги вкуси. Какво ли не би дал да можеше да я притисне към себе си, да почувства това прекрасно, фино тяло, долепено до неговото — грубо и деформирано. Щеше да бъде, все едно да влее живителен мехлем в своето изпълнено с болка тяло, в изпълнения си с болка дух.

— Забелязвам разни работи. Например знам, че Ринк не е щастлив. Смее се и се опитва да се прави на весел, но очите му са тъжни. Двамата с Карълайн не се харесват. Забелязал ли си?

— Да.

— Чудя се защо. — Лицето ѝ се набърчи съсредоточено. — Или може би се харесват толкова много, че се опитват да заблудят всички останали, че това не е така.

Стив се усмихна на прозорливостта ѝ. И той бе стигнал до същото заключение, когато ги бе видял заедно по време на закуската. Изглеждаха готови всеки миг или да се сбият, или да се любят. А скалата на напрежението определено сочеше към второто. Той повдигна брадичката на Лаура Джейн с пръсти.

— Може и да си права.

Тя го озари с усмивка и пристъпи към него.

— Значи смяташ, че съм умна? И хубава?

Тъмните му очи обходиха лицето ѝ.

— Красива си.

— И аз мисля, че ти си красив. — С пръстчета, тънки като костен порцелан, тя очерта линията на изсечените му скули и брадичката.

Стив почувства докосването ѝ не само по лицето си. Усещанията, които то предизвика, с грохот се устремиха направо към слабите му. Пое си сепнато дъх и бързо отстъпи назад, отпусайки ръце.

— Недей — изрече с непреднамерена грубост.

Лаура Джейн подскочи, сякаш я беше зашлевил през лицето.

— О, господи, Лаура Джейн, съжалявам! Извинявай. — Посегна да я утеши, но не посмя. Тя бе скрила лице в шепите си и тихо хълцаше. — Моля те, не плачи!

— Аз съм ужасна.

— Ужасна? Изобщо не си ужасна. — Никога досега не се беше чувствал толкова нещастен. Проклет да бъде, ако я докосне! Проклет да бъде и ако не я докосне! Би било равносилно на самоубийство да ѝ покаже привързаността си. Ринк ще го убие, ако разбере. От друга страна, как би могъл да я нарани толкова дълбоко, да я остави да се чувства отритната, нежелана, необичана? — Ти си прекрасна — прошепна той пламенно. — Ти си всичко, което човек би трябвало да бъде.

— Не. Не съм. — Тя вдигна обляното си в сълзи лице към него. — Обичам Ринк, откакто се помня. Мислех, че като си дойде у дома, всичко ще бъде наред. Мислех, че той е най-силният, най-красивият мъж на света. Обаче сега, когато е тук, виждам, че не е така. — Тя навлажни устните си с език. — Ти си. — Малките ѝ гърди потръпнаха под лятната рокля. По страните ѝ се затъркаляха сълзи. — Стив, обичам те повече от Ринк!

Преди да успее да реагира по какъвто и да било начин, Лаура Джейн се хвърли към него, целуна го бързо по устните и тичешком излезе от конюшната.

Стив отчетливо можеше да преброи ударите на сърцето си, които звучаха оглушително в ушите му. Чувстваше се едновременно въодушевен и злочест. Господи, какво можеше да направи?

Нищо. Абсолютно нищо.

Изгаси осветлението в обора и се прибра в добре поддържаното си, но болезнено самотно жилище в задната част на сградата. Отпусна се по гръб на тясното легло и покри очи с ръка. Не бе изпитвал подобно отчаяние от момента, в който се бе събудил във военната болница и бе разбрал, че ще се прибере у дома... без половината от единия си крак.

— Извинявай, Ринк, не видях, че си тук.

— Няма нищо — отвърна ѝ той от сянката. — Това е твой дом.

Карълайн пусна вратата с мрежата да се затвори зад нея и се отпусна на плетения шезлонг. Пое дълбоко от хладния нощен въздух. Очите ѝ се затвориха уморено, когато опря глава на плетената облегалка.

— Това е твой дом, Ринк. Аз съм само посетител тук, докато...

— Баща ми е жив.

— Да.

Той не отвърна. Беше се уморил от спорове.

— Не си се връщала в болницата.

— Обадох им се. Най-сетне са успели да го убедят да приеме инжекцията и тя го приспала. Докторът каза, че няма смисъл да ходя там, след като той няма да усети разликата. Реших, че ще бъде полезна тук. Наближава времето за прибирането на памучната реколта и трябва да сме сигурни, че сме готови.

— Не бих искал да съм в болницата, когато Роско се събуди и открие, че е изгубил цял ден.

Карълайн затърка чело, сякаш вече усещаше главоболието, което биха предизвикали виковете му.

— Аз също.

— Той често ли се държи с теб както днес?

— Не. Никога. Виждала съм го да избухва и да крещи на други хора. Впоследствие се опитвах да ги успокоя. Днес за първи път аз бях прицел на гнева му.

— Значи си имала късмет — подхвърли Ринк. — Той се държеше така с майка ми, винаги ѝ крещеше за най-незначителни неща. Боже... — Стовари юмрук върху облегалката на стола си. — Имаше дни, в които ми идеше да го цапна през гадната уста. Даже когато бях момче, го мразех, задето нараняваше майка ми, когато тя му бе дала всичко на този свят. Всичко.

Той вдигна очи към нея и тя остана с впечатлението, че му е неудобно за това, че бе разкрил чувствата си пред нея.

— Да ти направя ли нещо за пиене? — попита бързо.

— Не, благодаря.

Той въздъхна в мрака:

— Извинявай. Забравих. Изобщо не пиеш алкохол, нали?

— След като съм израсла в къщата на Пийт Доусън? Не — изрече тя, като се позасмя, — никога не пия.

— Тогава и аз няма да пия. — Той се приведе над облегалката за ръце на стола и постави чашата си на пода.

— Не се притеснявай, моля те. Не ми пречи. При теб изобщо не мирише така, както беше при него.

Това беше прекалено лична забележка. Тя го погледна, за да разбере дали той не бе доловил някакъв скрит смисъл в казаното. Златистите му очи се приковаха в нейните. Карълайн първа извърна поглед.

— Хани ми каза, че баща ти е починал — каза най-сетне Ринк. Остави чашата си недокосната.

— Да. Открили го мъртъв в канавката на магистралата една сутрин. Съдебният лекар каза, че било сърдечен удар. Мисля, че накрая той все пак успя да се отрови.

— А майка ти?

— Почина преди няколко години. — Очите ѝ се взряха неவிждащо в здрача напред. Майка ѝ бе едва на петдесет. И все пак бе прегърбена, сбръчкана, съсипана старица, когато кротко издъхна от отчаяние и изтощение.

Ринк стана от стола си и седна по-близо до нея на горното стъпало на верандата. Кръстоса краката си в глезените и се облегна назад, като се подпря на лакти. Раменете му докосваха рамката на шезлонга в опасна близост с прасеца ѝ.

— Разкажи ми, Карълайн. Какво се случи с теб онова лято, след като напуснах града?

Тя копнееше да се наведе и да докосне косата му, да прокара пръсти през гъстите тъмни къдри. Тялото му бе издължено и стройно, мъжката сила в него се забелязваше и сега, когато почиваше спокойно, както и когато се движеше.

— Завърших гимназия и получих стипендия за колежа.

— Стипендия? Как? — Той рязко извърна глава и удари брадичката си в крака ѝ. Припряно се отдръпна назад.

— Не знам.

Той се поизправи и леко изви глава, за да я погледне изпитателно.

— Не знаеш ли?

Карълайн поклати глава. Не можеше да събере мислите си. Бяха се пръснали като есенни листа от вятъра при докосването му. Ринк сега седеше с присвити към гърдите си колене и ръце, отпуснати върху тях. Висящите пръсти на лявата му ръка трябваше само да се изпънат, за да докоснат крака ѝ. Той чакаше обяснението ѝ, затова Карълайн се помъчи да се съсредоточи и заговори отначало с леко запъване:

— Един ден директорът на гимназията ме извика в кабинета си. Беше няколко дни преди последния учебен звънец. Каза, че имам стипендия от благодетел, който е пожелал да остане анонимен. В нея се включваше всичко. Дори ми бяха отпуснати петдесет долара седмично за джобни пари. До ден-днешен не знам кой ми е дал тези пари.

— Боже господи — изрече той под нос. Хани му беше писала в едно от изпълнените си с клюки писма, че „момичето на Доусън“ отишло в колеж. „Сигурно не я помниш. Тя беше няколко години по-малка от теб. Щерката на стария Пийт Доусън. Както и да е, тя замина, за да учи в колеж и целият град се пита откъде се е сдобила с парите.“ И доста по-късно Ринк бе получил писмо от Лаура Джейн: „Днес татко ми каза, че някакво момиче на име Карълайн Доусън се омъжило в колежа. Каза, че преди живеела тук, та може и да си я спомняш“.

— След като завърших и си взех дипломата, се върнах тук — продължи Карълайн.

— Значи бракът ти не е продължил дълго.

Тази напълно спокойна констатация от негова страна напълно порази Карълайн.

— Бракът ми?

— С момчето, което си срещнала в колежа.

Тя го загледа така, сякаш си беше изгубил ума.

— Не знам за какво говориш, Ринк. Та аз даже не излизах на срещи в колежа, да не говорим за сватба. За да задържа стипендията, трябваше да поддържам отличен успех. Учех през цялото време. Откъде, за бога, ти хрумна, че съм била омъжена?

Ринк също беше погазен. Нима Лаура Джейн си го беше измислила? Едва ли. Та тя дори не е познавала Карълайн по онова

време. Двете се бяха видели за първи път, когато Карълайн бе започнала да работи за Роско.

Роско.

В главата му се загнезди подозрение. Това, което му хрумна, бе прекалено чудовищно, за да се замисля дори над него. Но там, където бе замесен Роско...

— Така чух. Забравих кой ми каза, че си се омъжила.

— Който и да е бил той, те е заблудил. Не съм се омъжвала, преди да се омъжа за...

— Баща ми.

След дълго, тягостно мълчание Карълайн зададе въпроса, който се бе въртял в главата ѝ години наред:

— А какво стана между теб и Мерилий?

— Трета световна война — изрече той, като се изсмя. Карълайн не каза нищо. Седеше сковано, вкопчила пръсти в скута си. — Всичко бе обречено на провал от самото начало. И тя като мен не желаше това дете. Просто го беше използвала като средство да ме впримчи и след раждането на Алиса заведохме дело за развод.

— Виждаш ли понякога детето? Алиса?

— Не. Никога — отвърна Ринк. Не можеше да види лицето му, но тонът му ясно подсказваше, че темата бе приключена. Карълайн я заболя при мисълта, че той не обичаше детето си, единственото си дете. Как можеше да е толкова студен? Години наред след онова вълшебно лято си бе мечтала тя да носеше детето му. Така щеше да притежава поне частица от него, която да обича, когато него вече го няма. — След като нещата по развода завършиха... това продължи с години... насочих цялото си внимание и сили за основаването на авиокомпанията.

— Много се гордея с постигнатото от теб, Ринк — изрече тя с толкова нежен и искрен глас, че очите му моментално се приковаха в нейните.

Усмивката му бе тъжна.

— Даа, ами работих като вол, за да потръгнат нещата, фирмата бе нещо, което ангажираше цялото ми внимание и ме разсейваше от... другите мисли.

— Какви други мисли? За дома?

Очите му се задържаха върху нейните доста дълго. Погледът им беше твърд и пронизващ.

— Да — отвърна кратко и се изправи. Обърна ѝ гръб и се опря на един от стълбовете. — Убежището. Лаура Джейн. Баща ми. Фабриката. Уинстънвил бе моят дом. Никога не бях имал намерение да го напускам.

— Изградил си си нов живот в Атланта.

— Да. — Такъв, какъвто е, би могъл да добави. Къщата му бе прекалено нова, прекалено безлична. Не притежаваше нито чар, нито изтънченост. Веселбите бяха прекалено шумни. Жените... Жените бяха прекалено лъскави, съвременни, фалшиви. Не представляваха никаква загадка за него.

Животът, който водеше сега, беше един маскарад. Не че не беше щастлив с „Еър Дикси“. Авиокомпанията му доставяше радост. Тя определено бе нещо, с което си заслужаваше да се гордее, защото му бе коствала години на упорит труд, за да я изведе на върха. Ала символите на успеха никога не бяха означавали кой знае какво за него. Корените му бяха тук, в този град, в тази богата, плодородна земя, в този дом. Всеки друг живот бе просто преструвка. Никога нямаше да прости на баща си, задето го беше прогонил. Никога, Той ненадейно се извъртя с лице към нея.

— Защо се омъжи за него?

Тя едва не извика пред яростта, с която бе изречен въпросът.

— Няма да обсъждам личния си живот с баща ти с теб, Ринк.

— Не искам да знам нищо за личния ви живот. Само те попитах защо се омъжи за него. Та той може да ти бъде дядо, за бога! — Ринк направи крачка напред и се надвеси над нея, като опря ръце в облегалките от двете страни на шезлонга. — Защо? Защо изобщо се върна в този град след завършването на колежа? Тук не е имало нищо за теб.

Шията я заболя, когато изви назад глава, за да го погледне в лицето.

— Майка още беше жива. Върнах се, намерих си работа в банката и след няколко месеца спестих достатъчно, за да мога да я измъкна от онзи коптор и да се преместим в жилище под наем в града. Срегнах баща ти в банката. Той бе мил с мен. Когато ми предложи работа при него, се съгласих. Той ми даваше двойно по-голяма заплата

от тази, която получавах в банката, което ми позволи поне да погребва мама достойно.

Дъхът му идваше на талози по лицето ѝ. Тъмните му къдрици бяха паднали на челото. Ризите му сякаш никога не се задържаха закопчани. Тази, с която бе сега, не правеше изключение. Очите ѝ бяха на нивото на мускулестите му гърди. Той беше мъжествен, силен, привлекателен, опасен. Искаше ѝ се да затвори очи, за да не се поддава на сексапила му.

— След известно време започнах все по-често да идвам тук, за да работя, отколкото във фабриката.

— Обзалагам се, че ти е допадало много да бъдеш канена в Убежището.

— Така е — извика тя отбранително. — Знаеш, че винаги съм обичала тази къща. За онова наивно момиче, което ходеше пеш на работа през гората, тя беше като приказен замък. Не отричам това, Ринк.

— Разказвай нататък. Изгарям от любопитство. А баща ми да не би да беше омагьосаният принц от приказките?

— Разбира се, че не. Въобще не беше така. След смъртта на мама започнах да прекарвам все повече време тук. Той започна да разчита на мен по деловите въпроси. Двете с Лаура Джейн станахме приятелки. Роско даже ни окуражи, тъй като тя нямаше никакви приятелки на нейната възраст.

Карълайн припряно навлажни устни. Очите му жадно проследиха движението.

— Беше нещо, което стана постепенно. Изглеждаше съвсем в реда на нещата, след като така или иначе прекарвах почти цялото си време тук. Когато той поиска ръката ми, казах „да“. Той можеше да ми даде всичко, което някога бях искала и никога нямаше да получа по друг начин.

— Ново име.

— Да.

— Дрехи.

— Да.

— Пари.

— Да.

— Красива къща.

— Тази, която винаги бях обичала.

— И за всичко това си се продала на баща ми! — просъска той.

— В известен смисъл е така. — Отвращението му я караше да се чувства омърсена. Тя затърси оправдания. — Искях да бъда постоянната опора, от която се нуждаеше Лаура Джейн. Искях да помагам на баща ти.

— Значи мотивите ти са били напълно безкористни.

— Не — призна тя, свеждайки очи. — Искях да живея в Убежището. Искях да почувствам уважението, което щеше да ми донесе името на Роско. Да, исках всичко това. И трябва да си отраснал в коптор, да не знаеш дали ще има какво да ядеш всеки ден, да си носил вехти дрехи, когато другите момичета са имали тоалети, поли, пуловери за всякакви случаи, да си работил след училище всеки ден и в съботите, когато другите деца са се шляели наоколо в спортни коли и са ходили в „Деъри Март“ и на футболни мачове, да си бил дъщерята на градския пияница, та поне малко да почнеш да разбираш всичко това, Ринк Ланкастър!

Като изрече последното, тя скочи от шезлонга, но той не се помръдна. Тялото ѝ плътно се прилепи към неговото. Ръцете му здраво се склупиха около раменете ѝ и я задържаха в това положение. Дишането и на двамата бе тежко, сякаш бяха тичали с все сили.

Карълайн не искаше да вдига глава и да го поглежда. Не знаеше какво би последвало, ако го направеше. Затова се втренчи в ямката на шията му, където една пулсираща вена отмерваше бесния ритъм на сърцето му. Долната част на тялото ѝ натежа и отмаля от желание. Устните ѝ едва се раздвижиха, когато се опита да заговори:

— Моля те, пусни ме, Ринк. Моля те!

Той пренебрегна молбата ѝ. Вместо това, зарови лице отстрани на шията ѝ. Главата ѝ безволно се отпусна назад. Устните му се плъзнаха нагоре-надолу по голата кожа, оставяйки влажната диря от дъха му да я охлажда и да я възбужда.

— Като знам, че си жена на баща ми, като знам и причините, поради които си се омъжила за него, защо продължавам да те желая?

С трескаво отчаяние главата му мина и от другата страна на шията ѝ. Нейната податливо и с готовност се наклони на една страна. Карълайн немощно се опита да се възпротиви, по-скоро срещу собствения си отклик.

— Не, не, Ринк, недей.

— Желая те толкова силно, че чак ме боли. — Той целуна шията ѝ с разгорещена настървеност. Зъбите му леко подръпнаха кожата ѝ. — Желая те. Защо, проклета да си, защо?

Карълайн простена.

— О, боже, помогни ми — изрече сподавено. Повече от всичко на света ѝ се искаше да се подчини на волята му. Имаше нужда от него, така както и той се нуждаеше от нея, за да уталожат болката и копнежа, натрупани през годините. В продължение на няколко съкровени мига им се искаше да забравят всичко друго, освен тях двамата.

Но това бе невъзможно. Осъзнаването ѝ даде сила да му се противопостави и тя поднови усилията си да се откопчи от него. Също толкова бързо, колкото я беше сграбчил, Ринк я пусна. Ръцете му отпуснаха хватката си и паднаха безволно. Той отстъпи назад, като дишаше учестено и тежко. Тя бързо пристъпи към входната врата.

— Карълайн. — Гласът му я спря и ѝ повели да се обърне към него. — Винаги ми е било трудно да приемам нещата, които не са ми харесвали. Нямах право да те подлагам на този кръстосан разпит. Това не ме засяга.

Видът му се замъгли от надигналите се в нея сълзи. Съзнаваше колко много бе коствало на гордостта му това признание. Усмихна му се нежно — усмивка, която казваше всичко, което не можеше да се изрече на глас.

— Наистина ли, Ринк? — попита кротко. След което влезе в къщата и се качи на горния етаж.

Лежейки на леглото, както си беше с дрехите, защото се чувстваше прекалено злочеста, за да си прави труда да се съблече, Карълайн гледеше втренчено тавана. И си спомняше. Не бе знаела дали да очаква да го види на следващия ден или не. Но той се бе оказал там...

— Здравей.

— Какво правиш тук?

— Ловя риба. — Той кимна към бамбуковата пръчка, забодена в калта до него. Кордата ѝ се скриваше вяло във водата. Явно не ловеше риба много усилено. — Днес минаваш по-рано от вчера.

Тя се изчерви и сведе очи под ослепителната му усмивка. Когато бе излязла от тях час по-рано от обичайното, се беше заклела пред себе си, че не го прави, в случай че той се окаже в гората, за да има повече време да постои при него. Беше се облякла с най-хубавите си пола и блуза, беше си ресала косите, след като ги изми, докато едва не си разрани черепа, и внимателно беше огледала ноктите си.

Предната вечер се бе прибрала тичешком вкъщи. Той я беше целунал. И после бе проявил нежност, като я попита дали е добре. Обаче тя не очакваше да го види отново.

Само че сега той бе там, седнал под върбите, в къси отрязани джинси, по потник и самоуверен и красив като филмова звезда. Мускулите на атлетичните му ръце и крака се очертаваха ясно. Тъмните косми по краката и ръцете му я интригуваха, но ако задържеше очите си върху него прекалено дълго, в стомаха ѝ се надигаше клокочене.

— Помолих Хани, нашата икономка, да направи малко сандвичи. Обичаш ли пушена пуйка?

— Не знам. Никога не съм опитвала.

— Е, тъкмо възможност да опиташ — изрече той с усмивка. Разстла одеяло на тревата и я покани да седне. После отвори кошницата за пикник и ѝ подаде увит в найлонов плик сандвич. Разговориха се, докато ядяха.

— Ще започваш ли работа във фабриката? Между другото пушената пуйка е много вкусна.

— Радвам се, че ти харесва. — Той опря гръб на дънера на дървото и продължи да дъвче. — Мисля, че да — каза замислено. — Ако с татко изобщо успеем да постигнем съгласие по някои въпроси. — На нея ѝ се прииска да попита какви са тези въпроси, но не го направи. Той сигурно щеше да си помисли, че се бърка, където не ѝ е работа.

Но Ринк я погледна, забеляза, че тя го слуша внимателно, и продължи:

— Виждаш ли, татко не иска да се бръкне в печалбата, за да направи някои подобрения във фабриката. Сегашното му състояние го задоволява. Има много начини, по които би могъл да го осъвремени, да го подобри, за да стане по-безопасно за работниците, които се трудят

там. Не мога да го убедя, че някои скъпи инвестиции, направени сега, все пак ще се изплатят и ще се окажат ефективни за в бъдеще.

— Може би за начало да стигнете до компромис само за едно-две нововъведения.

— Може би — повтори той със съмнение. Бръкна в кошницата отново и извади студено безалкохолно. Намигна ѝ. — Умирам за студена бира, но се страхувам, че ако ме хванат да пия бира с някой толкова млад като теб, ще ме арестуват.

Ако ги хванеха заедно, това какво пиеха щеше да е най-малката им грижа и двамата прекрасно го знаеха. Приключиха с обяда си и Карълайн старателно му помогна да приберат остатъците в багажника на колата. Тя зае неговото място с облегат на дървото гръб, а той се изтегна встрани от нея и подпря глава на лакът. Погледна я.

— За какво си мислиш? — попита.

Очите им се срещнаха.

— За майка ти.

— Майка ми? — Изненадата в гласа му беше неприкрита.

— Стана ми мъчно, когато разбрах, че е починала, Ринк. Тя беше много мила дама.

— Кога си се запознала с нея?

— Не съм се запознавала. Тя идваше от време на време в „Улуъртс“. Винаги когато я видех, си мислех, че тя е... най-чистият човек, когото някога съм виждала.

Ринк се засмя:

— Да, така е. Не си спомням някога да не е била безупречна.

— Беше красива и винаги облечена толкова добре... — Изражението на лицето ѝ беше нежно. — От какво почина тя, Ринк?

Той се загледа в подгъва на полата ѝ и прокара пръст по множеството миниатюрни бодове, шити на ръка.

— От разбито сърце — отвърна сподавено.

Карълайн забеляза тъга да помрачава лицето му и сърцето ѝ се сви. Прииска ѝ се да притисне главата му към гърдите си, да го утеши, да прокара пръсти през косата му.

— Как би могъл човек да има разбито сърце, ако живее в къща като вашата?

Той пренебрегна въпроса ѝ и на свой ред зададе един:

— Харесваш Убежището?

Очите ѝ заискриха.

— Това е най-прекрасната къща на света — изрече с обожание и той се разсмя. Тя се изчерви. — Е, поне най-прекрасната, която съм виждала.

Той изглеждаше изненадан.

— Влизала си вътре?

— О, не, никога. Но съм минавала покрай нея много пъти. Обичам просто да стоя и да ѝ се любувам. Бих дала всичко на света, за да живея в такава къща. — Карълайн се извърна смутено. — Сигурно мислиш, че съм луда.

Той поклати глава.

— И аз обичам Убежището. И също като теб никога не се уморявам да го гледам. Някой път ще те поканя да разгледаш къщата отвътре.

И двамата знаеха, че не би могъл да го направи, затова в следващите няколко минути неловко се опитваха да избегнат погледите си. Накрая Карълайн каза:

— Малката ти сестричка е много сладка. На няколко пъти я виждах с майка ти.

— Тя се казва Лаура Джейн.

— Никога не съм я виждала в училище. В някое частно ли ходи?

Ринк откъсна стрък трева и го захапа. Зъбите му бяха много равни и бели.

— За деца със забавено умствено развитие. Тя не е тежък случай, но се развива по-бавно. Не може да запомня и научава като другите деца.

Бузите на Карълайн пламнаха.

— О... а-аз... извинявай... н-не исках...

— Хей — подвижна Ринк и я хвана за ръката, — няма нищо. Лаура Джейн е прекрасно момиченце. И аз много я обичам.

— Тя е щастливка, че има брат като теб.

Той отново подпря главата си на лакът и я загледа дяволито. Слънцето хвърляше отблясъци по тъмните му ресници.

— Така ли мислиш?

— Да.

Потънаха в едно от онези неми съзерцания, в които думите изглеждат излишни. Очите му се вгледаха в ръката ѝ, която почиваше

върху бедрото. Той я взе в своята, обърна я с дланта нагоре и леко прокара пръст по фините очертания по нея, после продължи нагоре до чувствителната ямка от вътрешната страна на лакътя. От докосването му по цялото ѝ тяло плъзнаха иглички. В гърдите ѝ се надигна напрегнат трепет и тя с изумление откри, че зърната ѝ се втвърдиха и набъбнаха.

— Трябва скоро да си тръгвам — изрече бездиханно.

— Как ми се искаше да не си тръгваш — промълви той дрезгаво. Очите му бавно се плъзнаха нагоре, докато достигнаха нейните. — Искане ми се да можехме да останем целия ден тук, както сега, и да си говорим.

Сърцето ѝ биеше оглушително. В ушите ѝ имаше бучене, което заличаваше всички други звуци, освен неговия глас.

— Сигурна съм, че в града ще намериш много свои приятели, с които да прекараш деня. Те говорят с теб, нали?

— Те се надвикват — каза Ринк. — Никой не слуша като теб, Карълайн.

Със златисти очи, приковани в нейните, Ринк бавно се поизправи. Ръката му отметна косите от тила ѝ и обхвана крехката ѝ шия. Придърпа я към себе си и тя се подчини без капка колебание, докато устните им не се срещнаха. Двамата се разтопиха, нашепвайки си мили думи.

Устните му бяха нежни като предишната вечер, ала сладкото ѝ подчинение този път го възбуди бързо. Целувката стана по-бурна и настойчива. Карълайн бе понесена от вихъра на страстта. Душата ѝ се въртеше бясно, пленена от неговия вкус, неговия аромат, от натиска на тялото му върху нейното. Скоро тя лежеше напреки на голите му бедра, а той се беше надвесил над нея. Езикът му нахлуваше диво в устата ѝ, а пръстите ѝ се преплитаха в необузданите вълни на косите му. Ринк вдигна глава, пое си дъх и обсипа с горещи целувки лицето ѝ.

— Карълайн, възпротиви ми се, кажи „не“. Не ме оставяй да правя това. — Разтвори яката на блузата ѝ и плъзна длан вътре. Кожата ѝ бе топла и гладка като коприна. Той се заигра с презрамката на сутиена ѝ. Пръстите му се отъркаха в заоблената ѝ плът и той простена. — Ти си още дете. Дете. Бог да ми е на помощ! Не си достатъчно голяма, за да проявиш здрав разум, но аз съм. Играем си с

огъня, скъпа. Спри ме. Моля те! — Той я целуна отново дълбоко, страстно.

В нея се надигна неутешима неудовлетвореност, която не можеше да определи. Краката ѝ се раздвижиха трескаво. Гърдите ѝ пулсираха болезнено и ѝ се искаше той да ги покрие с ръце. С неговите ръце. Тя обви с ръка шията му и се изви нагоре като дъга.

Обаче той се отдръпна, дишайки тежко, със затворени очи.

— Не бива да стигаме по-далеч, Карълайн. Ако не спрем, нещата ще излязат извън контрол. Разбираш ли за какво ти говорю?

Тя вяло кимна, като желаше той отново да я прегърне, да я поцелува още малко, да докосне с ръцете си всички части на тялото ѝ, които усещаше набъбнали и топли.

Ринк я придърпа да се изправи на крака. Тя се олюля и той я притисна към тялото си, погали я по гърба и нашепна прекрасни думи в косите ѝ. Без свян, съвсем естествено ръцете ѝ обвиха кръста му. Когато я отблъсна леко от себе си, усмивката му бе изпълнена със съжаление.

— Никога няма да си простя, ако те уволнят заради мен — прошепна.

— Господи! — възкликна тя и долепи длани до пламтящите си бузи. — Колко е часът?

— Имаш достатъчно време, ако тръгнеш веднага.

— Чао — каза тя, като затъкваше блузата в колана на полата си и разтърсваше коса, за да я пооправи.

Той я хвана за ръката.

— Тази вечер няма да мога да те взема на връщане.

— Не съм и очаквала, Ринк — изрече тя откровено.

— Много искам, но вече се бях уговорил за тази вечер.

— Няма нищо. Честно. — Тя започна да отстъпва към края на поляната. — Благодаря за обета. — Карълайн се обърна и хукна през дърветата.

Той се устреми след нея.

— Карълайн! — Викът му беше толкова настойчив, че я закова на място и я накара да се обърне.

— Да?

— Ще се видим утре. Пак тук. Нали?

Лицето ѝ засия така, че затъмни ярката слънчева светлина, когато му се усмихна.

— Да — беше му извикала и тя през смях. — Да... да... да...

Той беше дошъл на следващия ден, и на по-следващия, и на още по-следващия, и през повечето дни в следващите няколко седмици. И когато имаше възможност, я взимаше с колата си някъде на магистралата.

Карълайн се претърколи на една страна и се взря в луната през клоните на дърветата зад стъклото на прозореца. Колко прекрасни бяха онези дни! Беше живяла като замаяна, обгърната от мъгла на вълнение, поглъщаща с наслада усещанията, които предизвикваха целувките му, и изпитваща неясно съжаление, защото копнееше за повече. Той споделяше с нея плановите си за бъдещето. Общуваха на ниво, което нито един от двамата до този момент не бе предполагал, че съществува.

Всеки откраднат час, който прекарваха заедно, беше златен, и то не само заради слънчевата светлина на лятото. Защото един ден, когато се срещнаха, беше валил дъжд.

Този ден бе най-златен от всички.

Карълайн изхълца сподавено и остави сълзите да се стичат по страните ѝ. Молеше за опрощение, но не мислеше, че някой би ѝ го дал. Защото се опитваше да плаче за Роско, своя съпруг, ала сълзите ѝ бяха за Ринк, нейната любов.

ПЕТА ГЛАВА

Карълайн спа до по-късно, отколкото бе възнамерявала. Облече си халат и слезе долу в кухнята, за да си вземе чаша кафе, преди да отиде в библиотеката да работи. Хани си тананикаше и миеше чинии на мивката. Презрително отхвърляше миялната машина.

— Добро утро. Виждаш ми се весела.

— Ринк хапна добре на закуска — отвърна жената.

Карълайн се усмихна. Икономката говореше за него така, сякаш ставаше дума за четиригодишно момче.

— Той вече е станал?

— Аха. — Хани кимна към задната врата и Карълайн пристъпи към нея, като отпиваше от кафето си. Ринк стоеше до един от породистите коне на Ланкастър и разговаряше със Стив. Докато ги гледаше, той се метна на седлото, прехвърли дългия си крак от другата страна и пъхна ботуши в стремената. Жребецът непокорно затанцува, преди Ринк твърдо да опъне юздите. Конят моментално откликна и след като кимна на Стив, Ринк се понесе напред през ливадата към пътя.

Карълайн продължи да го следи с очи, докато не се скри от погледа ѝ. Косата му се развяваше и проблясваше, черна като катран, под светлината на ранното утро. Мускулите на бедрата и гърба се свиха, когато без усилия накара коня да прескочи оградата, и ездач и кон се изгубиха сред дърветата.

Когато Карълайн се обърна към стаята, Хани я гледаше с любопитство. Карълайн нервно вдигна ръка към гърлото си.

— Трябва да се обадя на няколко души, ще бъда в библиотеката — изрече припряно, преди забързано да излезе от кухнята. Не можеше да възпре чувствата си към Ринк, но трябваше да бъде нащрек, за да не ги доловят останалите.

Дежурната сестра в болницата нямаше какво да ѝ каже, когато позвъни там.

— Още не се е събудил. Спа почти през цялата нощ. Събуди се веднъж, но веднага му сложихме друго успокоително.

— Благодаря ви — каза Карълайн, преди да затвори, и набра номера на Грейнджър. — Има ли нещо, което трябва да направя, а не съм? — попита адвоката. — Не искам да излезе, все едно се бъркам в личните или деловите работи на Роско, но искам да помогна, ако може.

— Никога не бих казал, че се бъркаш — внимателно ѝ отвърна Грейнджър. — И имаш пълно право да се тревожиш.

— Не се тревожа за себе си. Просто искам да се уверя, че интересите на Лаура Джейн ще бъдат защитени. И на Ринк, разбира се.

Адвокатът помълча и Карълайн осъзна, че той си напомняше за професионалната етика и дискретност.

— Не съм наясно със съвсем всички намерения на Роско, Карълайн. Честна дума. Той направи ново завещание преди няколко години, обаче ме помоли да се срещнем по този въпрос. Убеден съм, че ще има и някаква клауза за теб. Не мисля, че ще има изненади.

Тя също трескаво се надяваше да е така, но не посмя да изрази опасенията си, че такива може и да има. След като обсъдиха още един-два незначителни служебни проблема, двамата си казаха дочуване и затвориха.

Щом остави слушалката, телефонът иззвъня отново.

— Да, моля?

— Госпожа Ланкастър?

Оглушителното тракане на заден план ѝ подсказа, че обаждането идва от цеха.

— Да.

— На телефона е Барнс. Помните ли онази памукочистачка, за която ви споменах оня ден? Тази сутрин звучеше, все едно ще изплюе всичките си чаркове, та я спряхме.

Карълайн разтри слепоочието си с пръсти. Това беше авария, която не можеха да си позволят, при положение че времето за обирането на памука приближаваше. Тези стендове отделяха памука от семето. Дори и само с една повредена машина по време на беритба, щяха да изгубят часове производство.

— Идвам веднага — изрече тя бързо.

Припряно допи кафето и хукна нагоре по стълбите. След половин час се беше изкъпала и облякла в семпла дълга пола и плетено памучно горнище. Обувките ѝ бяха без ток. Беше си вързала косата на конска опашка високо на тила и я бе омотала с ярък шал на шарки. Никога не ходеше във фабриката елегантно облечена. Едната причина бе, че нямаше да е практично. А другата, всъщност главната, че ѝ се искаше работниците да я приемат като една от тях, а не просто като жената на шефа.

Викна за довиждане на Хани, като ѝ обясни къде отива. После сграбчи чантата си и излезе тичешком през входната врата. Ринк, който тъкмо слизаше от коня, я видя и веднага предаде юздите на Стив, след което пристъпи към нея.

— Закъде си се разбързала така? За болницата?

От изражението му Карълайн разбра, че той си бе помислил, че причината за забързаността ѝ е влошеното състояние на баща му. Въпреки антагонизма между тях, помисли си тя, Ринк държеше на баща си и страдаше заради мъките, на които той бе подложен. Успокои го бързо:

— Не. Звънях там преди малко. Роско още не се е събудил, но казаха, че е прекарал сравнително спокойна нощ. Отивам във фабриката.

— Проблем ли има?

— Да. С един от стендовете.

Той кимна.

— Сериозен?

— Според мен — да. Началникът на смяната каза, че се наложило да го спрат. — Тя долови рояка от мисли, които се появиха в главата му, и преди да успее да прецени доколко разумно постъпва, го попита импулсивно: — Искаш ли да дойдеш с мен, Ринк? — Очите му се стрелнаха към нейните и тя преглътна мъчително. — Може би ако ти го погледнеш, ще успееш да определиш къде е повредата. Бих се доверила на твоята преценка. Всеки друг би се опитал да се възползва от ситуацията и да злоупотреби с факта, че само аз съм там.

Той я загледа толкова продължително, без да казва нищо, че тя си помисли, че ще ѝ откаже. Накрая ѝ протегна ръка:

— Аз ще карам.

Пусна ключовете в разтворената му длан и двамата, подтичвайки, се устремиха към линкълна. Шофирането, както и всичко останало, Ринк вършеше агресивно. Колата с рев се понесе по чакълестата алея, оставяйки зад себе си облак прах и хвърчащи камъчета.

— Имала ли си проблеми със същата машина и друг път? — попита я.

— Да.

— Напоследък?

— Да.

Искаше ѝ се да продължат да поддържат разговора. Близостта му хвърляше в смут сетивата ѝ. Той ухаеше на свеж утринен въздух, на вятър, на кон, на остър одеколон и на мъж. Представата за него на гърба на коня непрестанно се връщаше пред очите ѝ.

Отчетливо и ясно си спомняше деня, когато се беше появил на мястото на срещите им на гърба на кон без седло. Тя се бе изплашила от животното, което тогава ѝ се бе сторило огромно. Ринк весело беше стопил страховете ѝ и я бе накарал да поязди с него. С лекота я беше вдигнал до себе си. За щастие онзи ден бе облякла широка пола и можеше да язди, праметнала крака от двете страни на гърба му.

До ден-дневен си спомняше усещането от острите косъмчета на коня по голите си бедра, от тялото на Ринк, притиснато към нейното, когато я бе придърпал назад, от силата на ръцете му, които я бяха обгърнали, за да държат юздите. Тялото му бе топло и леко влажно от пот. Той беше опрял брадичка в косата ѝ. Дори и сега усещаше дъха му върху бузата си, върху клепачите си. Днес той ухаеше по същия начин, както преди дванадесет години през онзи паметен ден.

Не си спомняше много ясно самата езда под надвисналите клони на върбите, а само тътените на сърцето си и ръката му, която я бе притискала малко под него. Спомняше си, че не се беше страхувала от нищо друго, освен от това, че може да не му хареса допирът до нейната гърда. Тя не можеше да си позволи дантелените фантазии, които другите момичета използваха като бельо. Нейното собствено бе грубо, бяло, функционално и съвсем непривлекателно. Искаше ѝ се да изглежда мека, съблазнителна, примамваща под неговата ръка. Беше се страхувала, че не се получава.

Сега тя се взря в ръцете му, които държаха волана. Красиви ръце. Тъмни и силни, издължени и поддържани. Ноктите му бяха равно подрязани в права линия. Тъмни косъмчета стърчаха между кокалчетата му, по опакото на дланта и на китката.

— Дай да ти помогна да слезеш — беше й казал той, протягайки ръце към нея.

Тя беше прехвърлила крака си през гърба на коня и се беше навела напред, за да се опре на раменете му. Неговите ръце се бяха мушнало под мишниците й и тя бавно се бе плъзнала от гърба на животното. Но дълго след като краката й вече бяха докоснали земята, той беше задържал ръцете си в същото положение, като възглавничките на дланите му бяха притискали леко меката плът на гърдите й. И той беше произнесъл името й:

— Карълайн, Карълайн.

Сега тя подскочи, осъзнавайки, че гласът му не беше част от мислената й разходка в миналото, а реалност.

— Какво? — Тя го погледна и нервността й беше очевидна. Очите й бяха замъглени като дим и с разширени зеници при спомена за страстната целувка, която бе последвала тогава. Гърдите й се вдигаха и отпускаха забързано, както в деня, когато ръцете му бяха покрили гърдите й, за да ги разтъркат с бавни, ласкави движения, от които връхчетата им бяха настръхнали.

Ринк я изгледа много особено.

— Питам те дали имаш определено място за паркиране.

— О-о! Д-да. До портала. Отбелязано е.

Той насочи колата към очертанието, където беше изписано името й върху асфалта, и изключи мотора. Подложи я на още един изпитателен оглед.

— Готова ли си да влезем вътре? — Звучеше по-скоро убеден в противното.

Обаче тя трябваше да избяга от тази кола, от спомените. Почти изкрещявайки своето „да“, Карълайн рязко отвори вратата и едва не се препъна в трескавото си желание да изскочи час по-скоро от нея.

Глъчката и прахолякът във фабриката бяха добре дошли познайници. Влезе в цеха заедно с Ринк и го поведе към офиса на баща му.

Ринк забеляза, че почти нищо не се беше променило. Повечето от работниците, които се натрупаха около тях, му бяха познати.

— Барнс! — възкликна той. — Още ли си тук?

— Докато не ме погребат. — Мъжът разтърси сърдечно ръката на Ринк. — Радвам се да те видя тук, момче.

Другите го поздравиха също толкова топло и той ги разпита за близките им роднини, като назоваваше имената им, които друг на негово място би забравил отдавна. Но тези хора бяха част от наследството на Ринк. Те щяха да си останат жизнена част от него — като кръвта във вените му, до последния му дъх:

— Какъв е проблемът? — попита Ринк Барнс, пристъпвайки към счупения стенд, който стоеше в една редица с останалите.

— Най-вече възрастта — отвърна сконфузено началникът, който бе поправял тези машини години наред. — Все ги закръпваме, но не знам колко още ще издържат. Особено ако тазгодишната реколта е толкова добра, колкото се предполага, че ще бъде. Ще трябва да работим денонощно.

Ринк взе шепа от последната партида, излязла от дарака, и разтърка влакната между пръстите си. Сред нишките имаше части от листа и трънчета. Карълайн и Барнс едновременно сведоха очи, когато ги изгледа остро.

— Каква марка е този памук?

— Трето качество — призна най-после Карълайн, когато Барнс остана мълчалив.

— Маганът на Ланкастър винаги е произвеждал екстра качество памук. Какво, по дяволите, става тук?

— Да влезем в офиса, Ринк — предложи меко Карълайн. Тя се обърна и първа тръгна нататък, като се надяваше Ринк да я последва и да не я кара да му се моли пред всичките тези мъже.

Беше се настанила на коженото кресло зад бюрото, когато той прекрачи прага на офиса и затръшна вратата след себе си, от което стъклото в горната ѝ част издрънча.

— Навремето това място бе най-реномираният пазар за памук в областта — подхвана той гневно без предисловия.

— Все още е така.

— Не и ако това е най-доброто качество очистен памук, който произвеждаме. Ако аз бях плантатор, определено щях да си потърся

друго място, за да джиносам памука си. Защо не произвеждаме нищо по-добро от това?

— Както ти казах, имаме проблеми с оборудването. То е...

— Като от каменната ера — прекъсна я Ринк. — По дяволите, баща ми нищо ли не е направил за подновяването и осъвременяването на техниката?

— Не смяташе, че това е необходимо — отвърна тя меко.

— Необходимо ли?! — изкрещя той. — Виж на какво прилича това място. В сравнение с новите фабрики е направо динозавър. Не сме честни нито спрямо себе си, нито спрямо своите производители. Буквално е чудо, че не са започнали да изтеглят памука си към други... — Той рязко спря и очите му се присвиха. — Или вече са?

— Миналата година загубихме няколко производители, да.

Ринк дръпна с крак един стол към себе си и седна на него. Приведе се напред, подпря се на бюрото ѝ изрече с тон, на който нямаше как да не се подчини:

— Разкажи ми за това.

— Някои от най-крупните производители, свързани с „Ланкастър Джин“ от години, започнаха да карат памука си в други фабрики, където плащат такса за джиносването и после сами го продават на търговците.

Карълайн неловко се сви на стола под изпепеляващия му взор.

— Значи са готови да минат през всички тези перипетии и да направят толкова разходи, вместо да ни позволят на нас да обработваме памука им, да го купуваме и да го продаваме на търговците. — Тя кимна, а той изрече на глас и останалото, за което и двамата си мислеха: — Печелят повече, ако го направят по този начин, вместо да ни го дадат на нас, защото им плащаме цена за по-ниско качество памук.

— Мисля, че и те така смятат.

Ринк скочи от стола и пристъпи към прозореца. Пъхна ръце в задните джобове на джинсите си. На вид сякаш разглеждаше пейзажа, но Карълайн знаеше, че въобще не го вижда.

— Ти си знаела всичко това, така ли е? Така ли е? — повтори той и рязко се извъртя на пети, понеже тя не му отговори веднага.

— Да.

— Обаче не си направила нищо.

— Какво бих могла да направя, Ринк? Отначало бях само счетоводител. Научих това, което знам за процеса на джиносване и маркетинга, като слушах, питах и се правех едва ли не на глупачка пред работниците. Аз не взимам изпълнителски решения.

— Ти си негова съпруга! Това не ти ли дава право на глас поне за едно нещо? — Той вдигна ръце пред гърдите си. — Последното го взимам назад. Съпругите на Роско Ланкастър не го критикуват за каквото и да било, просто кротко следват заповедите му и изпълняват... съпружеските си obligations.

Нейната брадичка рязко се вирна нагоре, тя сви ръце в юмруци и ги опря на кръста си.

— Казах ти веднъж, че не желая да обсъждам връзката си с Роско с теб.

— А аз ти казах веднъж, че и пет пари не давам за това какво правиш в леглото му.

И двамата знаеха, че това не беше вярно. Ринк едва ли не изглеждаше смутен, задето беше изрекъл такава отявлена лъжа.

Карълайн мъдро реши да не го предизвиква.

— Ако това да ме обиждаш, е най-доброто, което можеш да ми предложиш като помощ, по-добре не си прави труда.

Ринк изстреля грубо възклицание и трескаво прокара пръсти през косата си.

— Ще направя каквото мога — измърмори той.

— Ще можеш ли да ремонтираш стенда? — попита тя, преглъщайки гордостта си.

— Ще ми трябват някои инструменти, но смятам, че ще мога. Разглобявал съм на чаркове самолетни двигатели и после пак съм ги събирал. Това поне не би трябвало да е чак толкова сложно. Но не ти обещавам нищо, Карълайн. Каквито и поправки да направя, това няма да е отговор за проблемите ти.

— Разбирам го напълно. — Тя видимо омекна, като отпусна скованата си стойка и му се усмихна с една от нейните плахи, извинителни усмивки. — Каквато и помощ да ми окажеш, оценявам я високо.

Този път ругатнята беше даже още по-цветиста, но изречена без глас. И бе насочена към него самия и неговата уязвимост. В този момент най-много желаше да я прегърне, да я защити, да притисне

устни към нейните, да слее тялото си с нейното. Какъв проклет глупак беше. Докарваха го до лудост само виденията от това как тялото ѝ се преплита с това на баща му. Господи! Понякога си мислеше, че напълно ще откачи от тези призрачни картини.

И все пак не можеше да я презре, колкото и да му се искаше. Всеки път, щом я погледнеше, я пожелаваше още повече. Трябва да си трогне. Веднага. Преди да е направил нещо, от което сам да се отврати. Не можеше да направи и това — поради куп причини. Лаура Джейн. Баща му. Но най-вече Карълайн. Сега, като я беше видял след цели дванадесет години, не можеше да си наложи доброволно да я напусне толкова скоро.

— Знаеш къде да ме намериш — подхвърли на път към вратата.

Карълайн работи в офиса, като се зае с някои неотложни документи, а Ринк организира работниците да издирят необходимите му инструменти. Час по-късно тя застана зад него там, където той оглеждаше корпуса на огромната машина.

— Ринк, ще отскоча до болницата за малко. Може да помолиш някой от работниците да те закара вкъщи, ако се оправиш, преди да съм се върнала.

Той ѝ се усмихна вяло.

— Никакъв шанс. Още доста време ще прекарам тук.

Карълайн се усмихна широко в отговор и той остана с впечатлението, че полувдигнатата ѝ ръка бе на път да го докосне. Вместо да го направи, тя припряно се сбогува и бързо излезе от цеха.

Болницата бе хладна и тиха след шума и глъчката във фабриката. Роско лежеше с очи, приковани в екрана на телевизора, макар да беше изключил звука му. Тръбички подхранваха тялото му и го освобождаваха от ненужното. Мониторите около леглото пиукаха и проблясваха, отчитайки жизнените му параметри. Гледката беше достойна за съжаление, но Карълайн се усмихна ведро и привидно безгрижно, прекривайки прага на стаята.

Беше се насилила да изхвърли вчерашната случка от главата си. Той сигурно изпитваше неописуеми болки. Не можеше да съдържа нрава си. Тя просто бе удобна жертва за объркването, което вероятно цареше у него.

— Здравей, Роско. — Допря устни до тебеширенобялата буза. — Как се чувстваш?

— Прекалено грубо е за момиче с твоята чувствителност да ти отговоря честно — изръмжа той. Виждайки облеклото ѝ, добави: — Във фабриката ли беше?

— Да. Всъщност още от сутринта, иначе щях да дойда по-рано. Имаме проблеми с един от стендовете.

— Какви проблеми?

— Не знам точно. Някаква механична повреда. Ринк я оглежда в момента. Тези цветя от неделното училище са прекрасни.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това, че Ринк я оглежда?

Тя се беше загледала в букетите, пристигнали в нейно отсъствие, и събираше картичките от тях, за да знае на кого да благодари. Но въпросът му я накара стреснато да се обърне към него. От тъмните падини на лицето му очите на Роско горяха яростно. Никога не го беше виждала да излъчва такава злоба. Или просто болестта създаваше това зловещо изражение на лицето му?

— Отговори ми, мътните те взели! — изръмжа той с много повече сила, отколкото бе очаквала. — Каква работа има Ринк около моята фабрика?

Тя бе напълно поразена и с мъка успя да скалъпи изречение:

— Ам-мми аз го п-помолих да погледне счупената машина. Той е инженер. Може да каже...

— На своя глава си решила да поканиш сина ми да се върне във фабриката? — Роско с мъка се изправи до седнало положение. — Той се отказа от правата си върху „Ланкастър Джин“, когато напусна града преди дванадесет години. Не искам да припарва до тази фабрика даже и на километър. Ясно ли ти е, жено? — Над веждите му бяха избили капки пот. Очите му бяха изпъкнали от ярост.

Карълайн се страхуваше както от гнева му, така и от евентуалните последствия, които този изблик можеше да причини на състоянието му.

— Роско, успокой се, моля те! Единственото, което направих, бе да помоля сина ти да погледне една развалена машина. Той не предявява никакви претенции към фабриката.

— Познавам го. Веднага ще започне да намира кусури на всяко нещо там, за да те накара да харчиш парите ми. — Той я посочи с костеливия си пръст и добави: — Чуй ме добре. Няма да харчиш и пукната пара за тази фабрика без моето изрично одобрение.

На нея ѝ се прииска със замах да удари този изкривен пръст, насочен към нея обвинително.

— Никога досега не съм го правила, Роско — отвърна с равен глас.

— Но и Ринк никога досега не е бил наоколо.

— И чия е вината за това?

Неразумният ѝ въпрос отекна между четирите стени на стаята и пак се върна към нея, за да я връхлети. За няколко секунди сдържа дъха си, като само се взираше в съсипаната фигура на съпруга си, който в слабостта си изглеждаше опасен — като опитомено животно, което в миг на болка би било способно да унищожи всеки, който се опита да му помогне.

Роско избухна в ужасен смях и се срина обратно върху възглавниците.

— Така ли ти каза той? Че съм го изгонил заради позора, който е причинил на семейството, когато преспа с момичето на Джордж?

Очите на Карълайн се сведоха към ръцете ѝ. Пръстите ѝ бяха ледени и това само отчасти се дължеше на климатика в болницата. Дланите ѝ бяха хлъзгави от пот.

— Не. Не сме го обсъждали — отвърна тя честно.

— Е, за да не си извадиш някои погрешни заключения, ще ти го изясня аз. Не съм карал Ринк да заминава и да не се връща цели дванадесет години. Той знаеше, че съм му ужасно ядосан, но не задето беше направил беля с онова момиче. — Той се изхили. — Очаквах нещо подобно да се случи. Момчетата са си такива. Няма да отхвърлят нещо, което само им се предлага, нали?

Карълайн се извърна. Думите му бяха като стрели, които се забиваха в нея.

— Предполагам, че си прав.

Смехът му бе оглушителен.

— О, повярвай ми, аз знам най-добре. Един мъж би направил всичко, би казал всичко, само и само да вдигне полата на едно момиче. Особено пък ако тя му се предлага почти охотно.

Карълайн затвори очи, като се мъчеше да загърби сълзите си, думите му и срама, който тези думи предизвикваха у нея.

— Естествено не обичат да ги хващат, когато направят белята, както Ринк беше хванат. Когато Франк Джордж дойде при мен и ми каза, че Ринк е осеменил неговата Мерилий, му казах веднага, че Ринк ще се ожени за нея. Това повеляват изискванията на честта, нали?

— Да. — Заболя я, когато изрече кратката дума.

— А онзи непрокопсаник ми отговори, че няма да го направи. Това вече беше истински позор. Не че го бяха хванали със свалени гащи, а това, че не проявяваше достатъчно мъжество да приеме последствията от щуротията си. Каза ми, че ако го накарам насила да се ожени за Мерилий, ще замине и никога повече няма да се върне.

Той въздъхна, сякаш споменът го натъжаваше.

— Трябваше да направя това, което беше редно, нали, Карълайн? Трябваше да го накарам да се ожени за това момиче. Той сам реши да не живее тук след това, не съм го принуждавал аз. Тъй че недей да съжаляваш Ринк, каквито и да ти ги говори той. Сам си постла така и до края на дните си ще трябва да лежи на това легло.

Той замълча и тя дълго се визира през прозореца. Ако се обърнеше към него в този момент, той щеше да съзре отчаянието й. Когато успя да събере сили, Карълайн се върна до леглото му. Очите му бяха затворени, когато се наведе над него, и тя го помисли за заспал. Тихо понечи да си тръгне, но ръката му се стрелна рязко и се вкопчи в китката й. Карълайн стреснато възкликна.

— Още се държиш като моя съпруга, нали, Карълайн?

Пронизващият му поглед я ужаси, както и въпросът му.

— Разбира се. Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ще съжаляваш, ако направиш нещо, което да не отговаря на положението ти на потънала в скръб съпруга пред смъртното ложе на мъжа си. — Пръстите му така здраво стиснаха крехката й китка, че едва не я счупиха. Откъде взимаше тази сила?

— Моля те, недей да говориш за смърт, Роско.

— Защо не? Тя е факт. Но ти помни едно. — Той отново се опита да се повдигне. В ъгълчетата на посинелите му устни се появи слюнка, когато просъска: — Докато не умра, ти си моя жена и ще е най-добре да се държиш като такава.

— Ще го направя — закле се тя трескаво, като се опитваше да издърпа ръката си. — Искам да кажа, правя го.

— Никога не съм имал много упование в религията, но в едно вярвам. Дори и само да мислиш да нарушиш една от Божиите заповеди е все едно, че го правиш. Научила ли си това в неделното училище?

— Да — извика тя отчаяно, ужасена от него, без да може да си обясни защо.

— Да си мислила да нарушиш някоя от заповедите?

— Не.

— Като например да ми изневериш?

— Не!

— Ти си моя жена.

— Да.

— Най-добре е да помниш това.

В следващия миг силата му го напусна и той се строполи върху възглавниците, като дишаше тежко. Карълайн отскубна ръката си от хватката му и хукна към вратата. Беше на път да избяга през глава, но се опомни навреме и отиде да потърси сестрата.

— Съпругът ми — изрече на пресекулки. — Мисля... мисля, че има нужда от нещо успокоително. Изглежда ужасно разстроен.

— Ще се погрижа за него, госпожо Ланкастър — отвърна учтиво сестрата. — Ако смея да добавя, и вие не изглеждате много добре. Защо не се приберете у дома?

— Да, да — отвърна Карълайн, като се опитваше да възвърне хладнокръвието си. Сърцето й препускаше. Трепереше от страх. Защо беше започнала да изпитва такъв ужас от собствения си съпруг? — Да, мисля да го направя, наистина.

Грейнджър тъкмо излизаше от асансьора, когато тя искаше да се качи.

— Карълайн, какво се е случило? — Видът ѝ искрено го разтревожи.

— Нищо, нищо. Връщам се обратно във фабриката. Имаме проблем там, но, моля те, не го споменавай пред Роско. Той е разстроен.

— Може ли да помог...

— Не — отвърна тя, разтърсвайки глава, когато вратите на кабината започнаха да се затварят. — Нищо ми няма. Иди при Роско.

Той има нужда от теб.

Вратите се затвориха и Карълайн допря длан до устата си, опитвайки се да преглътне надигащите се ридания.

— Господи, господи — повтаряше тя, като се питаше как беше успял да я изплаши така. Стомахът ѝ се свиваше. Тялото ѝ се обливаше от топли и студени вълни.

Насили се да прекоси фоайето на болницата, без да издава видимо разстроено то си състояние. Докато стигне до колата си, най-трескавите тръпки се бяха поутоложили. Свали прозорците на колата и подкара извън града по пътя край реката. Вятърът развяваше косите ѝ и носеше със себе си свежите аромати на лятото. Нямаше много коли и Карълайн караше бързо, за да изхвърли от съзнанието си всички страхове, които я бяха връхлетели преди малко.

Беше се поддала на напрегнатото си въображение. Роско просто не би могъл да знае за нея и Ринк през онова лято. Ринк не би му го казал. Самата тя със сигурност не беше го направила. Никой не ги бе виждал заедно, в противен случай градът щеше да гръмне от клюки. Не, Роско не би могъл да знае. Нито пък би могъл да разбере, че помежду им съществува привличане. За него те се бяха срещнали за първи път едва преди няколко дни.

Неговите завоалирани намеци и заплахи бяха плод на собственото ѝ въображение и на гузната ѝ съвест. Може би във внимателно подбраните му думи изобщо не се беше крила заплаха. Не, поклати глава тя. Колкото и да ѝ се искаше да мисли противното, те бяха именно заплахи. Но защо Роско ги беше отправил?

А с какво друго би могъл да се занимава? Не му оставаше нищо друго, освен да мисли, да премисля, да става параноичен и подозрителен. На един мъж с жизнен ум като Роско никак не би му харесало, че трябва да лежи по цял ден. Би презрял такава апатия и обездвижване. Така че мисловната сила бе единствената, която му беше останала, и съзнанието му работеше трескаво, за да компенсира безсилието на тялото. Болката и страданията навярно умножаваха всичките му приумици и преувеличаваха или изкривяваха значението на нещата. Имаше жена, почти тридесет години по-млада от него. Имаше и силен, привлекателен, мъжествен син. За момента те двамата живееха под един покрив. Той бе сглобил тази комбинация от факти и бе прибавил към нея ужасните си подозрения. Той грешеше! Тя не бе

направила нищо. От друга страна обаче, Роско беше прав. Самото мислене за правене на любов с Ринк бе достатъчно позорно и бе равностойно на самия акт. А тя нито за миг не бе спряла да мисли за това.

Трябваше да изличи тази мисъл от съзнанието си. Може би ако се държеше с него по-приятелски, колкото и нелепо да изглеждаше това, повече като мащеха, която се опитва да опази мира в семейството, спомените от миналото щяха да избледнеят.

Когато се върна във фабриката, следобедното слънце падаше косо по пода през големите прозорци на цеха. Карълайн се огледа смаяно. Мястото беше напълно пусто, като се изключеше Ринк, който лежеше по гръб под машината. В момента изчукваше някаква ламарина отдолу. Шумът заглуши звука от нейните стъпки.

— Къде са изчезнали всички?

Грохотът спря. Главата му се появи изпод издадената част на машината и той седна. Избърса потното си чело с кърпа.

— Здравсти. Не те чух да влизаш. Позволих си да пусна работниците час по-рано, защото така или иначе нямаше какво да правят тук, докато аз поправам това чудо. — Ринк посочи с палец през рамо към машината. — Навсякъде хвърчеше прах, а при тази древна инсталация, която имаме тук, лесно може да стане беля.

Можеше да укори Ринк, задето се бе нагърбил с решение, което не му влизаше в работата, но не го направи. По време на дългата си разходка с колата беше решила, че болестта е отнела способността на Роско да взема правилни решения. Мисълта, че щеше да направи нещо, което той не би одобрил, зад гърба му, я отвращаваше, но тя убеди сама себе си, като си каза, че щом той няма да разбере, това няма и да му навреди. Ако се погледнеше в перспектива, той също би искал от нея да постъпва така, както е най-добре за бъдещето на „Ланкастър Джин“.

Карълайн клекна до Ринк.

— Как върви? Откри ли проблема?

— Да, една дюза.

— Може ли да се поправи?

— Временно. — Той въздъхна и избърса челото си с ръкава. — Как е татко днес?

Напомнянето за сцената в болницата я накара да потрепери.

— Не много добре. Горедолу като вчера. — Той я изглежда внимателно, но тя с нищо не издаде чувствата си. Сменяйки бързо темата, го попита:

— Ял ли си нещо?

— Не. Прекалено ми е горещо, а и съм прекалено мръсен, за да ям. — Вярно, че беше мръсен. Лицето му беше покрито с пот и смазка. От това зъбите му изглеждаха даже още по-бели, когато ѝ се усмихна широко. — А и не исках да губя време.

Тя също му се усмихна в отговор и пхна ръка в хартиения плик, който бе донесла със себе си.

— Донесох ти късен обяд. Няма нужда да спираш работа... този обяд може да се пие.

Карълайн пхна сламка в картонения капак на чашата.

— Какво е това?

Тя пхна високата заскрежена чаша в ръката му и се изправи.

— Шоколадов шейк.

ШЕСТА ГЛАВА

Какво означаваше това?

Дяволите да ме вземат, ако знам, отговори Ринк сам на въпроса си и пхна ръка в кабината на душа, за да пусне крановете. Свали потните изцапани дрехи от гърба си. Отпи от питието си и остави чашата на тоалетката.

Първо беше получил шоколадов шейк. Все едно че му бяха предложили да изпуши лулата на мира. Целия следобед тя беше останала във фабриката. Беше казала, че има да оправя някаква документация, но най-често бе клякала до него, за да го пита дали не може да му помогне с нещо, или да му донесе каквото му трябва. Чевръсто, като хирургическа сестра, му беше подавала инструментите, когато протягаше ръка изпод машината.

Бяха разговаряли за най-различни несвързани неща. Най-вече на теми, за които бяха единомисленици. Бяха поговорили малко и за семейни работи. Върху никой от тези въпроси не постигнаха съгласие.

— Видя ли Лаура Джейн днес? — попита го тя.

— Не. А ти?

— Не. Но вчера ми се стори потисната. Питам се дали чак сега не осъзнава тежкото положение, в което е баща ѝ.

— Може би. Но може да има и нещо общо с този Бишъп.

— Какво те кара да мислиш така?

— Подай ми отново отвертката, ако обичаш.

— Тази с червената дръжка или с жълтата?

— С червената. Защото тази сутрин, когато ми докара коня за езда, беше докачлив и нацупен като гладен крокодил.

— Навярно защото го дразниш.

— Искрено се надявам да е така.

Очакваше да последва препирня. Макар и да беше убеден, че на нея не ѝ беше допаднало изреченото от него, тя не каза нищо. Тъй като подът на цеха бе прекалено прашен, тя бе придърпала един стол близо до него, прекалено близо. Дори и когато главата му бе заровена под

машината, даже и когато не гледаше към нея, усещаше присъствието ѝ. Ароматът ѝ бе също толкова наситен, колкото горещината на следобеда. Под дрехите потта се стичаше на ручейчета по гърба му. Но когато ръката му се докосваше до нейната, тя беше хладна и суха. Искаше му се да притисне тази ръка към лицето си, врата си, гърдите си.

Ринк мислено изруга при спомена за този следобед и отпи още веднъж от чашата си. Това бяха само началните точки, към които му се беше приискало да притисне ръката ѝ.

Докато пътуваха към имението, тя беше приказлива. Щом прекрачиха прага на къщата, тя се обърна към него и каза:

— Спокойно си вземи душ. Ще кажа на Хани да задържи малко вечерята, за да имаш достатъчно време да се освежиш и отпуснеш. Ще ти направя нещо за пиене, за да го вземеш горе. Какво би искал?

Това, което действително би искал, бе тя да му обясни какво си беше наумила с този изблик на приятелство. Дали не беше нещо, за което да я е инструктирал Роско? Или тя сама го беше измислила? Защо изневиделица беше решила да се държи като нова мащеха, която отчаяно се опитва да спечели одобрението на заварения си син?

Е, каквато и да беше нейната игра, тя нямаше да сполучи, помисли си Ринк и пристъпи под струята на душа. Никога нямаше да започне да мисли за нея като за доведена майка и ако тя си въобразяваше, че това може да стане, значи не си спомняше нищо от случилото се през онова лято. Онова лято. Само при мисълта за него сърцето му ускоряваше ритъма си.

Наруга се мислено. Дванадесет години по-късно пак се държеше като пълен глупак. Той, Ринк Ланкастър, разбивачът на женски сърца. Ха! Никога не бе имал други проблеми с жените, освен това как да се отърве от тях, когато вече са му омръзнали. Имаше ли нещо за чудене в това, че чувствата му към Карълайн се бяха появили като грубо събуждане?

Онова лято беше време на конфликти. Той бе едновременно и пощастлив, и по-нещастен от когато и да било. Когато не беше с Карълайн, броеше минутите, които го деляха от срещата му с нея. Когато бе с нея, трепереше над всяка секунда, но се ужасяваше от мига, в който трябваше да се разделят. Беше объркан, защото не можеше да я заведе някъде на обичайна среща от страх да не би някой

да ги види заедно. Беше гладен през цялото време, но не искаше да хапне нищо. Движеше се в непрекъснато състояние на възбуда, но нямаше как да намери начин да го уталожи. Не можеше да го направи с Карълайн, а не желаше друго момиче като заместничка.

Желаше Карълайн Доусън. Не можеше да я има.

Ден и нощ бе спорил сам със себе си. Тя е малко момиче, за бога. На петнадесет! Търсиш си белята, Ланкастър. Голяма беля.

Но всеки ден го заварваше да я чака в гората, затаил дъх от страх да не би тя да не дойде. Напрежението не го напускаше до мига, в който не я зърнеше, застанала сред дърветата, окъпана от слънчева светлина.

Но един ден, онзи последен ден, слънцето не грееше. Валеше дъжд...

Грееше слънце, когато излезе от къщи. В онзи ден, даже повече отколкото през другите дни, изгаряше от нетърпение да я види. Дватамата с баща му се бяха скарали същата сутрин. Роско се бе отметнал от споразуменията за разплащането с памука. Това, което правеше, не бе толкова незаконно, колкото неетично. Щом Ринк колебливо беше посочил този факт на баща си, Роско бе излял върху него яростта си. Как смеел той, дете още имал жълто около човката, да му казва на него как да ръководи бизнеса си и да му дава акъл в живота? Не бил докарал „Ланкастър Джин“ до сегашното му високо положение, като се е правел на господин Добродетел.

Ринк го болеше сърцето от това, което виждаше, че се разиграва пред очите му, но бе безсилен да стори каквото и да било. Имаше нужда да поговори с Карълайн. Тя умееше да изслушва.

Тя вече беше там, подвила скромно крака под себе си, седнала в подножието на едно дърво. Лицето ѝ се озари от усмивка, когато го видя да тича към нея. Без да изрече и дума, той падна на колене пред нея, обхвана лицето ѝ в шепи и я целуна. Езикът му нахлу дълбоко в устата ѝ, откривайки там извор на сладост, така различен от грозните отношения между него и баща му. Нейните целувки винаги го караха да забравя тъгата и грубостта, които витаеха около красивия му дом.

Когато накрая освободи устните ѝ, изрече задъхано:

— Господи, колко е хубаво, че те виждам. — След което устните му отново се прилепиха плътно към нейните. Постепенно и съвсем естествено той я повали на земята, върху леглото от мека трева и мъх. Тя покорно се поддаде и той се изтегна до нея, като прехвърли бедрото си върху нейните.

Ринк вдигна глава и се взря в нея. Сиво-сините ѝ очи бяха натежали и замаяни под мастилените мигли. Устните ѝ бяха влажни и набъбнали от бурните му целувки. Косата ѝ се бе разпиляла около главата ѝ като тъмна копринена мантия върху зелената морава. Надигналият се вятър си играеше с къдриците около страните ѝ.

— Красива си — прошепна той. Наведе се и целуна клепачите ѝ.

— Ти също.

Той поклати глава:

— Аз съм егоистично копеле. За какъв ме мислиш, като се нахвърлям така върху теб да те целувам и приемам за даденост, че ти искаш да те целуна, без даже да ти кажа здравей? Защо ми позволяваш да го правя?

Грациозната ръка се вдигна, за да отмести падналите пред очите му коси.

— Защото днес имаше нужда от мен по този начин — отвърна му тя.

Ринк положи глава в извивката на рамото ѝ и ръцете ѝ нежно обгърнаха шията му.

— Права си. Тази сутрин двамата с татко имаме ужасен скандал.

— Съжалявам.

— Аз също, Карълайн. — Гласът му беше предразнял от стаено отчаяние. — Защо двамата с него не можем да се обичаме? Даже да се харесваме?

— Не можете ли?

Той помълча, като внимателно обмисляше отговора си.

— Не. Не се харесваме. Не се разбираме. Ни най-малко. Неприятно ми е, но е така.

— Разкажи ми.

— Той се оженил за майка ми заради името ѝ и парите, които семейството ѝ притежавало. Не я обичаше и тя го знаеше. Той е виновен за това, че тя беше нещастна, както и за преждевременната ѝ

смърт. Именно това имах предвид, когато ти казах, че тя почина от разбито сърце. А мен не ме обича, защото го виждам такъв, какъвто е, а той не понася някой да го кори. Заблудил е толкова много хора, но не може да заблуди собствения си син и това го влудява.

Успокояващите ѝ пръсти продължиха да разресват косата му.

— Може би го съдиш прекалено строго. Той е човек, Ринк, не бог. Има своите недостатъци и прави грешки. Нима родителите трябва да са безгрешни? — Тя погали бузата му и упражни лек натиск върху брадата му, докато той не вдигна глава, за да я погледне. — Мисля, че малко прекаляваш със своята безкомпромисност. Извинявай, че го казвам. Изискваш съвършенство и не понасяш провалите — дори и когато се отнасят до самия теб. Обаче очакваш същото и от всички останали, а това не е справедливо, Ринк. Не е честно да налагаш собствената си взискателност върху всички нас. Ние сме просто хора. Нищо човешко не ни е чуждо.

Тя погали с пръсти устните му.

— Искрено съжалявам, че отношенията с баща ти не са такива, каквито би трябвало да бъдат. Въпреки това, което всъщност е баща ми, аз го обичам. Най-вече защото той има огромна нужда от тази обич. — Карълайн му се усмихна. — Успокой топката, Ринк. Недей да бъдеш толкова припрян. Баща ти е живял по един начин дълги години от живота си. Промаяната не може да настъпи изведнъж. — Очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Но ти се възхищавам за безкомпромисната позиция, на която заставах в името на справедливостта, дори и когато това те изправя срещу баща ти.

Устните му бавно се извиха в усмивка, натежала от нежност.

— Ти си невероятна, знаеш ли? Как успяваш да направиш така, че нещата да изглеждат по-добри? А? Как става така, че когато съм с теб, нещата вече не изглеждат толкова мрачни, толкова безнадеждни? Защо имам чувството, че получавам всички отговори, когато съм близо до теб? И в мига, в който ме плясваш през ръцете, всъщност успяваш да възвърнеш и вярата ми в самия мен.

Удоволствието ѝ от това, което ѝ каза, беше очевидно. Клепките ѝ се сведоха с непредумишлено кокетство.

— Наистина ли правя всичко това за теб?

Златото в очите му се разтопи. Той се приближи към нея още повече и легна отгоре ѝ. Беше твърд и възбуден.

— Правиш много неща за мен — промълви Ринк с натежал глас и потърка тялото си в нейното. Очите ѝ се разшириха и тя потрепери. Проклинайки себе си, Ринк се отдръпна. — По дяволите! Какво ми става? Не бива да правя такива неща с теб. Съжалявам.

Тя протегна ръце към него и каза:

— Не, не е това. — Показа му настръхналата си кожа. — Става хладно. Сигурно ще вали.

Думите едва бяха излезли от устата ѝ, когато тежки капки започнаха да падат върху лицето ѝ. Той се претърколи от нея и легна по гръб. Облаците по небето бързо се разгръщаха. Дъждът скоро премина почти в порой и двамата започнаха да се смеят като деца, като се оставиха на струите да ги окъпят. Яростният изблик на лятната буря скоро премина и отново се превърна в кротък ромолящ дъжд.

Ринк се поизправи на лакът и погледна към Карълайн. Кожата ѝ не беше пострадала от отмиване на обилен грим. Напротив, сияеше от младост и свежест. Очите му се плъзнаха надолу към шията ѝ, още по-надолу. Дъхът се скова в гърлото му. Бялата ѝ блуза се беше намокрила и бе залепнала за гърдите ѝ. Днес тя не си беше сложила сутиен.

Той се взря в очите ѝ с ням въпрос.

Гласът ѝ прозвуча колебливо и дрезгаво от притеснение:

— Нямам никакви хубави дрехи. И си помислих... Помислих си, че ако не нося нищо, няма да е чак толкова грозно... Аз... ох... — Тя тихичко възкликна и скръсти ръце пред гърдите си. — Не исках да...

— Шшт — изрече той и бавно отмести ръцете ѝ встрани. Доста дълго, докато единственият шум около тях бе ромонът на дъжда, очите му се опиваха от гледката на гърдите ѝ. Мократа блуза очертаваше всичко: меките извивки, по-тъмните ореоли, настръхналите зърна.

— Мисля, че чувам гръмотевица — прошепна тя с треперещ глас.

Той хвана ръката ѝ в своята и допря разтворената ѝ длан до гърдите си.

— Не. Това е сърцето ми.

Наведе се над нея и допря устни до нейните. Целувката бе ласкава и сладостна, изпълнена с нежност. Езикът му леко близна ъгълчетата на устните ѝ и ефирно се плъзна по очертанията им. Нейното тихо измъркване достигна до ушите му.

— О, Карълайн — простена Ринк.

Целувката се промени. Вече не беше нежна. Устните му се впиха в нейните и ги накараха да се разтворят. Натискът на езика му се увеличи и той нахлу в устата ѝ. Ръката му, обхванала талията ѝ, леко се присви, после бавно-бавно се плъзна нагоре, докато не покри гърдата ѝ.

Нищо друго в живота му, наистина нищо не бе доставяло такава радост на ръцете му, както усещането за още не съвсем съзрялата, но вече напълно оформена гърда в шепата му. Загали нежната изпъкналост с успокоителни движения. Внимателно, за да не я изплаши, но все пак достатъчно настойчиво и щателно изследва всичките чувствени наслади, които можеше да предизвика тази ласка. Тя се раздвижи под него и всяко движение бе изкусително и приканващо.

Когато пръстите му напипаха зърното, гърбът ѝ се изви и се вдигна от меката трева. Събудената чувствителност на нежната плът я втвърди от страст. Пръстите му продължиха ласките си, докато връхчето не щръкна напълно. И това, което пръстите му правеха със зърното, езикът му повтаряше с връхчето на нейния език. От гърлото му се изтръгваха несъзнателни звуци и топлият му забързан дъх се стелеше по лицето и шията ѝ.

Ръката му откри копчетата на блузата и бързо ги разкопча. Карълайн възкликна тихо и се вкопчи в ръката му и влажната материя, която той се опитваше да отметне встрани.

— Ринк. Не — прошепна му трескаво, като имаше предвид „да“. Главата ѝ се мятеше от една на друга страна. Зъбите ѝ оставяха леки белези по долната устна.

— Мила, мила — зашепна ѝ той, — няма да ти причиня болка. Просто искам да те погледам, да те докосна.

Устата му отново се прилепи към нейната със сладостно засмукване. Извличаше живот и любов от нея, докато разгръщаше блузата, за да покрие с длан вече оголените ѝ гърди. Щом почувства плътта ѝ под ръката си, във вътрешността му избухна нов пламък, пожарък и опустошителен от което и да било друго сексуално усещане в живота му.

И точно в този миг проумя, че никоя друга жена нямаше да му подхожда така пълно, както тази, която държеше в обятията си. Беше я открил, беше открил жената, която можеше да го направи цял.

Загали я, избутвайки меките полукълба високо нагоре, търкайки връхчетата им с палеца си. Плъзна се леко надолу по тялото ѝ, като сипеше леки, мимолетни целувки по шията ѝ, по гърдите ѝ. После пое едно от розовите връхчета в устата си и нежно го засмука. Карълайн изхълца. Сграбчи в шепи косата му и притисна главата му към себе си. Сърцето му щеше да се пръсне от любов, като чуваше стоновете на наслада, които нежността му предизвикваше у нея.

Коленете ѝ бяха вдигнати инстинктивно, без никакъв умисъл от нейна страна. Той сложи длан върху голото коляно и го погали. Бедрата ѝ бяха дълги, копринени и гладки, когато ръката му се плъзна нагоре. Разкроената пола, с която бе облечена, не беше преграда за ласките му. Той не спря да се движи нагоре, докато не почувства еластичния край на бикините ѝ под пръстите си.

Гърбът ѝ се изви още повече и тя се вкопчи в раменете му.

— Ринк, Ринк. — Във вика ѝ се долавяше възбуда, паника и той разбираше и двете.

— Всичко е наред, мила. Никога няма да направя нещо, което да ти причини болка. Кълна се, няма да ти причиня болка!

Докосването му бе леко като перце. Ласките продължиха, докато между тях не остана никаква преграда. Пръстите му докоснаха меките косми, меката плът, нейната женственост.

— О, господи — простена той и зарови устни в шията ѝ. — Толкова си сладка. Господи!

Пръстите му галеха, разтваряха, откриваха. Когато тя потрепери под него, Ринк разбра, че бе намерил разковничето на магията. Приложи лек натиск, записва кръгове с върха на пръстите си, докато устните на плътта не се сключиха около тях и виковете ѝ не се сляха с шумовете на влажните от дъжда листа.

Взря се в лицето ѝ, озарено от неописуема наслада. Загледа как очите ѝ се отвориха с примигване и Карълайн бавно се завърна в реалността от света, в който всичко беше като благословия.

С реалността дойде и смущението. Тя припряно дръпна надолу вдигнатата до кръста ѝ пола.

— Ринк? — попита го с изтънял гласец. — Ринк, какво стана с мен? Прегърни ме. Страх ме е.

Той се надвеси над нея и я притисна към силното си тяло, за да я защити. Устните му обсипваха с целувки лицето ѝ, когато я

ободряваше.

— Не разбираш ли какво се случи с теб, Карълайн? — Гласът му бе нисък и дрезгав.

Тя се взря в очите му, докосна с пръсти устата му, сякаш се прекланяше пред чудото, което беше той, и чудесата, които беше сътворил за нея.

— Но ти не ме... Искам да кажа, ти не... Ти не беше... вътре в мен.

Ринк със стон опря чело върху нейното.

— Не, не бях. Но исках да бъда. Исках да бъда дълбоко в теб, да те изпълвам, да ти дам всичко мое. — Той я целуна, прониквайки дълбоко с език в устата ѝ, но целувката бе прекалено живо напомняне за това, което не би могъл да направи, ето защо Ринк се отдръпна от нея.

Тя плачеше. Сълзите ѝ се смесваха с остатъците от дъжда. Той ги избърса от бузите ѝ с палците си.

— Не плачи. — Изправи се на крака и я придърпа да стане и тя. Прегърна я. Тя продължаваше да плаче. — Защо плачеш, Карълайн? — Господи, ако беше нарушил обещанието си и я беше наранил по някакъв начин, никога нямаше да си го прости. Дали щеше да го презре сега, да се изплаши от него? — Моля те, кажи ми защо плачеш.

— Ти няма да се върнеш. Не и след днешния ден. След това, което направих... ще си мислиш, че съм покварена.

Заля го вълна на облекчение.

— О, съкровище! — прошепна трескаво в ухото ѝ и я притисна още повече към себе си. — Обичам те.

Карълайн бавно вдигна лице и го погледна.

— Обичаш ме?

— Обичам те — изрече той чистосърдечно. Знаеше, че е така. Ако не я обичаше, още щяха да лежат в тревата и щеше да прави това, за което болезнено пулсираха слабините му. — Обичам те и нищо няма да ме спре да дойда утре пак тук. — Притисна я в обятията си и я зацелува, докато не я остави без дъх. После, като продължаваше да я стиска в прегръдките си със същото чувство за собственост, прошепна на пресекулки в ухото ѝ: — Двамата забъркахме голяма каша, Карълайн. — Отстъпи крачка назад и потърси погледа ѝ. — Разбираш го, нали?

— Естествено! — възкликна тя сподавено. — Винаги съм знаела, че нещата между нас са безнадеждни.

— Не са безнадеждни. Ще гледам да направя нещо по въпроса. Тази вечер.

— Тази вечер? Какво?

— Ще се погрижа да можем да излизаме на нормални срещи, да бъдем сред други хора и да спрем да се крием.

Тя се вкопчи в предницата на ризата му.

— Не, Ринк, не прави нищо. Нека продължаваме както досега, докато можем.

— Ще умра, ако продължим както досега.

— Защо?

— Когато сме сами, както сега, ми е изключително трудно да не завърша това, което сме започнали.

Тя постоя мълчаливо дълго време, приковала очи в адамовата му ябълка. После трескаво прокара език по устните си.

— Ринк, няма да имам нищо против, ако ти... Ще ти позволя, ако искаш да... хъм...

Пръстът му повдигна брадичката ѝ.

— Не. — Гласът му бе тих, но непреклонен. — Цялото това криене никак не ми допада. По никой начин няма да си позволя да усложня нещата още повече, като рискувам да те нараня, ако се любя с теб. — Ринк приближи лицето си на милиметри от нейното. Затвори очи и изпусна дъх между стиснатите си зъби. После ги отвори и добави: — А искам да го направя. Боже, колко го искам! Но нали ти казах, че няма да направя нищо, което може да ти причини болка?

— Да. И аз ти вярвам.

— Тогава остави всичко на мен. Не се тревожи за нищо. Ще оправя нещата и никога вече няма да ни се налага да се срещаме тайно.

— Сигурен ли си, Ринк? — Лицето ѝ още беше сбърчено от тревога — не за нея, а за него.

— Сигурен съм. Утре ще нося добри новини. До утре, скъпа. Пак тук. На нашето място. — Ринк обгърна с ръка врата ѝ. — О, господи, Карълайн, целуни ме отново. — Устните му потърсиха нейните, но целувката не продължи дълго. Ако се задържеше още малко, се страхуваше, че ще наруши обещанието си. Желаше я, а последствията да вървят по дяволите! — Утре, утре... — повтори и заотстъпва назад

с протегната ръка, хванал нейната, също протегната напред, докато пръстите им не се разделиха. Хукна през мократа гора, нетърпелив да стигне до колата си, да се прибере час по-скоро у дома...

— Глупак — изрече Ринк в замъгленото огледало, когато излезе изпод душа. — Какво ме караше да си въобразявам, че всичко ще мине така, както го бях планирал? — Изсипа остатъка от питието в гърлото си, без да обръща внимание на аромата и мекотата му. Само съжали, че ледът беше разредил бърбъна.

Като се сетеше за онази вечер, в която беше влязъл в кабинета на баща си и бе поискал да говори с него, още излизаше извън кожата си. Като силна бавно действаща отрова омразата и яростта се прокрадваха всеки път в тялото му, щом си помислеше за това колко глупаво самоуверен бе бил тогава. Какъв наивник. Какъв идиот! Тогава беше като изправилия се срещу Голиат млад Давид. О, да, куражът бе налице. Но не бе разполагал нито с прашката, нито с камъните. А Роско се бе приготвил с тежката артилерия.

Беше влязъл в кабинета и бе обявил твърдо:

— Татко, намерих момичето, за което искам да се оженя.

— Дяволски си прав — бе изръмжал баща му, премествайки пурата от единия ъгъл на устата си в другия. — Франк Джордж ми позвъни днес. Мерилий е бременна. Вече в третия или четвъртия месец. Според него тя си изплаквала очите, защото ти не си се мяркал никакъв, за да я видиш. Поздравления, сине. На път си да станеш съпруг и баща.

До ден-дневен споменът за тези думи на баща му предизвикваше спазми в стомаха му. Кучият му син. Този гаден, подъл, пресметлив кучи син!

А Карълайн, неговата Карълайн от реката и дъжда, сега беше съпруга на баща му. Сега тя изслушваше него, говореше с него, даваше му утеха и опора. С Роско тя споделяше най-сладката уста, която бе вкусвал някога, най-прекрасните гърди, най-красивите бедра.

Ринк яростно затърка очи с юмруци, за да изличи представата за тях двамата заедно, която преминаваше като порнографска лента пред погледа му. Не можеше да понесе мисълта за това.

Всичко в него се беше сгърчило от болка. И не можеше да направи нищо, с което да приспи тази болка.

— Благодаря ти, Стив.

— Няма за какво.

— Ринк каза, че този тостер вече си е изпял песента и че Хани просто ще трябва да купи нов. Но тя каза, че няма смисъл да се купува нов, щом този може да се поправи. Ринк щеше да се заеме с него, но беше зает във фабриката. Казах му да не се притеснява за това. Казах, че ще те помоля ти да го оправиш. Нямах нищо против, нали?

— Разбира се, че нямам. Радвам се, че успях да го оправя. — Стив се зае да пренарежда инструментите в работния кът на гаража.

— Сърдиш ли ми се за нещо, Стив?

Той спря наред движението и се взря в Лаура Джейн. Тя беше облечена с дълбоко изрязана лятна рокля и кожата ѝ сияеше като цвят на магнолия. Желанието го връхлетя като лятна буря. Той нервно се извърна от нея.

— Защо да ти се сърдя?

Тя си пое дъх на пресекулки и нервно се сви на горното стъпало на ниската бояджийска стълбичка. Главата ѝ се сведе толкова ниско, че брадичката ѝ опря в гърдите.

— Защото те целунах онзи ден — изрече сподавено. — Оттогава си ми сърдит.

— Казах ти, че не съм сърдит.

— Защо не ме поглеждаш тогава?!

Той я погледна. Извиканият с гняв въпрос го накара начаса да обърне лице към нея и да я загледа с безмълвно смайване. Никога досега не я беше чувал да губи самообладание или да повишава глас по какъвто и да било повод. В лицето, което предизвикателно отвърщаше на погледа му, нямаше почти нищо детско. Изражението ѝ бе на пренебрегната жена.

Стив преглътна с мъка.

— Гледам те.

— Очите ти само се плъзгат покрай мен. Вече не се спират, за да ме погледнеш наистина. Защо, Стив? — попита тя, като слезе от

стълбата и се запъти към него. — Защо? Не ти ли харесва как изглеждам?

Очите му я обходиха от глава до пети. Погълнаха тежките вълни на кестенявата ѝ коса и обутите в сандали крака с каишки около фините глезени. Когато очите му отново се върнаха на лицето ѝ, изрече с дрезгав глас:

— Напротив, Лаура Джейн, даже много ми харесва как изглеждаш.

Тя се усмихна, но само за миг. После усмивката ѝ помръкна.

— Заради начина, по който те целунах ли е тогава? Не го ли направих както трябва?

Той прокара длани нагоре-надолу по джинсите си, като се опитваше да изтрие внезапно избилата пот по дланите си.

— Направи го чудесно.

Лицето ѝ се сбърчи притеснено.

— Не, май не го направих както трябва. Жените по телевизията целуват мъжете дълго. Движат главите си наляво-надясно. Мисля, че отварят устите си, когато го правят.

Цялото му тяло простена.

— Лаура Джейн — изхриптя прегракнало, — не бива да говориш такива неща на един мъж.

— Ти не си „един мъж“. Ти си Стив.

— Ами, хъм, не бива да говориш за целувки и с мен.

Тя беше искрено озадачена.

— Защо?

— Защото има някои неща, които един мъж и жена, които не са... не са... ъ-ъ... женени, не бива да обсъждат.

— Значи няма нищо, ако ги правят, но не бива да ги обсъждат, така ли? — попита тя още по-озадачено.

Стив се позасмя въпреки сериозността на положението. Лаура Джейн изглеждаше далеч по-разумна от него.

— Нещо такова.

Тя се приближи още повече към него и опря длани върху гърдите му. Главата ѝ се отметна назад, когато вдигна лице, за да го погледне.

— Ами нека не ги обсъждаме тогава. Само да ги правим.

Стив хвана ръцете ѝ в своите.

— За нас не е редно и да ги правим.

— Но защо, Стив?

Болката го разкъсваше на части. Трябваше да съсредоточи цялата си воля, за да отстъпи назад и нежно да я отблъсне от себе си.

— Защото така. — Той се върна отново при работния тезгях, за да вземе инструментите и да продължи работата, която тя беше прекъснала, като го повика от конюшните. После излезе от гаража.

Лаура Джейн нещастно проследи с очи отдалечаването му през двора. Взе тостера, който ѝ бе послужил като претекст, за да го види, и се запъти към къщата. Като видя колата на Карълайн да спира на алеята, реши да я изчака.

— Здравей, Лаура Джейн. Какво правиш с това чудо на двора? — попита Карълайн, като посочи тостера.

— Стив го поправи. Тъкмо се прибирах.

Нещо в тона на момичето привлече вниманието на Карълайн.

— Как е Стив? Не съм го виждала от няколко дни.

Крехките рамене на Лаура Джейн се повдигнаха колебливо:

— Добре, предполагам. Понякога се държи доста странно.

— Странно?

— Да. Например вече не иска да сме приятели.

— Сигурно грешиш.

— Не греша. Откакто го целунах, е така.

Карълайн се закова на място.

— Целунала си го? — Тя притеснено се огледа наоколо да не би някой да е станал свидетел на разговора им и мислено благодари на Бога, че Ринк не е наблизо.

— Да. — Очите на Лаура Джейн излъчваха непоклатимо спокойствие, когато отвърнаха на изумения поглед на Карълайн. — Обичам го.

— Каза ли му го?

— Да. Това лошо ли е?

— Не че е лошо. — Карълайн съзнаваше, че трябва много внимателно да подбере думите си. Това беше първото и вероятно единственото увлечение на Лаура Джейн. Как би могла хем да я предупреди за някои неща, хем да не нарани чувствата ѝ? — Може би малко си прибързала. Сигурно си изненадала Стив. Може би той е искал да те целуне пръв.

— Не мисля, че щеше да го направи някога, а и нямах търпение.

Карълайн се усмихна.

— Ако му дадеш достатъчно време, мисля, че ще го направи в крайна сметка.

— Мислиш ли, че и Ринк ще го направи в крайна сметка?

— Кое?

— Да те целуне. Той го иска.

За втори път през последната минута Карълайн бе напълно поразена.

— Лаура Джейн, не бива да говориш такива неща! Той въобще не иска подобно нещо.

— Защо тогава те гледа така втрещено?

Устата ѝ пресъхна.

— Гледа ли ме?

— През цялото време, когато ти не го гледаш. И работи толкова усилено във фабриката заради теб.

— Не само заради мен. Заради всички, заради работниците и плантаторите, които я използват, както и заради баща ти.

— Но ти си тази, която го помоли. Мисля, че в началото той изобщо нямаше намерение да го прави, а ти?

Карълайн си припомни онази първа вечер, след като беше поправил разваления стенд. През целия следобед се беше опитвала да създаде нови отношения помежду им и си беше въобразила, че е успяла. Но като се бяха завърнали у дома, когато бе слязъл за вечеря, след като си беше взел душ, Ринк отново бе враждебно настроен към нея. Тя бе решила да не му обръща внимание за момента. Нямаше да загърби, макар и малкото, което беше постигнала помежду им.

По време на вечерята, а и по-късно, когато бяха с Хани и Лаура Джейн в гостната, беше го убивала с учтивост и топлота, докато най-после не бе престанал да ѝ се сопва всеки път, когато го заговореше. Накрая бе успяла да събере и достатъчно смелост, за да го помоли да погледне още няколко неща, които според нея се нуждаели от поправка в цеха. Той неохотно бе склонил да го направи. През последните три дни бе работил по-упорито и от наемните работници.

— Доволна съм, че ми помага сега, когато баща ти е болен. Работи много усилено.

— Ти също, Карълайн. Изглеждаш уморена.

Действително беше уморена. Много уморена. Все още отношенията им с Ринк бяха като балансиране по опънато въже. Надяваше се да успее да запази крехкото общуване, което бяха установили помежду си, без да се задълбават в интимни намеци. А и Роско. Словесните му атаки и оскърбления ставаха все по-ярошни и цинични с всяко нейно посещение при него, което беше веднъж дневно, а понякога и два пъти, ако имаше сили да го понесе. Не му каза за работата, която Ринк вършеше във фабриката, защото знаеше, че не би го одобрил. Каквото и да направеше, все не можеше да му угоди. Критикуваше я за всяко нещо, като се почнеше от начина, по който се бе облякла, та до начина, по който приемаше безкомпромисно разпорежданията на лекарите като издялан върху камък закон.

— Уморена съм, да — призна пред Лаура Джейн. — А що се отнася до Стив — Карълайн се върна на първоначалната тема на разговора им, — може би просто е в лошо настроение. Не го притискай. Мъжете не обичат това. Според мен следващия път, когато се целунете, ако това стане, инициативата трябва да е негова, не твоя.

— Предполагам — промълви тя и сведе глава.

Карълайн мислеше, че се досеща за причината за внезапното охлаждане на Стив. Очевидно той бе влюбен в Лаура Джейн, но не искаше да я окуражава, за да не предизвика гнева на Ринк. Съчувстваше им от цялото си сърце.

— Хайде да идем да хапнем — предложи нежно и хвана момичето за ръка.

— Къде е Ринк?

— Не знам. Каза, че ще бъде...

Думите ѝ бяха прекъснати от клаксон и когато се обърнаха, двете видяха Ринк да спира с чисто нов пикап точно зад линкълна на Карълайн. Той скочи от колата.

— Е, какво ще кажете?

Въодушевлението му напомни толкова ясно на Карълайн за младия мъж, когото беше срещнала в гората, че едва не хукна към него, за да го прегърне.

— Твоя ли е, Ринк? — попита Лаура Джейн, като весело подскачаше на място и пляскаше с ръце. — Цветът ми харесва.

— Кавалерско синьо — обяви той, свеждайки глава в старовремски поклон. — Имам нужда от собствено возило, докато съм

тук, а и отдавна си мечтая за пикап. Как ще закарам и него, и самолета в Атланта, още не съм измислил.

Тримата се разсмяха и сърцето на Карълайн се разтопи, докато очите ѝ поглъщаха разрошената му от вятъра коса и светналите от радост очи.

— Умирам от глад. Вечерята готова ли е? — Той обгърна с ръце раменете на двете жени. — Позволете да ви придружа, дами, до отредените ви места в трапезарията.

Преди да успеят да стигнат до входната врата, Хани излезе тичешком от къщата.

— Карълайн, Ринк! — извика. — Слава богу, че сте тук! Докторът се обади току-що. Състоянието на господин Ланкастър се е влошило. Каза двамата да побързате за болницата.

СЕДМА ГЛАВА

Единствено приглушената светлина от лампата над леглото на Роско осветяваше стаята. Металният абажур бе насочен надолу, така че светлината падаше право и зловещо върху изкривените от болка черти на мъжа. Над него се беше надвесила една сестра, когато Ринк и Карълайн влязоха в стаята. Той я отпъди с махване на ръка, към която висяха тръбичките на системата.

— Изчезвай оттук и ме остави на мира! Нищо повече не можеш да направиш.

— Но, господин Ланкастър...

— Изчезвай! — просъска ѝ злобно. — Искам да говоря с жена си и сина си. — Последните две думи бяха изречени с такава ярост, че прозвучаха повече като обиди, отколкото като определение за родствена връзка.

Сестрата напусна стаята, а гумените подметки на чехлите ѝ леко поскърцваха по пода, застлан с балатум.

Карълайн пристъпи към леглото и взе ръката на Роско в своята.

— Дойдохме веднага след обаждането на доктора.

Тъмни очи — като железни остени — се врязаха в нея от почернелите хлътнали очни дъна, които приличаха на дула на пушка. Лицето му беше грозно. Около него витаеше дух на загниване и упадък, който не беше физически, а духовен — гнилоост, която го беше разяждала години наред, но чак сега излизаше на повърхността.

— Надявам се да не съм ви лишил от нещо много важно — изрече той саркастично и отдръпна рязко ръката си.

Карълайн нямаше да се остави да я предизвика. Отвърна му спокойно:

— Естествено, че не, Роско. Знаеш, че искам да съм тук с теб.

Той се ухили като обезумял:

— За да разбереш в мига, в който пукна? За да знаеш секундата, в която ще си се отървала от мен?

Тялото ѝ потръпна, сякаш бяха стоварили юмрук в челюстта ѝ.

— Защо говориш така? Наистина ли мислиш, че искам да умреш? Не те ли карах от толкова време да се консултираш с лекар, преди накрая да се съгласиш? Никога не съм ти давала повод да се съмняваш в предаността ми към теб.

— Само защото не си имала възможност. — Очите му се плъзнаха към Ринк, който стоеше прав до леглото и чието скрито в сянка лице не издаваше никакви чувства.

— К-какво искаш да кажеш с това? — заекна Карълайн, с което накара очите на Роско отново да се приковат в нея.

— Искам да кажа, че сега, когато мъжът, когото винаги си желала, живее под един покрив с теб, може да се изкушиш да измениш на съпруга, към когото твърдиш, че си толкова привързана.

Карълайн остана без дъх. Взря се безмълвно в съпруга си. Зловещата усмивка продължаваше да изкривява устните му. Очите му горяха с адски пламък.

— Да не би да намекваш за Ринк? — попита го.

— Ринк? — имитира я той, повтаряйки думите ѝ. — Ринк, Ринк. Да, по дяволите! Разбира се, че имам предвид Ринк!

Тя прокара нервно език по устните си.

— Но ние... с Ринк... не сме... никога не сме...

— Недей да ме лъжеш! — Той се изправи до седнало положение и изляя последното към нея като окован с пластмасови тръбички демон. — Не се преструвай пред мен, момиче. Знам всичко за теб и Ринк.

Карълайн отстъпи назад, като приведе рамене напред и скръсти ръце пред гърдите си, сякаш да се защити. Очите ѝ диво затърсиха тези на Ринк. Той не беше помръднал. Продължаваше да стои сковано до леглото на умиращия си баща и в очите му светеше омраза. Именно той наруши първи ужасното мълчание:

— Знаел си за Карълайн в онази нощ, когато ми каза, че Мерилий е бременна, нали?

Роско се сгромоляса върху възглавниците. Дъхът му излизаше хрипливо през устата. Това разкритие, което бе съобщил с тържество, му бе коствало много физически сили, ала лицето му сияеше от задоволство, когато насочи злонамерения си взор към сина си. Засмя се.

— Знаех. Всичко — изграчи подигравателно. — Трябваше да си проумял, че не можеше да се измъкваш всеки ден към гората, без да възбудиш любопитството на баща си. Мислех, че си по-умен.

— Значи си ме проследил един ден и си ни видял заедно — добави Ринк с безизразен тон.

— Не, за бога. — Роско, изглежда, се забавляваше. — Никога не бих си направил лично труда за нещо, свързано с теб. Просто се питах каква беля си забъркал пак. Изпратих един мой човек след теб и това, което ми докладва, се оказа доста интересно. Срещаше се с някакво момиче от простолюдието край реката.

Карълайн изхълца сподавено. Роско даже не я удостои с поглед. Битката беше със сина му, както открай време. Тя просто бе удобна пионка.

— Това момиче, дето се измъкваше да го виждаш, било хлапе, каза човекът, но сладко като прасковка. — Роско премлясна с устни. Карълайн затвори очи и се помъчи да се пребори с пристъпа на гадене, който изпита. Ринк леко се поклащаше напред-назад в опити да обуздае яростта, която го разкъсваше на части. — Бая смях падна, като разбрахме, че девойчето е щерката на дъртия Пийт Доусън. — Той намигна на Ринк. — Ама трябва да отдам дължимото на похотливата ти жилка, синко. С нея беше направо за прокурора, но бе готов да рискуваш, нали?

— Тъй и тъй сме почнали, защо не изплюеш камъчето докрай — ядно отвърна Ринк. — Значи си бил наясно, че детето на Мерилий не е от мен?

— Мислех, че може и да е твое — със същия успех, с който можеше и да е на някой друг. Пък и ти не можеше да докажеш противното. Всички в града знаеха, че не подбира много-много с кого си ляга.

— Детето не е било твое?

Ринк рязко обърна лице и очите му се впиха в тези на Карълайн. Гласът ѝ бе прозвучал пресипнало от смесица между неверие, смайване и... нещо друго. Радост? Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Да, Карълайн — отвърна ѝ той. — Детето не беше мое.

— Ама беше спал с Мерилий, нали? — нададе глас Роско.

Ринк продължи да гледа Карълайн, когато отговори:

— Да. Обаче това беше много преди тя да забременее. Онова лято, в което срещнах Карълайн, не съм бил с никоя друга. Алиса не беше мое дете. — Той се обърна пак към баща си: — И ти прекрасно го знаеше. Казах ти, че бебето не е мое, че не съм спал с Мерилий от повече от година. Обаче въпреки това ме накара да се ожения за нея. Защо?

— Паметта ти е станала доста услужлива. Доколкото си спомням, ти сам избра да се ожениш за нея.

— Защото ти заплаши, че ще изпратиш Лаура Джейн в дом за душевноболни, ако не го направя! — изкрещя Ринк, като накрая се поддаде на гнева, който кипеше в него и който до този момент бе обуздавал.

— О, боже! — Карълайн скри лице в шепите си. Нямаше ли край този кошмар? Роско бе изнудил Ринк да се ожени за момиче, бременно от друг? Как бе могъл?

— Защо беше толкова важно за теб да се ожения за Мерилий, по дяволите? Защо не се изсмя в лицето на баща й, когато той ти е подметнал, че аз съм бащата, и не си го пратил по дяволите? Със сигурност не си се страхувал от евентуалния скандал, който това би могло да предизвика. Никога не си давал и пукната пара за хорското мнение. Пък и знам, че старият Джордж въобще не е бил настроен за кавги. Защо ме накара да се ожения за нея? — Гласът му се бе извисил до крясък и въпросът продължи да отеква в стаята дълго след като го беше изрекъл.

— За пари — отвърна Роско лаконично. — Той имаше пари, аз имах нужда от тях. Просто като две и две четири. Продадох те, момчето ми, за двадесет и пет хиляди долара.

Ринк бе поразен. Макар и да познаваше най-лошите страни на баща си, никога не му беше хрумвало, че нещо толкова прозаично като парите би могло да бъде в основата на заточението му.

— Обаче не се противопостави на развода ми след раждането на Алиса — промълви той озадачено.

— Сделката не включваше никакви условия за бъдещето. Джордж само искаше да се сдобие със съпруг за онова негово глупаво отроче и с баща за нейното бебе. Искаше в свидетелството за раждане да фигурира почтена фамилия.

— Почтена — изсумтя Ринк и отправи поглед към тавана. Изруга: — Май направо воним на почтеност!

— Освен това — продължи Роско спокойно, — бракът ми се стори добър начин да те предпазя от голяма грешка.

— Каква грешка?

— Да се забъркаш с отрепки, ето каква. — Роско кимна към Карълайн.

— Не я намесвай — заплашително изрече Ринк. — Карълайн няма нищо общо с това.

Роско злобно се закикоти:

— Напротив, именно тя има много общо. Не можех да те оставя да съблазниш такова малко момиче, нали би станала страхотна каша.

— Въобще не беше така. — Думите излязоха с мъка през стиснатите зъби на Ринк.

— От това, което ми каза моят човек, останах с впечатление, че нещата са на път да станат точно такива. Той ми каза, че не можеш да сдържиш ръцете си. — Очите на Роско се присвиха, когато изгледа сина си. Устните му се свиха от възмущение. — Глупак такъв! Знаеш ли, че едва се сдържах да не се изхия, когато ми каза, че си срещнал момичето, за което искаш да се ожениш.

Карълайн трепна и очите ѝ се стрелнаха към Ринк. Той също я погледна, но сега не беше моментът да дава обяснения на немия въпрос в сивите ѝ очи. Роско продължи безмилостно:

— Мерилий беше малка разгонена пикла. Пускаше на всеки, който си поискаше, но поне произхождаше от почтено семейство. — Очите му се плъзнаха по Карълайн. — Тя поне не беше издънката на градския пияница и пройдоха.

— Защо тогава ти се ожени за мен? — поиска да знае Карълайн, като най-сетне наруши мълчанието си. Роско носеше вината за всички страдания, които бе преживяла. През всичките тези години тя бе вярвала, че Ринк бе заченал детето на Мерилий, докато се е срещал с нея. Машинациите на Роско бяха изпълнени умело. Той умишлено бе съсипал живота и на двама им, а сега си отиваше безнаказано. Нямахте какво да губи вече, ако му се противопоставеше.

— Ожених се за теб, защото исках да си взема лихвата от инвестициите — оповести Роско нагло.

— Какво искаш да кажеш? — Със свито сърце изпита чувството, че би било по-добре да не получава отговор на този въпрос. Но трябваше да научи. Това беше нощ на откровения. Не мислеше, че би могла да преживее втора като нея. Затова бе по-добре да научи всичко сега. — Каква инвестиция?

— Проклет да съм! — тихо изрече Ринк, когато истината просветна пред очите му.

— Ти го схвана, нали? — изсмя се Роско.

— Ще ми каже ли някой от вас за какво точно става дума? — извика Карълайн.

— Мисля, че си живяла под един покрив с твоя тайнствен благодетел, Карълайн — меко промълви Ринк.

Тя се взря в него недоумяващо, но лека-полека булото на замъглението се вдигна от очите ѝ и тя проумя това, което би било почти очевидно, ако се беше замислила над него.

— Стипендията? — попита с прегракнал глас, свеждайки поглед към Роско.

— Искях да не си в града, в случай че Ринк, когато разводът му беше уреден, дойде да те потърси.

— Платил си образованието ми? — Тя се опитваше да асимилира непрекъснато разкриващите се все нови и нови факти. — Толкова ли беше важно да не опетня сина ти и името ти?

— О, не, изобщо не става дума за това — проточи Роско. — Просто трябваше да станеш по-подходяща за последната фаза от плана.

— Която бе? — попита Карълайн едва-едва.

— Която бе да те направя госпожа Ланкастър. Госпожа Роско Ланкастър.

Тя притисна с ръце стомаха си и се преви на две. Всеки удар на сърцето ѝ разпращаше вълна на унижение по цялото ѝ тяло.

— Планирал си всичко това преди години? Нарочно си предизвикал тези събития?

— А как мислиш, че получи онази работа в банката почти веднага след като завърши? Да не мислиш, че срещата ни там беше случайна? Освободих мястото във фабриката, когато моментът назря. Да продължавам ли?

— Но защо? — извика тя. — Защо?

Роско не каза нищо, само премести коварния си поглед от нея върху Ринк. Именно той ѝ отговори:

— Защото аз те исках. И той го е знаел. И би направил всичко, независимо какво би му коствало и колко безскрупулно би било, даже би се оженил за теб, за да ми попречи да те имам.

— Винаги си бил схватливо момче — ухили се Роско.

— Ти си накарал Лаура Джейн да ми пише, че Карълайн се е омъжила.

— Това не беше трудно. Тя би направила всичко, за да зарадва баща си и то би ѝ изхвърчало от ума след няколко часа. Има какво да научиш за привързаността и почитта от малоумната си сестра, момчето ми.

— Почтителност. — Ринк почти изплю думата.

— Години наред си манипулирал живота на всички ни само защото сте имали пререкания с Ринк? — изрече Карълайн, като не можеше да повярва, че един човек би могъл да бъде обсебен от омраза до такава степен. — Не съм била достатъчно добра за него, но ти се ожени за мен. Даде ми името си, доведе ме да живея в Убежището. Не мога да го проумея.

— Беше лесна плячка, скъпа. Знаех, като се имаше предвид произходът ти, че ние, Ланкастърови, и Убежището олицетворяваме за теб всичко, което никога не си имала. Къщата и фамилното име бяха примамка, на която не можа да устоиш, нали? Дори и когато тази къща и това име принадлежаха на отдавна изгубената ти любов. Всъщност понякога даже ти бях благодарен, че така ме улесни в замисъла ми. Беше чиста и разумна, което бе в мой плюс. Беше изтънчена. Един бог знае откъде се е пръкнало това в рода ти, но все пак бе добре дошло. Приятна си за окото, което пък помогна на съгражданите ни по-лесно да повярват, че аз, дъртакът, действително съм се увлякъл по теб. Да-а, Карълайн, благодаря ти, че така ме улесни.

Тя с ужас му обърна гръб. Бяха я използвали по чудовищен начин. Но странното бе, че за всичко обвиняваше единствено себе си. Ако не беше толкова наивна. Ако не бе прибързала с осъждането на постъпката на Ринк. Ако не беше страдала от тези болни амбиции. Ако, ако, ако... Какво би могъл да направи Роско, за да я нарани повече, отколкото тя самата се беше наранила?

Очите на умирация мъж светеха съвсем живо, когато се местеха ту към единия, ту към другия.

— И как е да живеете под един покрив? Мъчение? Тази седмица беше най-забавната в живота ми, като ви гледах как се гърчите. Мислехте си, че никой не знае, нали? О, беше много забавно да ви гледам как се опитвате да го прикриете, да ви гледам как внимавате да не срещнете погледите си, за да не се издадете.

Очите му се приковаха в Ринк.

— Ти пак я желаш, нали, синко? И едва изтрайваш тръпката, дето се е загнездила между краката ти, а? Мислеше ли си за нея в леглото ми и какво правим двамата с нея там?

Карълайн се извърна рязко, вбесена и оскърбена до дъното на душата си.

— Престани, Роско!

— Погледни я, синко. Има страхотно тяло, нали?

— Млъкни! — изръмжа Ринк.

— Жена от глава до пети. И всеки сантиметър от нея е като коприна.

— Не говори за нея по този начин, проклет да си!

Роско злобно се изхили:

— Не съм казал нищо, което вече да не е минавало през главата ти. Мислиш ли вече за това как ти се иска да я целунеш? Да я прегърнеш? Да я съблечеш? Да си легнеш с нея? Приискало ти се е да легнеш с жената на татко ти, а, сине?

— О, боже! — Напълно отвратена, Карълайн избяга от стаята.

Роско избухна в смях зад гърба и.

— Ах, ти, гаден кучи син! — Ринк изрече отправената забележка с мъртвешко спокойствие.

— Имаш право. — Роско с мъка се привдигна и се подпря на лакът. — Ще се пържа в пъкъла и ще се наслаждавам на всяка мъчителна минута, защото ще знам, че за вас тук, на земята, ще е дважд по-мъчително. Откакто се роди, си като трън в очите ми.

— Защото прозрях цялата грозота, която е в теб. Защото ти уби майка ми, все едно че й опря пистолет и натисна спусъка.

— Може би, може би. Тя беше слаба жена. Никога не успя да стигне моето ниво. Но ти го направи. Да, направи го. Противопостави ми се. Не можех да понасям погледа на очите ти, изпълнен със

справедлив укор. И колкото повече растеше, толкова по-зле ставаше. Самоназначи се за моя будна съвест, а аз не исках съвест.

Той насочи треперещ костелив пръст към сина си:

— Е, накарах те да се върнеш, сине. Отне ми години, но ти се отплатих с лихвите. Сега никога няма да притежаваш тази жена, Ринк. Познавам те. Проклетата ти Уинстънова гордост няма да ти позволи да я имаш. — Той направи преднамерена пауза и после добави: — Защото аз я имах първи. Запомни това. Тя беше моя жена и аз я имах първи!

Четиримата в лимузината мълчаха, докато тя се плъзгаше под дърветата по алеята, която отвеждаше до гробището. Ринк и Карълайн се бяха втренчили през прозорците, всеки от своята страна. Лаура Джейн, която седеше между тях, въртеше носна кърпичка в ръцете си. Хани, седнала срещу тях, ги изучаваше с поглед, но мълчеше. Накрая все пак не се сдържа.

— Изглежда, ще има много хора — отбеляза, като погледна назад към процесията коли, следващи катафалката и лимузината.

Никой не отговори. Накрая Карълайн каза:

— Почти целият град.

— Не си спомням много ясно погребението на мама, а ти, Ринк? — попита Лаура Джейн плахо. Когато очите му бяха толкова черни и твърди, както сега, Ринк я плашеше.

— Да — отвърна ѝ той рязко, — помня го. — После, осъзнавайки, че говори на сестра си, се обърна към нея и ѝ се усмихна нежно. Взе ръката ѝ в своята, целуна я и я стисна топло между дланите си. — И на него дойдоха много хора.

— Така си мислех и аз — промълви тя с крехка усмивка, зарадвана, че той вече не гледа в празното пространство с онзи леден, обречен израз на лицето си.

— Хората ще приказват — пророчески отбеляза Хани, — защото няма да отслужим заупокойна молитва в църквата. Свещеникът бе шокиран. Всички останали също.

— Нека си стоят шокирани и да си приказват каквото щат — остро изрече Ринк.

— Ти няма да си тук — тросна му се Хани, — но ние ще живеем тук.

— Никаква църковна служба — ядно добави Ринк. — Ясно, Хани? — Пронизващият му поглед и заповедният тон на гласа му я принудиха да отстъпи.

— Да, сър. — Тя намусено се вгълби в себе си. Той отново се обърна към прозореца.

Сърцето на Карълайн се свиваше, като си мислеше за Хани и Лаура Джейн. Понеже и представа си нямаха за истинската същност на Роско, не можеха да разберат невероятната студенина, с която Ринк посрещаше смъртта на баща си. А за нея мислеха, че беше потресена от скръб. Хани беше взела ръката ѝ в своята и ѝ бе казала:

— Ти си смело същество, Карълайн, но сълзите ще дойдат. Когато останеш сама и всичката суетня завърши, ще заплачеш.

Хани грешеше. Карълайн нямаше да пролее нито една сълза за мъжа, който ѝ беше съпруг. Очите ѝ бяха останали сухи от мига, в който беше излязла тичешком от стаята му, съсипана от унижение. Ринк я бе последвал след известно време, като изглеждаше така, сякаш е бил на аудиенция при самия сатана в някой от кръговете на ада. Изражението му бе ужасно, каменно. И бе останало такова.

През цялата дълга нощ бяха седели безмълвно на твърдите пластмасови столове в чакалнята на болницата. Не си продумаха и дума. Не се поглеждаха. Толкова пъти ѝ се беше искало да му се извини, задето бе смятала, че е предал любовта им с връзката си с Мерилий. Беше имала желание да го докосне, да го прегърне, да потъгува с него за всичките години, в които са били държани разделени. Но те все още бяха разделени. Всеки изпънат мускул на тялото му и напрегната черта на лицето му ѝ го казваха. И тя запази това разстояние помежду им и продължи да мълчи.

На Роско му бяха инжектирали силна доза успокоителни, след като Ринк бе излязъл от стаята му. В един момент лекарят беше дошъл и бе коленичил пред нея, поемайки ръката ѝ в своята.

— Вече приближава. Можете да влезете, ако желаете, но той няма да разбере, че сте там.

Тя бе поклатила глава. Никога повече не желаше да вижда лицето му. Когато най-сетне докторът бе дошъл, за да им съобщи, че Роско е починал, тя бе напуснала болницата заедно с Ринк със сухи очи и опустошено сърце.

Сега трябваше да играе ролята на съкрушената от скръб вдовица. Лимузината спря. Директорът на погребалното бюро ѝ помогна да излезе от колата и я поведе към временната шатра, която бе издигната до парцела. Тя зае стола, който той ѝ посочи. Ринк седна до нея, Лаура Джейн до него. Хани реши да застане зад Лаура Джейн, за да положи успокоително ръце на раменете ѝ.

Карълайн не се вслушваше в думите на последната молитва. Очите ѝ гледаха право във венеца от бели рози до ковчега. Когато службата приключи, тя прие съболезнованията на тези, които дойдоха, за да говорят с нея и с Ринк с официална изисканост.

— Тя се държи много храбро, не мислиш ли? — споделяха шепнешком те.

— Нито една сълза.

— Естествено, откакто му направиха онази операция, тя е знаела, че всичко е въпрос на време.

— Да. Имала е възможност да се подготви.

— И все пак сигурно таи нещо ужасно. Знаеш какви са тези хора. Склонни са да изливат ненадейно емоциите си на публични места.

— Питам се какво ще стане с фабриката?

— Тя ще продължи да я ръководи, смятам.

— Ами Ринк?

— Той ще остане.

— Ще се върне обратно в Атланта.

— Всъщност не знам.

Карълайн дочуваше нашепнатите им реплики, когато вървеше към чакащата ги кола, и те изобщо не я трогнаха. Размерите на коварната измама на Роско все още бяха на преден план в съзнанието ѝ. Ако поне за миг се поддадеше, щеше да рухне напълно и да се изложи, защото навярно щеше да запищи като обезумяла. Остави ги да я мислят за стойк. Нито щеше да плаче, нито да се моли за душата на Роско Ланкастър. Той беше наранил не само нея, но и единствения мъж, когото някога беше обичала. В сърцето ѝ нямаше място за опрощение за такава подлост и злонамереност.

— Слава богу, че това свърши — изрече Ринк, настанявайки се на седалката в колата, след като се ръкува за последен път със свещеника.

Обаче още не беше свършило. През целия следобед имението се пълнеше с хора, които надлежно идваха да изразят почитта и съболезнованията си на наследниците на Роско. Според Карълайн повечето бяха дошли, водени от любопитство. Дали искаха да видят какви промени бе направила в дома на Марлена Уинстън Ланкастър тя Карълайн Доусън? Остана с впечатлението, че повечето от тях се разочароваха, като видяха, че имението изобщо не се е променило. Дали не бяха очаквали пурпурночервени тапети и абажури с ресни?

Показваха неутолимо любопитство към Ринк и това, с което той се занимаваше в Атланта. Разпъваха го на кръст с въпросите си за работата му, личния му живот, годините, в които бе далеч от тях, плановете му за бъдещето. Той понесе инквизицията, на която бе подложен, със стоицизъм и хладнокръвие.

Също толкова любопитни бяха и относно Карълайн. От мястото, където седеше с царствено достойнство, наблюдаваше изпитателните погледи, които и хвърляха, и се питаше какво ли очакваха от нея. Дали бяха очаквали да облече нещо повече от семпла черна рокля? Да ридае безутешно през цялото време? Или очакваха да се смее с глас сега, когато старият ѝ богат съпруг най-сетне бе умрял? По същия начин, по който ги бе разочаровала непроменената къща, Карълайн почувства, че се бяха разочаровали и от нея. Момичето на Доусън не им беше дало никаква храна за клюки по-късно.

Най-после посетителите започнаха да се разотиват и къщата опустя. Дългите вечерни сенки нахлуха през прозорците и изпъстриха дъсчените подове. Хани се зае да прибира чашите, салфетките и да изпразва пепелниците.

— Някой иска ли да вечеря?

— Аз не, благодаря, Хани — вяло промълви Карълайн.

— И на мен не, благодаря. — Ринк си наля солидно количество бърбън в една висока чаша. — Отивай да си лягаш, Хани. Денят беше доста уморителен за теб.

Тя повдигна леко пълната табла в ръцете си.

— Щом измия това, може и да те послушам. Имаш ли нужда от нещо, Карълайн?

Карълайн ѝ се усмихна с благодарност и поклати глава.

— Лека нощ, Хани.

— Ами в хладилника има достатъчно храна, ако някой огладнее. Лека нощ.

Тя остави двамата насаме в предния салон на къщата. Карълайн облегна глава върху възглавничките на дивана и потърка с пръсти слепоочията си, затваряйки очи. Разкопча най-горното копче на роклята си и изу обувките си с въздишка на облекчение.

Ринк беше свалил сакото на костюма си и беше навил ръкавите на ризата си. Сега стоеше до един от високите прозорци. Беше пъхнал едната си ръка в джоба на панталона, а другата периодично поднасяше чашата към устните му. За първи път бяха сами, откакто бяха напуснали болницата преди две нощи. Изглежда, все още нямаше какво да си кажат.

Очите на Карълайн леко се отвориха, за да го загледа през стаята. С наслада се отпусна и жадно заизучава очертанията на тъмния му силует на фона на прозореца, обогрен в синьо.

Черната му коса контрастираше с бялата яка на ризата му. Раменете му бяха широки и тя проследи с очи стегнатите в жилетка очертания на гърба му. Тазът му беше тесен и стегнат под материята на тъмния панталон, бедрата — твърди, стройни и издължени. От всичко най-много желаше да отиде при него. Буквално усещаше как ръцете ѝ се плъзгат по това стегнато тяло към корема, който знаеше, че ще е плосък и набразден от мускули при допира ѝ. Гърдите ѝ копнееха да бъдат притиснати към силния му гръб. Искаше ѝ се да допре буза до плещите му и да поглъща аромата на кожата му.

В следващия миг, както го съзерцаваше, видя как тялото му се напрегна и чу приглушеното му:

— Какво, по дяволите?... — преди да стовари със замах чашата върху старинната масичка и да изскочи от стаята със суров израз на лицето си. Стресната, Карълайн скочи на крака, както беше боса, и притича до прозореца.

Стив и Лаура Джейн бяха отвън на ливадата. Вървяха бавно към къщата. Неговата ръка беше обгърнала раменете ѝ и той я придържаше близо до себе си. Главата ѝ бе склонена на рамото му. Неговата бе приведена нежно над нея. Карълайн забеляза как устните му се движат леко, когато ѝ говореше. После видя как те се долепиха до слепоочието ѝ в лека целувка.

Карълайн тичешком излезе от стаята, разбрала какво беше видял Ринк. Трябваше да го настигне преди...

Но дори преди да завърши мисълта си, чу яростното захлопване на вратата и звука от стъпките му по верандата.

— Лаура Джейн — извика той.

Карълайн изтича след него, взимайки стъпалата наведнъж.

— Ринк, недей.

Лаура Джейн вдигна глава от гърдите на Стив, но не направи никакъв опит да се отдръпне от него. Вместо това продължи заедно с него напред, като се подчини на повика на брат си. Карълайн долови неохотата в стъпките на Стив. Той не беше наивен като Лаура Джейн и бе прозрял моментално яростта в гласа на Ринк. Обаче не отмести очи от тези на другия мъж, когато двамата пристъпиха напред.

— Да, Ринк? — въпросително изрече Лаура Джейн.

— Къде беше?

— В жилището на Стив, гледахме телевизия. — Тя се обърна усмихнато към управителя. — Той се опитваше да ме разсее от мисли за погребението на татко.

От Ринк се излъчваше гняв като жар от пещ.

— Ами става доста късно. Най-добре ще е да се качваш горе и да си лягаш.

— Това ми каза и Стив. — Тя въздъхна. — Лека нощ на всички. — Лаура Джейн възнагради Стив с още една интимна усмивка, преди да се запъти към входната врата.

Ринк изчака няколко секунди, докато не чу вратата да се затваря след нея. После заплашително пристъпи напред.

— Дръж си ръцете далеч от сестра ми, ясно? Ако още веднъж те видя да я опипваш, ще изхвърчиш от мястото си и от този град с такава скорост, че свят ще ти се завие.

— Не съм я опипвал, господин Ланкастър — изрече с равен глас Стив. — Утешавах я. Тя е разстроена от смъртта на баща ви и... от други неща.

— Е, ами тя няма нужда от това, което ти наричаш „утешение“.

— Ринк — прекъсна го Карълайн и сложи ръка на рамото му. Той я отблъсна.

— Това пък какво означава? — попита Стив.

— Много добре знаеш, по дяволите! Много неща могат да се свършат под предлог за утешаване.

Стив прехапа долната си устна и Карълайн разбра, че единствено страхът да не изгуби работата си и да трябва да напусне Убежището, както и Лаура Джейн, го възпря да не се нахвърли върху Ринк.

— Можете да си мислите каквото щете за мен, господин Ланкастър, но в едно трябва да бъдете сигурен. Никога не съм направил нещо, с което да нараня Лаура Джейн, нито пък някога ще направя.

Ринк го измери жлъчно с очи.

— Значи в такъв случай нямаме проблем, нали? Но просто за да сме сигурни, че няма да го изгълкувам някой път погрешно, стой подалеч от нея.

След тези думи Ринк се извъртя и се върна обратно в къщата. Карълайн хвърли извинителен поглед към Стив и се стрелна след него. Настигна го в широкото преддверие и като сграбчи ръката му, яростно го завъртя с лице към себе си.

— Как не те е срам! Като си го изкара на Стив, олекна ли ти? По-добре ли се чувстваш сега?

— Не съвсем.

Той смени ролите им и се превърна в нападател. Сграбчи в желязна хватка ръцете ѝ малко под раменете, избута я в салона и с крак затвори вратата след тях. Притисна я към стената с тялото си, наведе лице над нейното и дишайки мъчително, извика:

— Как си могла да спиш с него, Карълайн? Как си могла?

ОСМА ГЛАВА

Целувката, която последва, беше брутална. Устните му настойчиво потръпнаха, долепени към нейните, и ги накараха да се разтворят и да приемат езика му. Бедрата му се удариха в нейните. Едната му ръка се премести върху гърдата ѝ. Той я стисна без всякаква нежност. Това не беше милувка, а оскърбление.

Тя му се възпротиви. Свободната ѝ ръка заудря ту по стоманените му гърди, ту по рамото. Опита се да откъсне устни от унизителната му целувка, но безуспешно. Писъците ѝ бяха само изтънели стенания, заглушени от устата му.

Това не беше Ринк. Карълайн знаеше, че той не искаше да я нарани по този начин. Беше обезумял от гняв, който се бе натрупвал в него години наред. Врагът му беше мъртъв и той нямаше с кого да се бори вече. Обърканите му чувства го караха да излива яростта си върху нея, защото без умисъл от нейна страна, тя беше станала част от коварния план на Роско. В този миг проумя, че най-добрата защита беше изобщо да не му оказва съпротива. Отпусна се в ръцете му.

Минаха няколко минути, преди Ринк да се вразуми и да осъзнае, че тя вече не се бореше срещу него. Устните му станаха по-нежни и бурните целувки се превърнаха в леки ласки върху устните ѝ. Ръката върху гърдата ѝ престана да я притиска оскърбително и след като я погали нежно, извинително, бе отместена.

Именно с тази нежност ѝ се налагаше да се бори. Насилствените докосвания преди малко не бяха от човека, когото познаваше и когото обичаше, а от мъжа, разкъсван от горчивина и гняв. Сега докосването му бе до болка познато, тръпнещо напомняне, за онова лято, в което всички докосвания бяха като магия.

— Ринк. — Името му прозвуча като лек стон, наситен с копнеж и безнадеждност.

— Причиних ли ти болка?

— Не.

— Не исках.

— Знам.

Той се наведе напред и опря лакти на стената зад нея. Челото му се опря в дървената ламперия малко над главата ѝ. Дъхът му рошеше косата ѝ.

— Защо искам да те любя повече от живота си дори? Защо не успях да те забравя? След всичките тези години защо продължавам да съм обсебен от теб?

Той се приближи още повече към нея, докато телата им не се сляха по цялата им дължина. Положението бе толкова откровено интимно, че сърцата и на двамата биеха лудо едно срещу друго.

— Бихме могли да лежим в едно легло в същото положение, нали, Карълайн?

— О, господи! — Тя зарови нос в шията му. — Не говори за това, Ринк.

— То е същото, за което и ти си мислиш. И аз си мисля за него.

— Не мисли за него.

— Винаги ще мисля.

Телата им се нажежаваха едно друго. Гърдите ѝ се бяха приплеснали под тежестта на гръдния му кош. Коремите им се докосваха с всеки техен дъх. Той се намести върху нея, така че тя да почувства силата на желанието му. Мъжествеността му се бе приютила в гостоприемната падина на женствеността ѝ. Бедрата им се притискаха.

Напълно облечени, прави, без да помръдват, те пак бяха интимни. Любеха се. Близостта им бе духовна, не физическа. Обаче всеки от тях мислеше така трескаво за самия физически акт, че беше все едно го правеха, а дори и по-силно.

Ринк зарови лице в косата ѝ. Неколкократно изрече името ѝ. Чувствата им бяха така възбудени, че телата им трепереваха. После се обездвижиха. Минутите минаваха, а те нито помръдваха, нито говореха. Само стояха там, опивайки се от близостта си, съжаляваха за това, което не се беше случило, и с мъка осъзнаваха, че никога няма да се случи. Постепенно Ринк започна да се отдръпва, докато не се отделиха напълно един от друг. Очите му пламенно и жадно обходиха лицето ѝ. Тя вдигна поглед, за да срещне неговия.

— Как си могла да бъдеш с него, Карълайн? — изрече дрезгаво той. Оттласна се от стената и прокара пръсти през косата си. Не я

попита отново, но суровото му изражение ѝ подсказа, че очаква тя да му отговори.

— Той ми беше съпруг. — Проста истина, която би трябвало да обясни всичко. Вместо това, тя наново подкладе яростта.

— Как си могла да се омъжиш за него? Как, за бога? След всичко, което се беше случило между нас, как си могла да се омъжиш точно за него?

— Не е честно, Ринк! — изрече тя разгорещено. — Ти беше този, който ме изостави, а не обратното.

— Знаеш защо се ожених за Мерилий.

— Допреди два дни не знаех.

Той сложи ръце на кръста си и я изгледа гневно.

— Значи действително си си мислила, че се чукам с някоя друга, когато бях обърнал гръб на всичко, даже на здравия си разум, за да бъда с теб?

Циничността му я накара да изстреля гневно:

— И как бих могла да мисля другояче? Ти беше изчезнал, без да ми кажеш и дума. Чух, че ще се жениш за Мерилий Джордж, защото била бременна. И какво трябваше да си помисля?

Той изруга и се извърна от разумните ѝ доводи.

— Не можех да дойда и да ти кажа истината. Не би ми повярвала, както никой друг не ми повярва.

— Можеше и да ти повярвам.

— Мислиш ли? — попита я, като пак се обърна с лице към нея. Очите ѝ се сведоха под обвинителния му взор. — Не, нямаше — добави вместо нея. — Щеше да си мислиш, както всички останали, че това бебе е мое.

Той пристъпи към дивана и изтощено се отпусна върху него, като изпъна крака пред себе си. Затърка очи с меката част на дланта си.

— Освен това се страхувах, че мога да те забъркам в тази каша, ако се опитам да те видя още веднъж. Знаех, че градът е като разбунен кошер от слуховете и всяка моя крачка щеше да бъде следена зорко. Всичко, което направех, щеше да бъде докладвано. Не исках да рискувам да те замеся в това.

Карълайн закри из стаята, като събираше визитките, оставени с букетите, пристигнали преди погребението.

— Кой беше бащата на бебето, Ринк? — Той безизразно назова едно име. Карълайн с изненада се извърна към него. — Но това е мъжът, за когото Мерилий се омъжи след развода ви?!

Ринк се засмя тъжно:

— Едва дочака да се събере отново с него. Но първо трябваше да ме изстиска финансово. Това беше моето наказание, задето не я исках.

— Но в един момент си я искал — изрече Карълайн едва доловимо, като си спомни казаното онази нощ в болничната стая на Роско.

Главата му рязко се вдигна.

— Това ли изтъкваш като обвинение? Господи! Та аз бях още хлапак, Карълайн. — Беше раздразнен и му личеше. — Грешките на младостта. Да-а, бях с нея няколко пъти. Всяко момче в града го правеше. Но бях достатъчно разумен да взимам предпазни мерки, за да не забременее. Няколко сеанса на задната седалка — това беше всичко, определено не съм мислел да се женя за нея.

Тя сведе очи и се втренчи в ръцете си.

— И е истина, че ти не си...

— Карълайн. — Тя вдигна лице при нежното му обръщение. — Искаш да разбереш дали съм бил с нея по същото време, когато се виждах с теб? — Очите ѝ се навлажниха, когато отвърна на погледа му. — Не — добави той, като натърти леко на думата, — не съм бил с никоя друга през онова лято.

— Действително ли си казал на Рос... на баща си... че искаш да се ожениш за мен?

— Да. Казах му, че съм срещнал момичето, за което искам да се ожена.

Погледите им се сляха и се задържаха така задълго, после Карълайн сведе очи и се извърна от него.

— А бебето — Алиса?

Устните на Ринк се извиха в лека усмивка, преди лицето му да придобие тъжно изражение.

— Тя беше чудесно момиченце.

Като чу нежния му тон, Карълайн отново се обърна с лице към него.

— Ти си я обичал — изрече без въпросителна интонация.

Без да се срамува, той вдигна очи към нея.

— Да-а — промълви и леко се засмя. — Звучи налудничаво, нали? Но когато се роди, исках да я задържа.

Сърцето на Карълайн се сви от любов към него. Пристъпи напред и седна до него на дивана.

— Не искам да стана досадна, Ринк, но ако искаш, можем да поговорим за това. Ще те изслушам.

Очите му зашариха по лицето ѝ.

— Винаги си била добър слушател. Кажи ми, седеше ли в краката на баща ми, за да го слушаш със същото внимание, когато той изливаше сърцето си пред теб?

Тя леко извика и скочи на крака. Той я хвана за китката и я спря.

— Извинявай. Седни. — Когато тя се опита все пак да издърпа ръката си, Ринк я дръпна рязко и я върна на дивана. — Казах ти, че съжалявам. Не беше умишлено, но старите навици трудно се изкореняват. Ако искаш да знаеш за злочестата ми женитба, ще ти разкажа. Така или иначе си наясно с толкова гадости в живота ми, че може да споделя и тази.

— Казах ти, че не искам да ставам досадна.

— Вярвам ти — сопна ѝ се той. — Разбрахме ли се вече? — Когато тя кимна отривисто в знак на съгласие, той пусна ръката ѝ. — Мерилий не питаеше особено топли чувства към мен, както и аз към нея. Роско бе прав за това. Твърдеше, че бебето е мое само за да не я изгонят от къщи. Както и да е, след като заминахме оттук, което не влизаше в плановите ѝ, установихме се в Атланта. Трябваше да си намеря работа, защото не исках да взема нито цент от баща си. Бракът се разпадна, но аз обичах Алиса. Веднага след раждането ѝ истинският ѝ баща се появи на сцената и двамата с Мерилий продължиха оттам, където бяха спрели.

— И ти не си имал нищо против?

— Не, за бога! С нетърпение очаквах да се отърва от нея. Но се тревожех за бебето. Мерилий не беше от най-загрижените майки. Когато подаде молба за развод въз основа на психически тормоз от моя страна, аз не се възпротивих. Обаче това не беше всичко. Тя поиска невероятна издръжка. В един момент аз всъщност издържах и нея, и приятеля ѝ. Та накратко, наложи ми се да работя денонощно, за да се отърва финансово от нея. Не исках да изгубя Алиса, но Мерилий настоя тя да получи опекунство над нея.

— Алиса разбра ли, че не си истинският ѝ баща? — Карълайн не можеше да понесе представата за малкото момиченце, което навярно е скърбяло за изгубения си баща, с когото никога не се е виждало.

— О, да — изрече Ринк с отвращение. — Алиса бе на три годинки, когато разводът бе оповестен окончателно. Тя плачеше и се беше вкопчила в мен, докато майка ѝ се опитваше да си я прибере. Те се връщаха в Уинстънвил, а аз оставах в Атланта. Алиса ми викаше: „Татко, искам да остана при теб. Татенце“. Мерилий ѝ каза, че ако наистина иска да бъде с баща си, трябвало да дойде с нея в Уинстънвил, за да го намери, защото аз не съм баща ѝ.

— О, Ринк — прошепна Карълайн, потрепервайки при мисълта за тази ужасна сцена.

— Тя сега е на около единадесет и чувам, че била дива като мартенски заек, най-голямата напаст в гимназия „Уинстънвил“. — Той поклати с тъга глава. — Много жалко, защото беше изключително мило момиченце. Както сигурно знаеш, е имала цял полк доведени бащи. Не мисля, че даже ме помни.

След доста продължително мълчание Карълайн попита:

По същото време ли започнаха нещата с „Еър Дикси“?

— Не съвсем. Бях взел книжка за пилот още първия семестър в колежа. Когато се преместих в Атланта, вече бях навъртял достатъчно летателни часове, за да мога да се цаня за пилот на чартърни полети. Ходех и на допълнителни курсове, за да мога да повиша квалификацията си и да се преместя на по-големи самолети. Срещнах партньора си и двамата започнахме да мислим как да основем собствена компания за чартърни полети. Когато една фалира и я продаваха на безценица, успяхме заедно да съберем достатъчно пари, за да я вземем. Работата така потръгна, че изплатихме заема още преди да изтекат сроковете му и едва насмогнахме с поръчките. Купихме голям самолет, после друг, после още един и така нататък.

— И оттам потръгна всичко.

— Да.

Настолната лампа образуваше ореол от светлина около тях. Тъмната ѝ коса се стелеше по раменете ѝ и се сливаше с черната материя на роклята. Единствено лицето и шията ѝ сияеха в снежнобяло под струята светлина. Очите ѝ бяха в сянка, но блестяха, когато го погледна.

— Карълайн? — изрече въпросително той. Сърцето заби лудо в гърдите ѝ. Беше неприлично да се чувства така в деня на погребението на съпруга си, но знаеше, че ако Ринк направеше и най-нищожното движение към нея, щеше да се хвърли в прегръдките му и нищо не би могло да я възпре. Продължаваше да го обича, никога не бе преставала. Но вече не го боготвореше като тийнейджър, който гледа своя идол. Обичаше го, както жена обича мъж. Въпреки избухливия му нрав, въпреки нетърпимостта му към слабостите на другите, въпреки яростта, с която го изпълваше връзката ѝ с Роско, тя го обичаше.

— Да, Ринк?

— Мислеше ли си понякога за мен, когато правеше любов с баща ми?

Даже и да беше забил нож в сърцето ѝ, нямаше да я нарани повече. Тя извика злостно и скочи от дивана.

— Мръсник! Никога повече не ми казвай такова нещо.

Той също стана от дивана и се изправи с лице срещу нея. Гордата му брадичка се издаде напред.

— Искам да знам. Не усещаше ли поне малко угризения за това, че си се омъжила за баща ми, след като бяхме само на крачка от това да станем любовници с теб?

— Аз бях готова да бъда твоя любовница, забрави ли? Ти не искаше да бъдеш мой. Не искаше да поемеш риска.

— Вярно. Не исках да рискувам да ти причиня болка.

— Аз исках да ми причиниш болка. — Гласът ѝ бе така натежал от чувства, че прозвуча като ридание.

Той стисна зъби и изрече през тях сподадено:

— И аз исках да ти причиня тази болка, да. Исках да бъда първият, да ти дам онази мигновена болка, която щеше да те направи завинаги моя. — Той направи крачка напред, кипящ от потискани чувства. — Но имах някакво криворазбрано чувство за благородство. Какъв глупак, исках да те отделя от всички момичета, с които бях дотогава, да бъдеш нещо специално.

— А те са били много, нали?

— Да.

— Преди и след това.

— Да.

— Как тогава смееш да ме обвиняваш, задето съм се омъжила за Роско?

— Защото ми казваше, че обичаш мен!

— А ти обичаше ли всичките онези жени, Ринк? Обичаше ли ги?
— Той се обърна рязко, но тя успя да съзре вината, която се изписа по лицето му. — Ти не беше тук, Ринк. Беше женен за друга. От това, което ми беше известно, мислех, че съм била за теб поредната играчка, с която да си запълваш свободното време през онова лято. Даже се съмнявах, че ме помниш, освен може би с това, че съм била толкова непохватна и безлична на фона на другите изтънчени жени, с които си бил свикнал.

— Знаеш защо не можех да се свържа с теб. Не исках да те забърквам в онази каша с Мерилий. А докато там нещата се уталожат, ти вече беше в колежа и ми беше съобщено, че си се омъжила. А следващото, което узнах за теб, бе, че споделяш леглото на баща ми!

Карълайн закри лице с ръце. Чувстваше как омразата му я залива на талази. Ръцете ѝ се отпуснаха и тя храбро срещна погледа на гневните му очи.

— Не можем да продължаваме по този начин, Ринк — изрече приглушено. — Така се унищожаваме взаимно.

Раменете му се отпуснаха и косата му отново бе наказана от трескавите му пръсти.

— Знам. Заминавам утре сутринта.

Сърцето ѝ сякаш се свлече в краката ѝ. Не бе имала намерение да го пропъжда, просто бе искала да въдвори малко мир помежду им.

— Няма нужда да заминаваш. Тук е твойт дом. Моето пребиваване в него бе временно. Знаех, че след смъртта на Роско мястото ми няма да е тук.

— Ако ти заминеш, а аз остана, как ще изглежда всичко това в очите на хората? Все едно съм прогонил вдовицата на баща си. Не. Утре се връщам в Атланта.

— Но прочитането на завещанието и фабриката... — Тя затърси причина, заради която да остане. За тях двамата нямаше надежда, но въпреки това не можеше да понесе мисълта да го изгуби отново. Още не. По-късно, но не сега.

— Ще се върна за прочитането на завещанието. Тогава ще решим останалото. Кой ще бъде тук и кой ще замине. Ще се чувствам по-

добре, ако знам, че си тук, до Лаура Джейн. А що се отнася до фабриката... — Той се усмихна саркастично. — ... продължавай в същия дух, както под ръководството на Роско.

Тъжният израз на лицето ѝ го наскърби. Измина крачките, които ги отделяха, и обви ръце около тялото ѝ. Главата ѝ се отпусна назад, щом той се надвеси над нея.

— Не ме гледай по този начин. Мислиш ли, че наистина искам да си тръгна? Да оставя къщата си? Дома си? Лаура Джейн и Хани? — Гласът му пресекна. — Теб? — Придърпа я още по-плътено към себе си и простена, когато тялото ѝ се сгуши в неговото. — Проклета да си. Проклета да си, Карълайн!

Устните му се вкопчиха собственически в нейните, но тя ги очакваше. Нейната уста се разтвори и го прикани да влезе в нея. Езикът му се зарови във влажната ѝ сладост. Целува я дълго, страстно, извивайки глава, за да я вкуси цялостно. Обхвана в шепи лицето ѝ, докато устните му се сливаха с нейните.

После ги раздели с такова съжаление, че на Карълайн ѝ се зави свят. Гласът му беше хриплив, с мъка излизащ от скованото му в безнадеждно желание гърло.

— Проклета да си, задето си принадлежала първо на него!

При следващия удар на сърцето ѝ вече го нямаше.

— Лаура Джейн? — Стив коленичи в сеното и докосна рамото ѝ. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Мммм? — Тя се раздвижи в съня си и се претърколи от една страна на гръб. — Стив? — прошепна. Очите ѝ примижаха лениво, после бавно се разсъниха. — Утро ли е вече? — попита меко, протегна се бавно, като изви гръб и повдигна гърдите си към него.

— Тъкмо се зазори — отвърна той, с мъка откъсвайки очи от гърдите ѝ. — Какво правиш тук?

Тя приседна и разтърси коси, за да паднат сламките от тях. Бледата слънчева светлина хвърляше отблясъци по голите ѝ рамене. Въздухът още носеше нощния хлад, ала сеното, в което бе лежала, бе топло и благоуханно. Конете в преградите наоколо трескаво цвилеха и с нетърпение очакваха сутрешната си порция овес. Във въздуха се носеха пращинки, които отразяваха първите лъчи на слънцето.

Сънените очи на Лаура Джейн се насочиха към Стив. Тя му се усмихна и докосна бузата му, която бе розова и лъщяща от скорошното бръснене.

— Снощи Карълайн и Ринк се скараха. Чувах ги как си крещят чак горе в стаята си. Хани вече беше заспала, затова не можех да отида при нея. Трябваше да се махна от къщата. Защо Карълайн и Ринк непрекъснато се гневят един на друг? Не го разбирам, Стив.

Тя се приведе напред, положи глава на гърдите му и обви с ръце кръста му.

— И така, дойдох тук. Вратата на твоето жилище бе затворена и светлините изгасени. Знаех, че и ти вече си заспал, затова реших да не те безпокоя. Свих се тук, в празната клетка в конюшните, и заспах. Стана ми по-добре само от мисълта, че съм близо до теб.

Тя се сгуши още по-близо към него и вътрешностите му се завъртяха в истински хаос. Мислено беше ругал Ринк Ланкастър и заплахите му след сцената на двора. Нима Ланкастър действително си мислеше, че ще направи нещо, с което да нарани Лаура Джейн? Не можеше ли това инатливо магаре да види, че той обича тази жена-дете, че за него тя олицетворява всичко чисто и добро в света, който преди бе смятал за изтъкан от омраза, убийства, кръв и войни?

Предната нощ се бе заклел никога повече да не остава насаме с нея, никога повече да не я докосва. Защото ако го хванеха да го прави, щеше да се наложи да си тръгне завинаги. А това не би могъл да понесе.

Сега обаче разбираше, че няма да успее да спази предупрежденията на Ланкастър. Близостта на мекото тяло на Лаура Джейн изличаваше всичките му предупреждения и заплахи от съзнанието му. Без умисъл и без да разсъждава върху евентуалните последствия от това, ръцете му здраво се заключиха около нея.

— Сигурен съм, че и двамата са били разстроени от погребението на баща ти. Ще изгледят недоразуменията помежду си. Съвсем естествено е в едно семейство да се появят стресови ситуации, след като един от членовете му е починал.

— Обичам и двамата толкова много. Искам те да са приятели.

Той опря буза в косата ѝ. Големите му груби длани погалиха гърба ѝ. Тя беше облечена с тънка памучна нощница с дантелена горна част с презрамки, които се връзваха на раменете ѝ. Финият халат, с

който се беше завила, бе отметнат настрани, когато зае седнало положение. Кожата ѝ бе топла и мека.

— Когато нещата се поуталожат, двамата ще станат приятели. И няма повече да се карат, обещавам ти.

Тя вдигна глава от гърдите му, за да го погледне. Кафявите ѝ очи излъчваха любов и доверие.

— Толкова си добър, Стив. Защо всички не могат да бъдат добри като теб?

— Навремето не бях добър — замислено изрече той, прокарвайки пръст по страната ѝ. — Не и преди да срещна теб. Каквато и доброта да има в мен, ти си ми я дала.

— Обичам те, Стив.

Очите му се затвориха от болка и копнеж и той я придърпа поблизо до себе си, като притисна главата ѝ към гърдите си.

— Не казвай това, Лаура Джейн.

— Искам да го казвам. Защото наистина те обичам. Според мен щом обичаш някого, трябва да му го кажеш. Не е ли така?

— Предполагам, че да — прошепна Стив. Стената, която бе изградил около чувствата си, започваше да се пропуква. Напорът им беше станал прекалено силен. Щеше да му се наложи да им намери отдушник и когато това станеше, Бог да му е на помощ.

Лаура Джейн се отдръпна от него и го загледа втренчено. Дългите като копринена четка ресници обрамчваха очите, които бяха излекували Стив от цялата му горчивина, циничност и отчаяние. Изразът им се смени с очакване и по този начин го лиши от право на каквото и да било избор. Наложиха му се да изрече думите на глас:

— И аз те обичам, Лаура Джейн.

Тя с усмивка се хвърли към него и по детски обви крехките си ръце около шията му и го притисна здраво.

— О, Стив. Обичам те. Обичам те! — Покри лицето му с целувки, нежни и мимолетни като трептящи крилца на пеперуда. — Обичам те! — Стигна до устата му и се поколеба за момент, припомняйки си предупреждението на Карълайн.

Стив пое дъха ѝ, почувствал тръпнещото вълнение в тялото, долепено до неговото. Беше като удавник, който за трети и последен път се спускаше към дъното. Защо не, по дяволите? — запита сам себе си. Ланкастър не би могъл да му направи нищо, което вече да не бе

изпитал. Когато човек се бе изправял лице в лице със смъртта стотици пъти, можеше да ѝ се изсмее насреща, да я предизвика смело.

А освен всичко това, той обичаше тази жена.

Устните му нежно срещнаха нейните и се задържаха върху тях. Трепетите, които се надигнаха от гърдите към гърлото ѝ, бяха в съзвучие с пулсациите на собственото му тяло. Това, което изпитваше към нея, не можеше да се сравни с нищо друго в живота му досега. Добре познаваше жените, но не и тази, не и тази, която бе изпълнена с обич и доверчивост, невинност и жизненост, искреност и безкористност.

Съвсем естествено устните ѝ се разтвориха под неговите и той простена. Езикът му колебливо се плъзна между тях, като ги галеше ли, галеше. Тя притисна още по-плътно устата си към неговата и се приближи още повече, докато Стив не почувства острият връхчето на гърдите ѝ, опрени в неговите. Прегръдката му стана по-силна и езикът му смело нахлу между девствените ѝ устни.

Двамата се потопиха в насладите на откривателството. За Стив това бе също толкова непознато усещане, колкото за Лаура Джейн. Двамата заедно паднаха назад в сеното. Той положи здравия си крак върху бедрата ѝ, а нейните стройни крака го обгърнаха нежно.

— Лаура Джейн. — Стив въздъхна някъде сред косата ѝ. Отчаяно се опитваше да обуздае надигналите се у него сексуални импулси, ала гърдата ѝ се оказа под ръката му, натежала и набъбнала от страст. Връхчето ѝ откликна с такъв ентусиазъм, че той не се сдържа и го притисна между пръстите си.

— Стив, Стив — въздишаше тя. — О, Стив, люби ме, моля те! Стив.

Главата му рязко се повдигна и той се взря в сияещото ѝ лице.

— Не мога — промълви нежно. — Осъзнаваш ли това, което казваш?

— Да. — Пръстите ѝ с обожание се плъзнаха по суровите черти на лицето му. — Знам какво правят мъжете и жените, когато са заедно. И искам ние да го направим.

— Не можем.

Тя навлажни устни с език и очите ѝ се изпълниха със съмнения.

— Не ме ли обичаш?

— Напротив. Именно затова и не мога. Не мога да направя това с теб, освен ако не си ми жена.

— О-о! — Тя беше много разочарована. Очите ѝ се стрелнаха към устата му. Пръстите ѝ я докоснаха. — А трябва ли да спрем с целувките?

Стив с усмивка се наведе над нея и притисна устните си към нейните.

— Още не — прошепна. — Още не.

— Добро утро. — Карълайн влезе в кухнята и се запъти направо към кафеварката. Наля си пълна чаша. Занесе я на масата, като старателно избягваше погледа на Ринк, който вече се намираше там.

— Ще се обадя на лекаря — изрече Хани, разбърквайки яйцата в тигана на печката.

— На лекаря ли? Защо?

— Изглеждаш ужасно, затова — добави икономката натъртено. — Знам, че не си спала добре. Само си погледни кръговете под очите. Ти виждаш ли ги, Ринк? Имаш нужда от приспивателно, успокоително или нещо такова.

— Не, нямам — каза Карълайн и се настани точно срещу Ринк. Въпреки че вече и той бе включен в разговора, тя не посмя да го погледне, а и той запази мълчание.

— Недей да бъдеш толкова храбра — с укор изрече Хани. — Никой не раздава награди за най-смелата вдовица на годината. Никой няма да те вини, ако се отпуснеш и излееш цялата си мъка. Съвсем естествено е да скърбиш при загубата на съпруга си.

При тази реплика Карълайн рискува да погледне за миг към Ринк. Той я гледаше втренчено над ръба на чашата си. Тя първа отмести очи.

— Нямам нужда от лекар.

Хани въздъхна, без да се мъчи да скрие раздразнението си.

— Ами поне се наяж като хората. — Икономката напълни една чиния с бъркани яйца и я сложи пред Карълайн. — Хайде, започвай. Аз ще се кача горе да събудя Лаура Джейн след малко. Мисля, че е най-добре да я оставим да си отспи.

— Тя не спи — изрече Карълайн, разбърквайки сметаната в кафето си. — Минах през стаята ѝ, като идвах насам. — Беше ѝ се искало момичето да слезе заедно с нея долу, за да я предпазва от настроението на Ринк, каквото и да беше то тази сутрин. — Нямаше я там.

Ринк остави вилцата си на масата. Хани се извърна към тях от кухненския плот и им поднесе чиния с препечени филийки.

— И къде е? Не си ли я виждала тази сутрин? — попита Ринк икономката.

— Не ти ли казах току-що, че мислех, че още спи?

Ринк метна салфетката си върху масата и припряно скочи на крака. Пристъпи към задната врата и я отвори със замах.

— Ринк! — Карълайн също скочи от стола си и се стрелна след него. Докато стигне верандата, той вече крачеше към конюшните. — Ринк! — извика тя повторно след него и ускори стъпка, за да го настигне.

На прага на обора той се обърна към нея:

— Тихо!

— Не можеш да ги шпионираш, Ринк — противопостави му се тя с нисък шепот въпреки всичко.

— Стой настрана!

Намесваше се, макар да знаеше, че би било по-разумно да стои настрана, но не можеше да му позволи да разруши крехкото щастие на Лаура Джейн.

— Тя не е дете.

— За това, което той си е наумил, е дете. — Той отвори тихо вратата. Благодарение на старателната поддръжка на Стив тя не издаде никакъв звук и Ринк влезе в полутъмната постройка, а Карълайн го следваше по петите. Ботушите му изтрополиха, когато стигна до преградата, зад която лежаха Стив и Лаура Джейн.

Двамата чуха шума и щом видяха яростното изражение на Ринк, сепнато се отдръпнаха един от друг. За нещастие Ринк вече бе успял да види интимността, с която Стив целуваше сестра му, начина, по който тялото ѝ се беше притиснало към неговото, ръката му, която бе обгърнала гърдата ѝ.

Вбесеният вик на Ринк смрази кръвта във вените на Карълайн. Той се стрелна към Стив, сграбчи го за яката на ризата и със сила го

изправи на крака — движение, от което Карълайн бе убедена, че протезата му се е измъкнала от леглото си.

Ринк заби юмрук в корема на ветерана, с което го запрати към дървената стена на яслата. После, преди още да има възможност да се съвземе, юмрукът на Ринк се стовари и върху челюстта му.

Лаура Джейн изпищя и със залитане се изправи на крака. Понечи да се втурне към двамата мъже, но Карълайн я хвана и я дръпна настрана. Инстинктите на Стив от военните години се бяха пробудили и той отвърна на нападателя си със същата сила. Когато добре премереният юмрук разби носа на Ринк, Лаура Джейн изпищя повторно и избяга с ужас от конюшната.

— Престанете! — изкрещя Карълайн. — Престанете и двамата!

Във въздуха продължаваха да се стрелкат юмруци и ритници. Двата се затъркаляха из яслата, като си нанасяха здрави удари.

Карълайн се спусна към двамата мъже и застана помежду им.

— Престанете веднага. И двамата. Господи, да не сте си изгубили ума? — Най-после успя да препречи движенията им и двамата се откъснаха един от друг, като дишаха тежко и се държаха за местата, от които течеше кръв.

Когато най-сетне възвърна нормалното си дишане, Ринк изглежда яростно Стив.

— До обяд да си се омел оттук.

— Той ще остане. — Карълайн обърна гръб на Стив и решително се изправи лице в лице с Ринк. — Той остава, докато аз не го уволня. Роско ми нареди да го наема и аз съм единствената, която може да го уволни. Поне докато не се прочете завещанието и ти не поемеш контрола над имението. Междувременно, като вдовица на Роско, само аз имам право да взимам решения за това какво трябва да става в имението.

— Как ли не! — изкрещя й Ринк. — В това тук е замесена Лаура Джейн, а не имението. Тя може и да е твоя заварена дъщеря, но преди всичко ми е сестра.

— Съгласна съм. Това тук преди всичко касае Лаура Джейн. — Гърдите на Карълайн се повдигаха от вълнение и от усилията, които й бе коствало разтърваването им. Като го гледаше твърдо в очите, изпитваше болезнена обич към него и й се искаше да се погрижи за

раните му, но нямаше да му отстъпи и да се примири. — Стив не се е възползвал от нея. Той я обича, Ринк. И тя го обича и го желае.

— Тя не е наясно какво върши.

— Напротив, наясно е. Тя го обича. Толкова ли студен и бездушен човек си, та да не можеш да прозреш това, което е очевидно? Ако изгониш Стив, как мислиш ще се почувства тя спрямо теб? Ти си нейният кумир. Тя боготвори земята под краката ти. Това ще я съсипе и ти ще разбиеш сърцето ѝ, ако го направиш. Умолявам те да не го правиш. Моля те!

— Това е за нейно собствено добро.

— Откъде знаеш кое е добро за нея?

— Знам.

— Също както Роско е знаел какво е най-добро за теб ли? Ще ги разделиш, както той раздели нас ли?

Ринк реагира така, сякаш му бе нанесла по-сполучлив удар от който и да било, нанесен от Стив. Очите му се впиха в нейните, но тя не трепна. Накрая той отмести поглед към Стив, който несъзнателно разтъркваше натъртеното си бедро. В очите му проблесна ярост, но Ринк не каза нищо, само се въртна на пети и излезе от конюшните.

Живецът и борбеният дух напуснаха Карълайн и раменете ѝ се отпуснаха безпомощно. Стоя така дълго време, загледана с невиждащи очи в покрития със слама под на обора. Беше притиснала Ринк в ъгъла и той щеше да я намрази за това. С въздишка вдигна очи и погледна Стив. Лицето му започваше да се изкривява от бързо набъбващите отоци.

— Ще се оправиш ли?

Той кимна, като попи разкървавената си устна с носната си кърпа.

— Бил съм и по-зле. — Опита се да изобрази усмивка, но се смръщи от болка.

— Ще пратя Хани да се погрижи за раните ти.

Той кимна и Карълайн се обърна да си върви. Когато стигна вратата, Стив извика след нея:

— Госпожо Ланкастър. — Тя се обърна и той бързо се озова до нея. — Благодаря. Каквото и да се случи оттук насетне, благодарен съм за застъпничеството ви.

Карълайн се усмихна едва-едва и се запъти към къщата. Когато с неохота прекрачи прага ѝ, видя Ринк, седнал до кухненската маса и взел в скута си Лаура Джейн. Лицето ѝ беше заровено в шията му и тя ридаеше неудържимо.

— Ти си ми много ядосан, знам.

— Не — отвърна ѝ той нежно, поглаждайки гърба ѝ. — Не съм ти ядосан. Просто не искам да ти се случи нищо лошо.

— Това, което правеше Стив, не беше лошо. Аз го обичам, Ринк.

Очите на Ринк срещнаха погледа на Карълайн над главата на сестра му.

— Не съм сигурен, че знаеш какво означава това да обичаш мъж, Лаура Джейн. И какво означава за него това, че те обича.

— Напротив, знам! Аз обичам Стив и той ме обича. Той никога не би направил нещо, което би ме наранило.

Ринк нямаше намерение да признае грешката си.

— Ще говорим за това по-късно. Съжалявам, че избухнах така.

Обаче Лаура Джейн нямаше да се остави да бъде успокоена като малко дете. Тя вдигна глава и хвана яката на ризата на Ринк с две ръце.

— Няма да се биеш повече със Стив. Обещай ми!

Ринк не можа да прикрие изненадата си. Взя се продължително в решителния поглед на сестра си и накрая промълви:

— Повече няма да се бия с него, обещавам.

Момичето бавно пусна яката му и нежно го целуна по бузата.

— Ще ида да помогна на Хани да намери превързочни материали. — За Лаура Джейн скандалът бе приключил. Тя напусна кухнята и тичешком се качи по стълбите.

— В крайна сметка реших да не тръгвам днес — изрече Ринк с равен глас, когато останаха сами.

Сърцето на Карълайн подскочи от радост, но това беше само мигновена реакция. Брадичката ѝ гордо се издаде напред.

— И какво те накара да размислиш? Да не се страхуваш, че в твоє отсъствие може да покваря сестра ти и да съсипя доброто име на фамилията?

Той я огледа бавно от глава до пети, преди да изрече с премерен глас:

— Нещо подобно.

Очите ѝ проблеснаха от надигналите се в тях сълзи. Знаеше как да я уязви.

— За теб аз все още съм онова момиче от простолюдието, нали, Ринк? Боклук. Ставам за целувки, когато ти се прииска, но не съм достойна за член на семейството ти.

— Няма да си тръгвам.

Това беше единственото, което ѝ каза, преди да излезе от стаята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Добрутро, госпожо Ланкастър.

— Хубав ден, госпожо, нали?

Карълайн посрещна с кимване на глава всички поздрави, които бяха отправени към нея от работниците във фабриката. Прибирането бе в разгара си. Хората вече работеха извънредно, за да се справят с първите постъпления от реколтата на памука. Часовете се нижеха дълги и мъчителни, смените бяха уморителни, изпълнени с прах, задуха и глъч. И все пак сред работниците цареше нов дух, който не беше съществувал от години насам. Не беше тайна откъде идваше това чувство за сплотеност и гордост.

Ринк.

Не можеше да се отрече, че благодарение на пълния преглед на машините, направен от него наскоро, нещата вървяха като по вода. Фермерите, които преди бяха търсили услугите на други памукочистачни цехове, сега се връщаха в „Ланкастър Джин“. Не беше тайна и защо го правеха.

Ринк.

Само за няколко седмици, в които бе тук, маганът бе претърпял радикална промяна. Повечето от работниците бяха приветствали завръщането му. Тези, които искаха да поработят здраво, бяха получили повишение на заплатите. Онези, които имаха навик да закъсняват или да кръшкат от работа, бяха уволнени. В тяхно лице Карълайн разпозна онези, които бяха наети от Роско за специални цели. Навремето бе имала усещането, че ще е по-добре да не научава какви точно задачи им възлагаше съпругът ѝ. Един-единствен път се бе опитала да предложи на Роско да се отърве от един от тези типове и веднага бе получила урок да не се бърка в мъжките работи.

— Той е размирник — беше му казала.

Роско се бе усмихнал благо.

— Той изпълнява някои... поръчки от лично естество, Карълайн. Ако го видиш да се заяжда с някой от работниците, направи ми услуга

и се обърни на другата страна.

— Но той също е работник.

— Така и би трябвало да изглежда. — И като бе доловил смаяното ѝ изражение, бе добавил примирително: — Ще поговоря с него, ако продължи да създава проблеми.

Сега разбираше, че вероятно някой подобен тип бе изпратен да ги следи с Ринк през онова лято.

Ринк, с нейно позволение, не си беше губил времето и веднага бе окастрил мъртвите клонки от дървото и бе вдигнал заплатите на надеждните, лоялни работници. Те го уважаваха. Вместо да работят за него от страх, както бе с Роско, останаха във фабриката, защото го харесваха. Той притежаваше естествен нюх за това как да ги мотивира. Критиката му бе конструктивна. Раздаваше и похвали, когато бяха заслужени. Работеше и се потеше наравно с тях. Нищо чудно, че личният му бизнес беше потръгнал.

Бяха минали десет дни от сблъсъка между Ринк и Стив в конюшните. Ринк прекарваше по-голямата част от времето си във фабриката. Карълайн се радваше да го вижда там. Той ѝ носеше увереност. Беше разбрала, че някои от мъжете са уволнени, защото си бяха позволили да я хулят.

Макар и да не бяха уговорили напълно някакво мирно споразумение помежду си, нещата между тях двамата бяха вървели гладко и спокойно.

Една сутрин, докато преглеждаше безконечния поток от делова кореспонденция, Ринк влезе в кабинета ѝ, без да чука.

— Карълайн, навън има един човек, който желае да говори с теб, ако си свободна.

Усмихна му се и разпери широко ръце над осеяното с книжа бюро.

— О, напълно свободна съм.

Той ѝ се засмя насреща.

— Важно е, иначе не бих те прекъснал.

Тя се изправи и попита заинтригувано:

— За кого става дума?

— Изненада.

Допрял пръсти до гърба ѝ, Ринк я побутна леко към вратата, преведе я през целия шумен цех към товарната рампа, където

петстотинфунтовите бали чакаха да бъдат изпратени в склада.

Един мъж в елегантен бял костюм и панамена шапка, който изглеждаше като герой от пиеса на Тенеси Уилямс, измъкваше щипки памук от всяка бала и ги разтягаше между пръстите си. В устата му димеше пура, която смътно и неприятно напомни на Карълайн за Роско. Но в мъжа срещу нея всъщност нямаше нищо от натрапчивото властно присъствие на съпруга ѝ. Той я погледна и ѝ се усмихна приветливо, когато я видя да идва редом с Ринк.

— Господин Закари Хамилтън, позволете да ви представя госпожа Карълайн Ланкастър.

— Господин Хамилтън. — Карълайн му протегна ръка. Тя бе погълната от неговата и здраво раздрусана. Тъй като не помнеше дядо си, на нея ѝ хрумна, че винаги би искала да си го представя точно като господин Хамилтън.

— За мен е огромно удоволствие да се запозная с вас, госпожо Ланкастър. Голямо удоволствие. Вашият... ъ-ъ-ъ... заварен син, Ринк, тъкмо ми разказа как вещото ви ръководство е подобрило положението в магана.

Страните ѝ пламнаха, когато последователно хвърли поглед от единия мъж към другия, и това още повече я разхубави.

— Ринк ме е попрехвалил, заслугата не е само моя. Но действително се гордея с продукцията, която произвеждаме в момента.

— Господин Хамилтън е прекупвач за „Делта Милс“ в Джаксън.

Карълайн гледаше Ринк, така че само той видя мигновеното изумление, което се изписа във вдигнатите ѝ вежди и смаяно отворената уста. Очите му светнаха дяволито. Едва успя да се сдържи да не се разсмее с глас.

— Р-р-разбирам... — заекна тя и се обърна към човека до тях. Всички в тази част на страната, които отглеждаха или продаваха памук, знаеха „Делта Милс“. Те произвеждаха най-фините памучни платове, известни в целия свят. — За нас ще бъде чест да дадете вашата оценка за качеството на памука ни, господин Хамилтън — изрече тя колкото се може по-спокойно. Едва я сдържаше на място от възбуждане и нерви. Пред очите ѝ причерня от нахлулата кръв. Ако двамата с Ринк успеяха да продадат памук на „Делта Милс“, това бе равносилно на златен медал за качество.

— Благодарение на гостоприемството на Ринк, вече го огледах. — Той измъкна още една щипка памук от балата до себе си и започна да разтяга нишките му, за да провери средната им дължина. — Това е първокласен памук — изрече замислено. — Има добра издълженост. Мисля, че може да ни продадете малко от него.

И Карълайн, и Ринк едва се сдържаха да не затанцуват от радост.

— Вече сме се договорили за голяма част от памука с други купувачи — отвърна Ринк уклончиво.

— Разбирам, Ринк — отвърна изкупвачът. — А колко бихте могли да ми продадете на мен?

Докато Карълайн стоеше до тях и нервно пристъпяше от крак на крак, Ринк се спазари с човека. В крайна сметка двамата мъже уточниха броя на балите, които трябваше да се доставят, както и единичната им цена. Това бе най-добрата сделка, която „Ланкастър Джин“ бе сключвал някога.

— Естествено ще доставим памука по въздуха — изрече небрежно Ринк, докато отвеждаше мъжа към офиса на Карълайн, за да подпишат договора.

— По въздух? — Господин Хамилтън се взря със страхопочитание в Ринк. Обаче неговото смайване въобще не можеше да се сравни с това на Карълайн.

— Услуга, която предлагаме само на най-добрите си партньори в бизнеса. — Зъбите на Ринк проблеснаха в широка усмивка и когато господин Хамилтън мина пред тях, за да влезе в офиса, той намигна на поразената и загубила ума и дума Карълайн.

Дори и след тръгването на господин Хамилтън, Карълайн продължаваше да гледа Ринк с нескривано изумление.

— По въздух? — попита с изгънял глас. — А какво стана с добрите стари железници?

Той се разсмя и започна да отваря едно по едно чекмеджетата на бюрото и на шкафа за документи, като трескаво търсеше нещо.

— Нищо не им е станало — отвърна машинално. — Аха! Знаех си, че трябва да е някъде тук. — Той извади бутилка бърбън от най-долното чекмедже на един от шкафовете. — Да ти се намират чаши? О, я да вървят по дяволите! — Отвъртя капачката на бутилката, отметна назад глава и отпи солидна глътка от питието. Направи физиономия, когато изгарящата течност нахлу в гърлото му. — Имам един стар

товарен самолет, който преустрои лично. Нали искаме да вземем акъла на „Делта Милс“? Мислиш ли, че ще забравят компанията, която им е доставила памука по въздуха?

— Но само горивото струва... Ринк, ще бъде ужасно скъпо.

— Не и ако сам натоваря и пилотирам самолета — отвърна ѝ с широка усмивка. — Ще ни струва цената на горивото и няколко часа от моето време. Но един постоянен договор с „Делта Милс“ би изплатил с лихвите вложението ни, мисля. За нас. — Той ѝ отдаде чест с бутилката в ръка, преди да отпие още веднъж и да ѝ я подаде на нея. — Заповядай.

Заразена от неговия дух на тържество, тя, все пак изкушена, измери с очи шишето.

— Не бих могла — изрече с притворна срамежливост и нервно погледна към вратата.

— Разбира се, че можеш.

— Ами ако някой влезе и ни завари да пием?

— Ще го разберат. Нали току-що сключихме дяволски добра сделка. Освен това вече наблегнах, че никой не бива да влиза през тази врата, без да чука.

— А ти самият го правиш непрекъснато.

Той зае поза на раздразнение.

— Ще пийнеш ли глътка от това или не?

Карълайн смело хвана бутилката и като го имитираше, отметна глава назад и отпи солидно от бърбъна. Закашля се, очите ѝ се насълзиха и вътрешностите ѝ пламнаха. Ринк взе шишето от ръцете ѝ, когато тя се преви на две, за да кашля. Потупа я няколко пъти по гърба с отворена длан, като се смееше оглушително.

— По-добре ли си? — Тя бавно се изправи и избърса очите с опакото на ръката си.

— Така мисля — изграчи и двамата се разсмяха от необичайния ѝ глас.

— Господи, Карълайн, сърцето ми буквално беше слязло в петите — каза той с момчешки ентусиазъм. — Толкова се страхувах да не откаже и да не ни изостави без каквато и да било твърда уговорка.

— Защо не ми каза за идването му?

— Не исках да подхранвам надежди, които можеха и да не се осъществят.

— Радвам се, че го направи така. Изненадата много ми допадна.

— Наистина ли?

— Да. — Карълайн му се усмихна и усмивката ѝ стана даже още по-широка, когато се сети какво точно празнуваха. — Да, да, да!

Всичко се получи без умисъл. Напълно непреднамерено. Той я хвана през кръста, вдигна я на няколко сантиметра над земята и я завъртя в кръг. Двамата се смееха. Главата му бе отметната назад, когато погледна към нея. Тя му се усмихна от извисеното си положение и сложи ръце на раменете му.

— Успяхме! Осъществихме най-добрата сделка в историята на Ланкастър. Осъзнаваш ли какво означава това, Карълайн? Скоро и други купувачи ще се появят да правят постъпки. Плантаторите пак ще заприиждат на талази. Не тази година, но следващата със сигурност. Може да ни се наложи да се разширим. — Той продължи да я държи и да я върти в импровизиран валс.

Когато я пусна на земята, беше съвсем естествено да я целуне. Устните му срещнаха нейните твърдо и смело. Това не бе целувка на влюбени, а на приятелство. Отпразнуване на добре свършена работа.

Ала в мига, в който устните им се допряха, това се промени. Не можеха да се докосват, без да вложат в докосването пламъка на любовта. Щом той почувства влажното, нежно приветствие на устните ѝ, желанието му проблесна като светкавица. Вдигна глава, за да прецени реакцията ѝ. Очите му жадно обходиха лицето ѝ, попивайки всяка негова черта. Руменината, избила по страните ѝ, кестенявата ѝ коса, искриците, от които очите ѝ изглеждаха като дъждовни капки върху сив камък, устните ѝ — всичко това погълна вниманието му.

Тя го очакваше с удоволствие, чувствайки как дъхът му се ускорява, а очите запламтяват.

Той я желаше. Господи, желаше я! Искаше му се да я погълне, да я направи своя окончателно и за вечни времена. Но тя се бе клела във вярност на баща му, докато смъртта ги раздели. И Ринк съзнаваше, че въпреки смъртта си, Роско продължаваше да упражнява влияние над живите. Тя все още принадлежеше на баща му и той нямаше да вземе това, за което така копнееше. Задущаваше се от желание и въпреки това с нокти и зъби се откъсна от него и я пусна.

А не му се искаше. Първо ръцете му се придвижиха от гърба към двете страни на талията ѝ, после паднаха безволно встрани. Сякаш

привличани от някаква неведома магнетична сила, телата им бавно започнаха да се отдалечават, преодолявайки съпротивлението на неохотата, докато той окончателно не отстъпи крачка назад. Последни я пуснаха очите му, които стояха приковани в нейните, докато насила не ги отклони.

Карълайн беше разочарована и объркана от емоции, който се опита да прикрие, когато той ѝ обърна гръб и тръгна към вратата.

— Мисля да покана целия отбор на бира, за да отпразнуваме случая. Това ще им подейства като вдъхновение да изработят най-чистия памук за „Делта Милс“.

— Ще бъде чудесен жест от твоя страна, Ринк. Значи ще се видим у дома?

Той кимна.

— Няма да закъснявам.

Именно в супермаркета за пръв път доби представа за клюките, които се носеха из града.

Хани се беше обадила във фабриката и я беше помолила да мине през магазина на път към къщи. Хани изреди списъка с продукти, който Карълайн надлежно си записа.

— Благодаря ти. Ще съм ти задължена.

— Няма проблеми — каза Карълайн. — Ще се прибера след малко. Ринк ще излиза след работа, затова може би ще трябва да изместиш вечерята половин час по-късно.

Тикаше количката с продукти по пътеката между щандовете и отмяташе купените неща в списъка, когато забеляза две жени от градчето да я оглеждат с неприкрит интерес. Позна ги. Едната бе негласно титулуваната най-зловна клюкарка на Уинстънвил. Дъщеря ѝ беше на възрастта на Карълайн и бе омъжена за един от работниците във фабриката. Говореше се, че заради проблеми с пиенето му било трудно да се задържи задълго на работа. Навремето дъщерята бе от хубавиците, от търсените момичета, в чието число Карълайн не беше влизала никога. Сега навярно ги ядеше отвътре, че момичето на Доусън се бе омъжило така сполучливо! Другата жена бе управителка на химическото чистене и разпространяваше клюките с всяка смяна на мръсни дрехи за чисти.

Нямаше как да избегне срещата с тях, макар и да ѝ се искаше. Брадичката ѝ се вирна на сантиметър и умишлено подкара количката така, че да мине пред тях.

— Добър ден, госпожо Лейн, госпожо Харпър.

— Госпожо Ланкастър — изрекоха двете едновременно. В тона им ясно се долавяше злоба.

— Горкичката — подхвана едната. — Как се справяте сега, когато господин Ланкастър го няма?

— Погребението беше прекрасно. Прекрасно — добави другата.

— Благодаря ви. Добре съм. — Тъкмо щеше да продължи напред, след като бе изпълнила изискванията на вежливостта, когато едната побърза да завърже разговор:

— Сигурно е голяма утеха да имате Ринк до себе си във времена като тези.

Внимавай, Карълайн, предупреди се мислено тя. Двете са като пирани и ще разнищят всяка твоя дума до основи.

— Завръщането на Ринк в Убежището означаваше много за Лаура Джейн и Хани, нашата икономка. Въпреки обстоятелствата, те се радват, че е пак при тях.

Те буквално премлясваха устни на всяка хапка информация, която им предоставяше.

— За колко ще остане тук? Нали вече е голяма клечка в Атланта и има задължения?

— Ринк обича Уинстънвил. Градът е наречен на фамилията на майка му, нали знаете. А Убежището винаги ще бъде негов дом.

Последното, изглежда, обостри апетита им още повече. Пристъпиха още по-близо към нея — като хищници, очакващи удобен момент да нанесат последен удар.

— Ами вие? Убежището не е ли ваш дом, откакто се омъжихте за господин Ланкастър? Или имате намерение да живеете в него всички заедно? Като едно голямо щастливо семейство?

— Ами ние сме точно това — отвърна тя със студена усмивка. — Едно голямо семейство.

— О, разбира се — съгласиха се двете с ентузиазъм.

— Поздравете Сара от мен — каза Карълайн на майката на съученичката си и понечи да тръгне напред. — Чух, че пак си имала бебе.

— Четвъртото й. — Безцветните очи завистливо обходиха стройната фигура на Карълайн. — Колко жалко, че господин Ланкастър не можа да ви дари с бебе. Едно дете би било такава утеха в скръбта ви. — Това беше най-лицемерната демонстрация на съжаление, която Карълайн някога беше виждала. Ако не се тресеше от гняв, би се изсмяла с глас на нескопосаното им представление.

— За какво й е бебе, Фло? — Още един чифт очи, също толкова коварни и предубедени, се плъзна по нея. — Нали Ринк живее при нея в онази голяма къща, за да й прави компания и да й предостави утехата, от която се нуждае.

— О, да, Ринк. Не бива да забравяме, че той е там с нея.

— Довиждане, дами — побърза да изрече Карълайн. Насили се да подбере и последните неща от списъка, преди да мине през касата и да напусне магазина. В очите й горяха сълзи на унижение.

Докато Роско беше жив, никой не би дръзнал да разговаря с нея по този начин от страх да не събуди гнева му. Съпругата на Роско Ланкастър изискваше уважението им, макар и отдавано с половин уста. Очевидно това не се отнасяше за вдовицата му. Сега тя отново се беше превърнала в Карълайн Доусън и петното на произхода й явно щеше да я преследва до края на живота й. Нямаше никакво значение колко непорочно живееш — щом си израсла в семейство от боклука, нравствеността ти винаги ще е поставяна под въпрос.

Защо не напусне това място, изпълнено с ограничени, дребнави хора?

Поради същата причина, заради която и Ринк не можеше. Корените им бяха прекалено дълбоки. Той беше от най-висшите ешелони на обществото, а тя от най-нисшите, обаче нейното място беше също толкова непоклатимо тук, както и неговото. Беше изключително вбесяващо още по рождение да ти е сложено клеймо, което няма никаква надежда да промениш. Нима нямаше значение това, че тя управляваше една от най-добрите и най-голямата памукочистачна фабрика в областта? Нима нямаше значение, че имаше и диплома от колеж? Или нейните постижения единствено подклаждаха завистта им?

Защо да се наказва по този начин? Защо не отиде някъде, където никой няма да я познава?

Убежището.

Откакто се помнеше, си бе мечтала да живее в имението. А сега, когато принадлежеше по право и по наследство на Ринк, какво щеше да прави? Да напусне града? Никога да не се връща тук?

Не. Щеше да си намери друга къща в Уинстънвил и отново да заживее с мечтите си за Убежището. Но никога не би могла да го напусне окончателно. Никога.

Беше доста мълчалива по време на вечерята. Ядоха пържено пиле в официалната трапезария, защото Ринк бе обявил, че празнуват успешната сделка с „Делта Милс“. Хани и Лаура Джейн споделяха неговото ведро настроение. На Карълайн ѝ беше трудно да се чувства щастлива след подмолната инквизиция, на която я бяха подложили в супермаркета.

Забеляза, че Ринк я гледа въпросително, и се помъчи да загърби тревожните си размисли. Постара се през останалата част на вечерята да не показва така явно лошото си настроение.

След вечеря излезе на разходка из имението. Вечерта бе прохладна и ясна. Случайните полъхвания на вятъра раздвижваха огромните листа на дърветата над главата ѝ. Карълайн седна на една градинска люлка в отдалечения край на градината. Това беше едно от любимите ѝ места в Убежището. Реката сънливо клопочеше недалеч от нея. Клоните на дърветата се свеждаха почти до земята. Храстите в подножията им бяха избуяли. Краката ѝ едва докосваха тревата, когато се поклащаше небрежно напред-назад в люлката.

Ала спокойствието ѝ бе нарушено, когато съзря дълга стройна сянка да се отделя от ствола на едно дърво и да се приближава към нея тихомълком. Той разтвори с ръка сведените листа на една лозница и мина под огромните клони на дъба, докато не застана точно пред люлката.

— Какво има, Карълайн?

— Сигурно имаш индианска кръв. Винаги се появяваш изневиделица.

— Не съм дошъл, за да обсъждаме кръвните връзки. Отговори ми. Какво има?

— Как ме откри?

— Открих те. — Ринк хвана въжетата на люлката и я спря, после се надвеси над нея. — По дяволите, питам те за последен път! Какво има?

Тя се размърда неспокойно.

— Нищо няма.

— Не е вярно. Какво те тревожи?

— Нищо съществено.

— Няма да мръдна от това място, нито пък ще те пусна, докато не ми кажеш. А комарите стават доста настървени, като се смрачи. Тъй че ако не искаш да станеш на решето от тези кръвопиещи гадинки, кажи ми какво те тревожи. Нещо във фабриката? Аз? Какво?

— Този град! — избухна Карълайн и се изправи. Ринк бе принуден да пусне въжетата. Гневният ѝ изблик бе така ненадеен, че той се отдръпна встрани и ѝ направи място. Люлката бясно се разклати след нея. Тя пристъпи към масивния дънер на едно дърво, обгърна го с ръце и опря чело върху кората му.

— Какво за този град?

— Пълен е с дребнави души.

Той се засмя:

— Сега ли го откриваш?

— Не. Разбрах го от мига, в който бях достатъчно голяма да вървя след количката на мама, с която тя разнасяше прането. Винаги съм знаела, че са пълни с предразсъдъци, нищожни хора.

Карълайн се обърна и опря рамене в дървото.

— Просто си мислех, че с диплома от колеж, с добра работа, с ново име ще се издигна достатъчно в очите им, за да не ме смятат повече за боклук.

— Би следвало да си наясно. Какъвто си се родил тук, такъв си и оставаш до гроб.

— На мен ли го казваш! А ако и да съм забравила, днес ми напомниха.

— Какво е станало?

Тя отметна коса назад и го погледна за миг, после извърна очи.

— Прекалено глупаво и незначително е, за да се разстройваме.

— Значи ми кажи, за да можем заедно да не се разстройваме.

Карълайн въздъхна и спомена двете жени, които я бяха заговорили в супермаркета.

Ринк грубо изсумтя:

— Вече започна да ми намирисва. Давай нататък.

— Те... изкоментираха колко добре за мен било, че ти живееш с мен в същата къща след смъртта на Роско. Даже наблегнаха на това. Намекнаха и че... ами можеш да се досетиш за какво намекнаха.

— Намекнали са, че живеем заедно не само в рамките на това, че споделяме един и същи дом. Така ли?

Тя вдигна очи към него.

— Да.

Той тихо изруга.

— Намекнали са, че нещата може би не са съвсем благоприятни.

— Да.

— Че нещо непристойно се вихри тук.

На последното Карълайн не отвърна, а само кимна. Около тях цареше тишина. Цикадите пееха ведро. Големите жаби крякаха приглушено. Откриха, че са неспособни да откъснат очи един от друг. Гърдите ѝ затрептяха от оглушителния тътен на сърцето ѝ. Можеше да се закълне, че пулсът на Ринк, очертан във вената на слепоочието му, напълно съвпада с нейния.

— Забрави какво са казали тези кукумявки, Карълайн. Клюките са любимата им форма на забавление. Ако не бяхме ние, щеше да е някой друг, когото да въртят на шиш. Нека мине малко време от смъртта на Роско и ще си намерят други занимавки за ангажиране на дребнавите си умове.

— Знам. Разумно погледнато, го знам. И въпреки това не мога да понасям гнусните им приказки. Не ми допада да съм обект на болните им фантазии. — Очите им отново се срещнаха жарко за миг, преди припряно да се стрелнат встрани. Това, което клюките намекваха, не беше плод на чак толкова болно въображение.

— Би било нелепо някой от нас да се изнесе от къщата, преди да приключат юридическите формалности — разумно отбеляза Ринк. — Това би предизвикало още повече приказки, не смяташ ли?

— Предполагам, че си прав. Всички ще се питат кой кого е пропъдил. Ще кажат, че не си ме одобрил.

— Като съпруга на баща ми, искаш да кажеш.

На Карълайн ѝ се прииска да си отхапе езика, задето бе зачекнала тази тема.

— Да.

— И защо ще сметнат, че не съм те одобрил?

— Заради семейството, от което идвам. — Тя се раздвижи смутено. Стволът се закачи за роклята ѝ. — Заради разликата във възрастта между мен и Роско.

Когато очите им се срещнаха този път, нямаше как да ги отместят.

— И ще имат право — прошепна ѝ Ринк, навеждайки се към нея. — Никога не бих те одобрил като негова жена.

— Недей, Ринк. — Искаше да избяга, ала дървото препречваше пътя ѝ.

— Защо се тревожиш за клюките, Карълайн? — попита той с равен глас, като се приближи още повече към нея. — Съвестта ти е чиста, нали? Знаеш, че в Убежището не става нищо нередно.

— Естествено.

Още по-близо.

— Нищо непристойно не става между нас двамата, нали?

— Да.

— Лъжкиня.

Последната дума бе изречена на пресекулки. Ринк допря палци отстрани и обви с пръсти нежната ѝ шия. Повдигна нагоре лицето ѝ.

— Кажи ми, че помежду ни няма никаква магия. — С леко простенване Карълайн се опита да извърне глава. Той не ѝ позволи. — Кажи ми, че всеки път, когато ме погледнеш, виждаш единствено заварен син в мое лице. Кажи ми, че не си спомняш какво е било навремето между нас. Кажи ми, че не помниш онзи ден, в който валеше. Кажи ми никога повече да не те целувам. Кажи ми, че не желаеш повече да чувстваш докосванията ми. Можеш ли да ми кажеш всичко това, Карълайн? — Единственият отговор, който получи от нея, бе приглушено изхълцване. — Така си мислех и аз — добави той протяжно.

Устните му твърдо и сигурно се сляха с нейните. Ръцете ѝ се поколебаха миг преди да опре длани в раменете му, за да направи вяли опити да го отблъсне. Тялото му само се прилепи още по-интимно към нейното. Като парчета от мозайка, направени така, че да пасват едно с

друго, той събра телата им в една цялост. Устните му се раздвижиха, повелявайки на нейните да му се подчинят.

— Отвърни на целувката ми, Карълайн. Ти го искаш. Искаш го.

И тя го направи. Нашепвайки тихо подчинението си, Карълайн обви ръце около врата му. Устните ѝ поддадоха под настойчивия му език. Той влезе в тях, без да среща съпротива, а само топла, приветствена сладост. Загали устата ѝ, като нахлуваше във всяко нейно кътче с такава страст, че и последните остатъци от съпротивата ѝ се стопиха. Безпощадно възбуди в нея нестихваща жажда за него. Целувките му бяха дълбоки и разбунващи. Натискът на мъжествеността му между бедрата ѝ събуди в нея глад, който едва можеше да понесе. Желаше той да запълни тази крещяща в нея празнина. Тя беше създадена от него и само той можеше да я направи отново цяла.

Ринк разкопча блузата ѝ и плъзна ръка в пазвата ѝ. Гърдите ѝ бяха покрити с дантела. Сетивата му се завихриха в истински хаос, когато ръката му обгърна топлата им закръглена плът. Затърка ги с бавни, хипнотични движения, които я прелъстяваха.

От устните му се зареди порой от ругатни и благословии, който прозвуча като любовна песен в ушите ѝ. Усети в неговия глас отразено същото отчаяние, което витаеше в нейната душа, същия глад, същата агония на неудовлетвореното желание. Той се заигра с покритите с дантела и сатен гърди, откри и хвана между върховете на пръстите си зърната им. Ласката ѝ достави огромна наслада. Чувствителната плът набъбна в ответ. Той сведе глава и докосна едното връхче с устните си.

Карълайн почувства тази целувка с утробата си, най-дълбоко в себе си. Цялото ѝ тяло потръпна от нестихваща нужда и тя простена измъчено. Разбра, че ако не спре сега, щеше да бъде безвъзвратно изгубена.

Отблъсна прегръдката му.

— Не, Ринк, недей! — извика. Покри гърдите си с ръце, като се опитваше да заповяда на сърцето си да спре бесния си ритъм. — Не мога. Не можем.

Гърдите му бурно се повдигаха и отпускаха с всеки дъх. Косата му бе разбъркана от пръстите ѝ. Очите му, замъглени от страст, мъчително примижаха.

— Защо? Заради баща ми ли?

Тя разтърси глава.

— Не, не — протестира злочесто, загръщайки роклята си. — Заради хората от този град. Защото не искам да се окажа точно това, за което са ме смятали. Не мога да направя това, в което грозните им догадки вече ме обвиняват — че съм съблазнила отначало Роско, а после и собствения му син.

— Не ми пука какво ще говорят.

— Но на мен ми пука! — Тя осъзна, че плачеше. Сълзите се стичаха по лицето ѝ. — Както сам каза, ние оставаме такива, каквито сме се родили. Ти си Уинстън и Ланкастър. Каквото и да направиш, то ще бъде извън всякакво осъждане. Няма да посмеят да одумват теб. Но мен... аз идвам от боклука и ще си остана такава за тях до края на дните си. Трябва да ме е грижа какво мнение имат за мен.

Секундите отминаваха, а двамата продължаваха да се гледат втренчено. Ринк първи отмести поглед и когато го направи, изруга яростно.

— Не мога да живея под един покрив с теб и да не те желая.

— Знам.

— Е, казах го. Признах го. Нали това искаше да чуеш? — изкрещя ѝ той.

— Не, Ринк. Нямахше нужда да го чувам изречено, за да го разбере. — Когато той се извъртя рязко към нея, за да я погледне, тя добави меко: — За мен е същото. Нима мислеше, че за мен не е така?

За това може би беше виновна лунната светлина, но на нея ѝ се стори, че съзира в очите му подозрителна влага. Устните му се раздвижиха, но от тях не излезе никакъв звук. Ръцете, отпуснати до тялото му, се свиха в юмруци. Тялото му бе опънато като струна от потисканите чувства. Изглежда, едва успяваше да се владее. Карълайн избърса сълзите от лицето си.

— Разбираш ли защо не мога да бъда с теб, Ринк? Те са прави. Наистина те желая. Но също както ти не можеш да го забравиш, и те не го забравят нито за миг. Аз бях съпруга на Роско.

Той ѝ обърна гръб за няколко минути. Когато повторно се извърна с лице към нея, изражението му беше твърдо, изпълнено с мрачна решимост.

— Какво ще правиш след прочитането на завещанието?

Карълайн не направи опит да скрие сълзите, които пак се появиха в очите ѝ.

— Единственото нещо, което мога да направя и което винаги съм знаела, че трябва да направя. Ще си тръгна.

Ринк кимна отривисто, преди да се обърне и забързано да тръгне през дърветата. Карълайн се отпусна на люлката и зарови лице в ръцете си. Зарида.

Нито един от тях не видя сянката, която колебливо се отдалечи между дърветата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Стив?

Лампите в жилището му не светеха, но портативният черно-бял телевизор отпращаше потрепващи сенки по стените.

— Лаура Джейн? — изрече той невярващо.

— Не бях сигурна, че си тук. Спеше ли?

Стив смутено издърпа белия чаршаф над гърдите си. Лежеше по гръб на тясното си легло. Тя откrehна вратата колкото да мине с крехката си фигура през нея, а Стив се поизправи и се подпря на лакти в леглото си.

— Не, не спях. Но какво, за бога, правиш тук? Ако брат ти те открие тук...

— Няма. Току-що го видях да заминава с новата си кола. Той и Карълайн... О, Стив. Нищичко не разбирам! — Лаура Джейн се устреми през стаята и се хвърли на гърдите му. Ръцете му машинално я обгърнаха. Разплакана, тя зарови лице в ямката на шията му.

— Какво има? Какво се е случило? Какво не разбираш?

— Ринк. Изобщо не го разбирам. Вдигна такъв скандал, защото ти ме целуваше. Накара ме да се чувствам така, сякаш върша нещо ужасно срамно. Но ако е срамно, защо двамата с Карълайн вършат същото? Те също не са женени.

— Видяла си ги заедно? Да се целуват?

— Да. Долу до старата градинска люлка. Не ме видяха.

Стив прокара пръсти през косата ѝ. Не искаше да я разстройва повече, отколкото тя вече беше, затова ѝ отвърна предпазливо:

— Мисля, че си видяла нещо, което не е трябвало да виждаш.

Лаура Джейн вдигна глава.

— Не биваше да оставам и да ги гледам, нали? Хани казва, че не е хубаво да гледаш и слушаш хората, когато не знаят за присъствието ти.

— Не е учтиво, вярно.

Тя замачка края на ризата си като дете, хванато да прави беля.

— Знам, че не е хубаво. Но отначало само ги чух и последвах шума от гласовете им. Когато стигнах до тях, Ринк целуваше Карълайн. Стояха облежнати на едно дърво, толкова близо един до друг, че не можех да ги различа.

Пръстите ѝ се плъзнаха през гъстите косъмчета на гърдите му и Стив сепнато осъзна, че беше само по бельо под завивките. Лаура Джейн седеше на ръба на леглото и тазът ѝ попадеше във вдлъбнатината до кръста му. Тя му разказа как Карълайн бе завършила целувката.

— Каза, че не е редно да се целуват, защото хората ще си помислят лоши неща за тях. Ринк я слушаше, като стоеше напълно неподвижно. Изглеждаше така, сякаш искаше да удари нещо, но не Карълайн. Изглеждаше така, сякаш му се искаше да продължи да я целува.

Гласът на Лаура Джейн потрепери.

— Карълайн каза, че веднага след прочитането на завещанието ще си тръгне. — Тя се наведе и сложи глава на гърдите на Стив. — Не искам тя да си тръгва. Обичам я. Обичам и Ринк. Искам да продължим да живеем така, както живеем сега, всички заедно, завинаги.

Стив обви с едната си ръка раменете ѝ, за да я утеши. С другата загали гърба ѝ. Вече беше сглобил в съзнанието си цялата история. Не беше ли чул Карълайн да споменава нещо за Роско, който ги бил държал разделени? Двамата явно в един момент са били обвързани по някакъв начин. Обаче Ринк си беше тръгнал и тя се беше омъжила за баща му. Сега, привлечени един към друг въпреки всичко, двамата бяха впримчени като в капан в невъзможната ситуация.

— Всичко е ужасно объркано, знам — прошепна той в косата на Лаура Джейн.

Тя повдигна глава и се взря в лицето му.

— Знаеш ли какво искам?

Той докосна лицето ѝ с трескави пръсти, смаян от ненакърнената ѝ красота, от чистотата на ума ѝ, от липсата на каквато и да било злоба или корист у нея. Тези качества бяха изключително ценни за него, защото толкова рядко се беше срещал с тях. Преди да срещне Лаура Джейн, беше смятал, че човешката природа е изтъкана от недостатъци, включвайки в това число и самия себе си.

— Какво ти се иска? — попита я меко.

— Те да могат да се обичат също като нас.

Идеше му да се разсмее, да заплаче, да я нацелува. Замисли се над последните две и направи последното. Придърпа я нежно към себе си и положи ласкава целувка върху полуотворените ѝ устни.

— Стив? — прошепна тя.

— Ммм? — Той целуна лицето ѝ, като се чудеше как тази кожа може да е толкова крехка и все пак да държи това тяло в една цялост.

— Не си с протезата.

Той моментално спря милувките и проследи погледа на очите ѝ към долния край на леглото, където бе подпрял изкуствения крак.

— Да — изрече рязко, — така е.

— Нека видя крака ти, моля те. — Лаура Джейн посегна да отметне чаршафа.

Той го сграбчи преди нея и твърдо го притисна под брадичката си.

— Не.

Тонът му бе по-студен и по-твърд от когато и да било. Това за миг я уплаши, но само за миг. Сложи ръце върху неговите и се опита да откопчи пръстите му.

— Моля те, Стив. Искам да те видя.

Стив гневно отблъсна ръцете ѝ. Пусна чаршафа и вдигна ръце над главата си. Искала да види? Ами добре, нека го направи. По-добре да се отврати от него още сега, преди да се е влюбил в нея повече. По-добре сега да изпищи и да побегне с отвращение, отколкото това да стане по-късно. Той бе грозно деформиран и колкото по-скоро тя разбереше това, толкова по-добре и за двама им.

Изпълнен с болка, усети как чаршафът бе плъзнат настрани. Хладният полъх от климатика на прозореца докосна тялото му. Челюстта го заболя от стискане на зъби. Втренчи поглед в тавана, като се опитваше да се съсредоточи в пробягващите шарки, отразени от телевизора. Не желаше да вижда изписания по лицето ѝ ужас. Искаше му се да можеше да запуши и ушите си, за да не чуе отвратения ѝ възглас.

Нямаше да я кори за това естествено. Досега тя бе опазвана от грозотата. Нейният свят бе нежен и красив, изящна постройка от благородничество и изтънченост. А светът, от който идваше той,

джунглата на войната, която беше преживял, бяха непознати за нея като светове от друга планета.

— О, Стив!

Реакцията ѝ изобщо не отговори на очакванията му. Гласът ѝ бе почти без дъх, треперещ, тонът емоционален, благоговееен. Присвивайки брадичка, той погледна надолу към тялото си в мига, в който Лаура Джейн протегна ръка, за да докосне розовата кожа на израненото бедро. Въпреки че усещаше плахото, леко докосване, въпреки че виждаше как ръцете ѝ се плъзгат по покритата с косъмчета кожа, не можеше да го повярва. Плътта му потръпна, а сърцето избухна.

— Стив, ти си прекрасен. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Той потърси в тях следи от отвращение или жалост, но не откри нищо друго, освен любов и възхищение.

С приглушен вик, сякаш се задушаваше, протегна ръце към нея и я притисна към гърдите си. Обхвана в шепи лицето ѝ, за да задържи косите ѝ назад, когато тя се наведе да го целуне.

Стив отвърна на целувката ѝ с нова жар. Езикът му нахлу дълбоко в устата ѝ. Завъртя се, за да попие цялата ѝ сладост. Научена от него, тя захапа леко устните му и привлече отново езика му в устата си, преди да предприеме дръзка атака със своя.

— Господи, Лаура Джейн! — Задържа главата ѝ към рамото си, за да възпре бурните целувки, да възвърне нормалното си дишане и здравия си разум. Мъжествеността му бе напълно възбудена в отеснялото бельо. Навсякъде, където тялото ѝ докосваше неговото, кожата му пламтеше. Реши да поуталожи жаждата си, като я докосне по гърдите. Ала меката им закръглена тежест само го накара да я желае още повече, не само като плътска страст, но и като оздравителен храм за душата му.

— Чувствам се много странно вътрешно — призна тя. Дланта ѝ се плъзна по гърдите и корема му.

Той се засмя мълком. Слабините му пулсираха болезнено.

— Аз също.

— Сърцето ми бие бързо. — Тя взе ръката му в своята и я притисна към лявата си гърда.

Шепата му се затвори над деликатната плът. Стив стисна зъби.

— Моето също.

— Така ли се чувства човек, когато прави любов? — прошепна тя.

Стив не успя да изрече нищо, но кимна.

— Ние не можем да правим любов, защото не сме женени, нали? Той простена и я притисна още по-плътнo към себе си.

— Да, скъпа, не можем. Няма да е честно спрямо теб. — Нито пък спрямо него. Ако я вземеше веднъж, знаеше, че щеше да я иска до себе си всеки ден от живота си.

Лаура Джейн се поизправи и допря длан до бузата му.

— Тогава, Стив — изрече съвсем логично и прости́чко, — трябва да се оженим.

Групата, която се беше събрала в предния салон на имението, беше смълчана. Денят също бе мрачен. Над пейзажа бяха надвиснали натежали от дъжд сиви облаци. Не беше валяло. Дъждът щеше да дойде като облекчение след тази потискаща задуха.

Очакваха този ден и същевременно се страхуваха от него. Грейнджър Хопкинс бе определял времето за четене на завещанието на два пъти. И двата пъти то беше отлагано. Първия път Ринк бе извикан по спешност да разреши някакъв проблем с „Еър Дикси“ в Атланта. Грейнджър сам ги бе помолил за отсрочка втория път. Друг клиент изисквал цялото му внимание тогава.

Карълайн тайничко се радваше на тези отлагания. Седмици наред си бе обещавала, че ще започне да се оглежда за друга къща — някое скромно местенце, което да има излъчване, отдалечено от града, но все пак не прекалено за сама жена като нея. Но нямаше никакво желание да се захване сериозно с това намерение. Изтъкваше работата във фабриката като оправдание пред самата себе си.

Бяха обработили повече памук от всякога. Двамата с Ринк излизаха от къщи рано сутрин и се прибираха късно вечер. По-голямата част от реколтата за сезона бе джиносана, балирана и чакаше по складовете да бъде разпратена с кораби до различните търговци. Поръчката за „Делта Милс“ бе закарана по въздуха до Джаксън, както ѝ беше обещал Ринк.

Двамата заедно изпитваха чувство на невероятно удовлетворение, но освен това и на неизречена загуба. Ако не бяха

постоянните ангажменти в работата, нямаше да имат друго оправдание да бъдат заедно. От онази нощ до люлката помежду им не бе имало никакви интимности, но желанието продължаваше да бъде там, съвсем живо, постоянно проблясващо между тях.

Грейнджър се закашля зад отворената си длан, за да привлече вниманието им.

— Мисля, че сме готови. — Той се беше настанил зад малка масичка, върху която имаше голям плик.

Лаура Джейн и Ринк седяха заедно на дивана за двама. Карълайн бе в едно кресло с висока облегалка вляво от тях. А Хани, която също бе поканена, седеше вдясно от тях и малко по-назад на стол с извита като лира облегалка.

Грейнджър извади от джоба на самото си очила с тънки телени рамки и ги нагласи върху месестия си нос. Внимателно отвори плика, извади многобройните страници и зачете.

Роско никога не бе проявявал човеколюбие. Беше заграбил всеки цент, който съпругата му Марлена беше оставила като дарения за благотворителност. Каквито и дарения да беше правил приживе, те не бяха продиктувани от щедрост, а по-скоро като средство за намаляване на данъка. В своето завещание обаче беше отделил значителна сума за църквата, на която бе неверен член, както и за други благотворителни каузи.

Грейнджър направи пауза, наля си чаша вода от гарафата, която Хани беше оставила пред него, отпи и продължи нататък. Четеше с безизразен глас, в който все пак доловиха известна неохота. С изчитането и на останалите точки от завещанието причината за тази неохота стана ужасяващо ясна. Когато приключи, той сгъна книгата и ги пъхна обратно в плика. Свали очилата си и ги прибра в малкия джоб на самото си.

Останалите четирима в стаята останаха неподвижни. Даже Лаура Джейн, която не можеше да разбере напълно последствията от завещанието на баща си, схвана колко несправедливо бе то.

— Той не е оставил нищо на Ринк. — Лаура Джейн се обърна към Грейнджър, но очите ѝ бавно се плъзнаха из стаята и накрая се спряха върху лицето на брат ѝ, което бе сякаш издялано от камък... или от леден блок.

— Този стар мръсник! — изрече Хани под нос, излизайки от стаята като вихър. Щеше да откаже парите, оставени ѝ като награда за „годините предана служба на Лаура Джейн“.

Карълайн бавно се изправи и направи колеблива крачка към малкия диван.

— Ринк, съж...

Главата му се стрелна нагоре и златистите му очи припламнаха яростно срещу нея, като спряха думите ѝ още преди да ги е изрекла. Ринк скочи от дивана с грацията на пантера и в цялата му поза и изражение се долавяше същата смъртоносна сдържаност. Излезе от стаята, без да изрече и дума. Карълайн безпомощно се взря след него. Лаура Джейн нервно запревива носната си кърпичка между пръстите си.

Грейнджър се втурна след Ринк и го настигна в преддверието.

— Ринк, съжалявам. — Сграбчи го за ръкава и успя да му попречи да напусне къщата. — Самата мисъл да изчета това нещо ми беше противна. Умолявах Роско да обмисли още веднъж нещата.

— Би трябвало да си наясно с резултата и да си го спестиш — с горчивина промълви Ринк.

— Опитах се да убедя и майка ти да запази тази къща и имението на свое име. Много преди смъртта си тя я приписа на Роско. По онова време не мислех, че това е добра идея. Сега естествено...

— За първи път в историята на Убежището в него няма да има нито един Уинстън. Сега то принадлежи на Доусън. — Произнесе името така, сякаш поставяше изгарящо клеймо.

— Ако мислиш, че Карълайн има нещо общо с решението на Роско, се лъжеш.

— Така ли?

— Да — изрече адвокатът натъртено. — Тя не знаеше за това, както не знаеше и за онази стипендия.

Ринк рязко обърна към него глава.

— Откъде знаеш за това?

— Знам — отвърна Грейнджър с нисък глас. — Както знам и всичко друго, което тайно е направил за нея. Не можех да го разбера. Мислех, че той е нейният благодетел, само дето... ами той си имаше други момичета за това. — Очите му зорко погледнаха Ринк. — Най-

сетне успях да си го обясня. Чак напоследък. Години наред я е използвал, за да се докопа до теб, нали?

Ринк не признаваше нищо. Очевидно адвокатът си беше съставил доста вярна представа за нещата, от която липсваше едно съществено парче. Той не знаеше за него и Карълайн преди всичките тези години.

— Е, ако това е било последното му желание, то е изпълнено. Този път определено се докопа до мен, проклет да е!

След тези думи Ринк забързано напусна къщата, като затръшна вратата след себе си.

От салона Карълайн го проследи с очи. Беше получила това, което винаги бе искала: Убежището. Но на каква цена? Мъжът, когото обичаше.

— Карълайн, какво ще правя с тази фабрика? — попита Лаура Джейн притеснено, заставайки зад доведената си майка. — Аз съм ходила там само един-два пъти през целия си живот.

Съчувствието към обърканата млада жена разсея Карълайн от собствените й болки. Тя прегърна Лаура Джейн.

— Няма нужда да се тревожиш за фабриката. Баща ти ти е завещал единствено печалбите от нея.

— Ами ти?

— На мен ще ми плащат годишна заплата да се грижа за деловата част вместо теб. Грейнджър ще ни даде най-добрия съвет и ще се погрижи за тези неща. Тъй че престани да се тревожиш. Всичко ще си бъде, както преди.

— Ще останеш тук, нали? Няма да си тръгнеш?

— Чу Грейнджър. Баща ти е оставил Убежището на мен. — Тя допря буза до косата на Лаура Джейн, която попи бликналите от очите й сълзи. Не се беше подлъгала. Мотивите на Роско изобщо не бяха благотворителни. Явно е бил наясно, че като даде имението на нея, ще предизвика презрението на Ринк. Сега тя притежаваше къщата на майка му. Ако някога Ринк бе обичал нещо, то беше това имение, Убежището.

— Ти ще останеш, но Ринк няма — нещастно изрече Лаура Джейн.

— Да, Ринк няма да остане. — После Карълайн изпрати момичето при Хани, за да може да даде воля на сълзите си.

— Защо си още будна?

— Чакахте.

— Трябва ли да се чувствам поласкан?

— Мисля, че трябва да поговорим.

— За какво?

— Не бъди опърничав, Ринк.

— Опърничав? — попита той и повдигна високо вежди. — Сега, като си господарката на имението, започна да употребяваш и изискани думи.

Преддверието тънеше в полумрак. Беше късно. Той не се беше прибрал за вечеря и Карълайн въобще не беше сигурна, че ще се появи изобщо. Само мисълта за Лаура Джейн ѝ бе вдъхнала надежда. Той не би заминал, без да се сбогува със сестра си. Затова го беше чакала, докато не чу шума от двигателя на колата му, и бързо бе изтичала долу, за да го пресрещне във фойето. Сега стоеше на второто стъпало. Той на първото. Ринк гледаше студено нагоре към нея.

— Не те обвинявам, че си ядосан.

— Благодаря. Радвам се, че имам благоразположението ти.

— Ринк, моля те, недей.

— Недей какво?

— Недей да виниш мен за завещанието на Роско! Нямам нищо общо. Бях потресена също като теб. Защо не го оспорваш?

— Да доставя на Роско и на този град удоволствие, като им покажа колко много ме яде това? Не, благодаря.

Роско е мъртъв! Прииска ѝ се да закрещи. Кога щеше да свърши тази война между баща и син? С насилено спокойствие Карълайн каза:

— Няма значение какво пише в онази хартия, Ринк. Убежището принадлежи на теб. Винаги ще е така. Можеш да живееш тук до края на живота си, ако желаеш.

Той се засмя, но звукът не беше весел.

— В условията на завещанието влизаше единствено възможността Лаура Джейн да живее тук до края на живота си, а аз не бях в това число. Гостоприемството ти е направо поразително, мамо — изрече, като леко се приведе от кръста.

Карълайн подскочи от грозните думи, но вирна смело брадичката си.

— Виждам, че твърдо си решил да ми причиниш болка. Добре. Ако от това ще се почувстваш по-добре, направи го. Наричай ме както искаш.

Със светкавична бързина ръката му се стрелна напред, хвана връзката на колана ѝ и я дръпна рязко към себе си. Ударът изкара въздуха и на двамата. Той навъртя колана на юмрука си, отърквайки ръка в корема ѝ. Челюстта му беше твърда и скована от стиснатите здраво зъби. Той затвори очи.

Само за миг, за един кратък миг сложи глава на гърдата ѝ и простена почти беззвучно. После я пусна с грубо възклицание.

— Извинявай, Карълайн, съжалявам. — Ринк въздъхна. — Да, полудял съм от ярост. Но не към теб. А към него. И което е най-лошо, точно на него няма как да му го върна. Той е мъртъв и аз съм безсилен срещу кучия му син. Няма начин да се освободя от яростта, която се е натрупала у мен.

Той стовари юмрук върху дъбовия парапет на стълбището. Тя инстинктивно понечи да го погали успокоително, но отдръпна ръката си, преди да го докосне. Щеше да си помисли, че го прави от съжаление, а не от любов, и щеше да я намрази.

— Къде беше тази вечер? — попита го меко.

Ринк си пое дълбоко дъх, от което гърдите му се повдигнаха и разкопчаната риза се разтвори, за да открие остров гъсти черни косъмчета.

— Карах. Просто карах из града. — Погледна я. — Това е моят дом, Карълайн. Въпреки недостатъците му, обичам го. Любовта ми към това градче не може да намалее от туй, че хората в него не са свършени, както не намалява любовта ми към Лаура Джейн, защото и тя не е свършена. Отново ще изпитам носталгията и мъката, когато ще трябва да го напусна.

— Значи си тръгваш?

— Сутринта.

Болка прониза като с нож сърцето ѝ и тя се хвана за него. Лицето ѝ се сви. Толкова скоро! Щеше да си отиде и този път вероятно никога нямаше да се върне. Сега можеше да прати някой да доведе Лаура Джейн, когато пожелаеше да я види.

— Ринк, що за чудовище беше той? Какъв човек трябва да си, за да не оставиш никакво наследство на син като теб?

Ринк съзря сълзите в очите ѝ и разбра, че са за него, за всичко, което не се беше осъществило. Прииска му се да я притисне към себе си. Искаше да зарови глава между гърдите ѝ и да вдъхне аромата на плътта ѝ. Желаше да прилепи устни към кожата ѝ. Искаше да получи нейното любящо успокоение. Искаше да изпадне във временната забрава, която любенето с нея би му донесло. В този момент едва не я помоли да му даде това. Но си спомни думите, които бяха предназначени да не бъдат забравени.

„Сега никога няма да притежаваш тази жена, Ринк. Познавам те. Проклетата ти Уинстънова гордост няма да ти позволи да я имаш. Защото аз я имах първи. Запомни това. Тя беше моя жена и аз я имах първи!“

— Той ми остави наследство, Карълайн — изрече дрезгаво. — Дяволско наследство.

Мина забързано покрай нея и се качи в стаята си. Тя бавно го последва и се прибра в своята. Съблече халата си, легна на леглото и си каза, че никога вече нямаше да може да почива.

Ала когато телефонът извъня след известно време, тя бе объркана и със забавени движения от съня, но вдигна слушалката и я допря до ухото си.

— Да, моля.

Заслуша се само за миг, след което пусна слушалката и хукна през вратата на спалнята си, като даже не се потруди да си наметне халата. Босите ѝ крака буквално летяха по покрития с мъхест килим коридор. Нахлу през вратата на спалнята на Ринк и се устреми към леглото му. Ръцете ѝ се приземиха в средата на голия му гръб.

— Ринк, Ринк, събуди се.

Той се претърколи настрани и се взря в нея невярващо. Очите ѝ бяха замъглени, косата ѝ разрошена, гърдите ѝ се надигаха бурно и едва не преливаха от деколтето на нощницата.

— Какво...

— Фабриката гори!

Краката му едновременно се стовариха на пода, като едва не я събориха. Той грабна чифт джинси от облегалката на стола до леглото.

— Как разбра?

— Барнс се обади.

— Сериозно ли е?

— Още не можеше да определи.

— Ами пожарната?

— Вече са уведомени.

— Какво, по дяволите, става тук? — поиска да разбере Хани, застанала на прага, като още дозавързваше колана на халата си. — Звучеше, все едно играете баскетбол тук...

— Фабриката гори.

— Боже милостиви!

Карълайн на бегом излезе от стаята на Ринк. Той беше почти облечен, а тя имаше намерение да отиде с него. Навлече първите неща, които ѝ попаднаха подръка — стара риза и чифт отрязани джинси. Припряно пхна крака в чифт сандали. Е, не беше съвсем подходящо за пожар облекло, но вече чуваше ботушите на Ринк да трополят по стълбите. Хукна след него.

— Ринк, чакай!

— Ти оставаш тук — извика ѝ през рамо, излизайки тичешком от къщата.

— Как ли не! — Тя веднага го последва.

— Какво става? — Лаура Джейн, която приличаше на кукла с розовата си нощница и широко отворени очи, бавно слезе по стълбите.

— Фабриката гори и Ринк и Карълайн отиват да се погрижат за потушаването на пожара — обясни Хани.

— Фабриката гори? — повтори тя.

Ругатните на Ринк, докато палеше двигателя на колата си, биха изчервили до уши и моряк. Хани и Лаура Джейн стояха прегърнати на верандата, а Карълайн му заповядваше да отвори вратата откъм нейната страна.

— Ти никъде няма да ходиш! — изкрещя ѝ той.

— Ако не отвориш тази врата, просто ще те последвам с моята кола и единственото, което ще постигнеш, е, че няма да знаеш къде съм.

От устните му се изсипаха още няколко неприлични думи, но ѝ отвори вратата и тя се качи.

Стив също беше чул глъчката и подтичваше, накуцвайки, през двора. Даже си обличаше тениската в движение.

— Какво се е случило?

— Пожар във фабриката — извика му Карълайн.

— Ще помогна.

— Не, Стив! — извика Лаура Джейн.

— Стив, ти остани с Лаура Джейн и Хани — каза му Карълайн през прозореца на пикала.

— Точно така. Ти остани — изрече Ринк кисело. Камионетката вече бе запалила, но Стив беше хванал дръжката на вратата и Ринк не можеше да натисне газта.

Срещайки твърдо очите на Ринк, Стив изрече натъртено:

— Вие ще имате по-голяма нужда от помощта ми, отколкото те. Идвам с вас.

— Стив! — Лаура Джейн като стрела слезе от верандата и се хвърли към него, обвиняйки ръце около кръста му. — Недей да отиваш. Страх ме е.

— Хей! — рече ѝ той и повдигна брадичката ѝ. — Разчитам на теб да успокояваш Хани и да пригответе голяма закуска за нас, когато се върнем. Ясно?

Вдигнатото ѝ към него лице разцъфна в усмивка.

— Добре, Стив. Пази се!

— Обещавам. — Той я целуна леко по устните, преди да я побутне назад и да се мушне на седалката до Карълайн.

Ринк за миг се втренчи в него, после натисна здраво педала на газта и камионетката с изскърцване се понесе напред.

Имаше за какво да са благодарни. Огънят беше малък и се бе ограничил само до една част от сградата. Благодарение на бързата реакция на Барнс, колите на пожарната бяха вече там, когато пристигнаха.

Без да мисли, Карълайн се втурна в сградата, за да се увери, че документите в канцеларията са непокътнати. Ринк хукна след нея, хвана я през кръста и я издърпа навън, докато тя риташе и протестираше. Когато успя да я укроти до известна степен, Ринк я сграбчи за раменете и я разтърси силно.

— Никога повече не прави подобни глупости. Изкара ми акъла. — След като видя яростното му изражение, Карълайн нито за миг не би си помислила да не му се подчини!

Имаше много неща за вършене. Ринк организира доброволците, които трябваше да преместят балите с памук, чакащи на товарната рампа, по-далеч от мястото на произшествието. Стив, въпреки недъга си, се трудеше най-здравео от всички. Върху Карълайн падна грижата да държи зяпачите настрана. Тя ги увери, че в сградата не е имало никой. След два часа пламъците бяха угасени окончателно.

Карълайн и Ринк бяха извикани от шефа на пожарната и шерифа.

— Било е умишлен палеж, Ринк — каза пожарникарят. — Предизвикали са го, но остарялата ти инсталация е помогнала за разпространението.

Ринк прокара почерняла ръка през косата си.

— Да, знам, че беше в доста лошо състояние. Много щети ли има?

— Нищожни са в сравнение с това, което би могло да стане, ако не го бяхме хванали навреме.

— Слава богу, че повечето памук вече беше балиран и изпратен в склада. — Сега, когато беше спряла да се движи, Карълайн осъзна колко уморена е всъщност.

— Имате ли представа кой би могъл да предизвика пожара, госпожо Ланкастър? — попита я шерифът.

— Аз имам. — Барнс беше този, който отговори. — Един от тези, дето са го направили, ми се обади. Сигурно е съобразил в какво точно се е забъркал и го е хванало шубето в последната минута. Не се представи, но съм сигурен, че е един от онези типове, които уволни миналата седмица, Ринк.

По молба на шерифа Ринк назова имената на всички, които беше уволнил. Човекът се почеса зад ухото.

— Доста цветиста групичка. Защо въобще са работили за вас?

— Не са работили за мен. Работили са за баща ми — отвърна Ринк. Погледна към Карълайн и забеляза неомощно отпуснатите й рамене. — Ако това е всичко за момента, бих искал да откарам Карълайн у дома.

— Да, разбира се. Ще се свържем с вас веднага щом научим нещо.

Стив пожела да пътува в багажника на камионетката на връщане. Простря се по гръб и не помръдна, докато пикапът не удари спирачки

пред задната врата на къщата. Хани и Лаура Джейн изскочиха от нея, сякаш бяха чакали на прозореца.

Ринк заобиколи колата, за да отвори вратата от страната на Карълайн, а тя буквално се свлече в ръцете му. Стив се изправи тъкмо навреме, за да хване тичащата насреща му Лаура Джейн, която се притисна към него, без да обръща внимание на саждите и мръсотията, които го покриваха.

— Добре ли си, Стив?

— Разбира се, нищо ми няма.

— Ама как нищо да ви няма — тросна се Хани. — Я се погледнете и тримата. В живота си не съм виждала по-големи мърльовци. Отивайте да се къпете, а аз ще ви приготвя закуската.

Тръгнаха към къщата. Лаура Джейн с неохота пусна Стив, който тръгна към своето жилище.

— Стив. — Ветеранът спря и се обърна към Ринк, който също беше спрял, преди да влезе в къщата. — Благодаря — добави Ринк.

— Няма защо — отвърна Стив.

Погледите им се задържаха задълго, впити един в друг, после мъжете се усмихнаха широко.

Очите на Лаура Джейн се разтопиха от любов към двамата й герои. Хани шумно подсмръкна, за да спре надигащите се сълзи. Карълайн одобрително стисна ръката на Ринк.

Като се качи горе в стаята си, съблече дрехите си и ги остави на пода в банята. Щеше да се наложи да ги изхвърли. Миризмата на пушек се беше набила в тях необратимо. Надяваше се само да успее да измие същия този мирис от косата си.

Няколко щедри дози шампоан постигнаха това. Стоя дълго под топлите струи, за да отмие напълно мръсотията и вонята на пожара. Когато накрая все пак спря крановете, се почувства чиста. Прекрачи дрехите, защото беше прекалено уморена да ги събере, и уви косата си с хавлиена кърпа. Тъкмо се беше загърнала в хавлиения си халат, когато някой почука на вратата й.

— Влез!

Беше очаквала Хани или Лаура Джейн. Това, че би могъл да е Ринк, нито за миг не й беше минавало през ума. Но именно той

прекрачи прага на стаята ѝ, понесъл в ръце табла с димяща кана кафе и чаша портокалов сок.

— Хани си помисли, че би искала да започнеш с това, преди да слезеш долу.

Мисълта му не беше в думите, които изричаше. Те сами излязоха от устата му, защото цялото му внимание бе посветено на жената — косата, увита в хавлиена кърпа, и тънка хавлия, която едва покриваше извивките на тялото ѝ. Кожата ѝ бе като обсипана с роса. Ухаеше на сапун с аромат на пчелен мед. Очите ѝ бяха огромни и сияйни, открояваха се на лицето ѝ, когато отвърна на неговия поглед. В гласа ѝ се долавяше лека дрезгавина, когато заговори:

— Благодаря ти. Кафето ухае чудесно.

Тя също бе разсеяна. Косата на Ринк беше мокра и прилепваше на кичури по главата му. Беше облечен само в джинси, които се спускаха ниско под пъпа му и очертаваха мъжествеността му. Мускулестите му гърди бяха покрити с тъмни, влажни и къдриви косъмчета. Очите му светеха топло, докато я гледаше.

Ринк остави подноса на една маса, но не направи дори и опит да си тръгне. По-късно им беше трудно да определят кой е направил първото движение. Дали той бе повдигнал ръце на милиметър, или ги беше разперил широко, за да я прегърне? Или тя първа колебливо бе пристъпила напред? Не помнеха. Единственото, което си спомняха, бе, че ненадейно тя се беше оказала в обятията му и той я бе притиснал здраво.

От нейните очи се стичаха сълзи, когато се притискаше към него. Те отмиваха като дъждовни капки всички страхове и цялото напрежение от последните няколко часа. Той отмести кърпата от главата ѝ и я пусна на пода. Ръцете му разресаха мократа ѝ коса и притиснаха лицето ѝ към топлите му гърди. Главата му се сведе над нейната.

— Имаме недовършена работа — ти и аз, Карълайн.

Тя вдигна изпълнените си със сълзи очи към него и му се усмихна нежно.

— Да, така е.

— Нещо, което отдавна чака — изрече той кротко, попивайки с палци влагата от страните ѝ.

— Прекалено дълго чака.

Като се присегна зад гърба си, Ринк бутна вратата, за да я затвори.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изщракването на езичето на бравата беше единственият звук в стаята. Лампите не бяха запалени. Слънцето тъкмо започваше да озарява източния хоризонт и само тази неземна светлина проникваше през прозрачните пердета. Ухание на магнолия нахлуваше на талази в стаята от огромното дърво навън.

Карълайн пристъпи към широко разтворените му ръце — не момиче, а вече жена, която имаше нужда от това, което той можеше да ѝ даде, жена, която изпитваше нужда да му се отдаде. Той беше топъл. Толкова топъл. В тялото му имаше някаква особена жизненост, която бе отгатила още при първата им среща. Тя винаги бе гравитирала към нея. И сега направи същото. В желанието тази енергия да се прелее и у нея, се сгуши в прегръдките му и обви с ръце кръста му. Косъмчетата на гърдите му погъделичкаха носа ѝ. Допря страна до твърдата извивка на мускулите му и се усмихна.

Ринк я държеше здраво. Очите му се затвориха от неизказано удоволствие. Изучаваше я чрез докосвания. Дланите му обходиха нежната извивка на гръбнака ѝ, плъзнаха се по крехката талия и обхванаха меката заобленост под нея. Погали я нежно, стисна я леко и я притисна възбуждащо към себе си.

Мъжествеността му не закъсна да реагира и двамата го почувстваха. Тихите им стонове от удоволствие се сляха.

— Карълайн, Карълайн — прошепна той в мокрите ѝ коси, преди да я отблъсне от себе си само толкова, колкото да прилепи жадно устни към полуотворената ѝ уста. Устните им се разтопиха в упояваща влага. Езиците им се докоснаха. Тя му позволи да изрази мъжкото си превъзходство и неговият език нахлу в устата ѝ. Това беше символично завладяване, за което не бяха необходими обяснения. Езикът му започна да я люби с ленива изчерпателност, като се стрелкаше напред, докосваше, потъваше и галеше като перце.

Всичките ѝ сетива се пробудиха за живот. Зажужаха дълбоко в нея. После, набирайки сила с всеки тласък на езика му, се завихриха

по-бързо и по-бързо, докато цялото ѝ тяло не запя нова песен.

Беше потопена в невероятни усещания. Неговата коса се уви около пръстите ѝ, когато замилва тила му. Сапунът, с който се беше къпал, острият му, свеж одеколон, собствената му специфична миризма изпълниха ноздрите ѝ, главата ѝ и я опияниха. Раздвижи устните си срещу неговите и вкуси от ментовия дъх на пастата му за зъби. Тихите въздишки на възбудата и думите на обич, които ѝ нашепваше той на пресекулки, я изпълниха с въодушевление и самочувствие.

И тя разбра, че дори и без буквалната физическа близост, беше едно цяло с този мъж. Винаги бе била и винаги щеше да бъде. Съдбата го беше отредила. От момента, в който за първи път го беше видяла преди дванадесет години, съдбата ѝ бе предначертана.

Той вдигна глава, сложи ръце на раменете ѝ и ги раздели един от друг на няколко сантиметра. Очите ѝ с цвят на дим блестяха, когато се възря в неговите, които бяха замъглени от разтопеното злато в тях. Ринк бавно свали ципа на джинсите си и ги плъзна надолу по бедрата си. После, без да я изпуска нито за миг от очи, ги свали напълно и ги захвърли настрана. Застана пред нея гол.

Очите ѝ го заобхождаха. Ако беше мъж, щеше да му завиди за телосложението. Той бе твърд, строен и гладък. Гърдите му бяха с великолепни пропорции. Тъмните косъмчета, които ги покриваха, образуваха загадъчни форми, които ѝ се искаше да изследва с пръсти. Тъмният мъх, като разперено ветрило на гърдите му, се спускаше в една линия надолу и разделяше корема му на две равни половини, обграждаше пъпа му и изчезваше в гъстата растителност, която беше около мъжествеността му. Тя бе твърда, набъбнала и горда също като собственика си.

В сърцето ѝ преливаха реки от жизненост, докато го оглеждаше. Карълайн за миг затвори очи, защото почувства, че ѝ се завива свят. Почувства се изнемощяла. Желание, което бе толкова силно, че тя си помисли, че ще умре от него, я връхлетя. Това бе откровена похот, която бе и следствие, и причина от любовта ѝ към него.

— Добре ли си?

Жената отвори очи и съзря усмивката му, насочена към нея. Засмя се свенливо, по момински:

— Да, да, Ринк. Добре съм. Просто си толкова хубав и те искам толкова силно.

Той възнагради устните ѝ с целувка.

— Благодаря за комплимента. Ще видя какво мога да направя за второто.

Потърси колана на хавлията ѝ и го хвана между пръстите си. Дръпна настрани и го развърза. С преднамерено бавни движения пъхна ръце под широките ревери и бутна халата настрани.

— Господи, погледни я само. — Нашепването му никак не беше безгласно, когато се взря в гърдите ѝ. Сякаш не можеше да повярва, че всичко това би могло да е толкова съвършено, бързо я освободи от халата и позволи на очите си щателно и без да срещат пречки, да се наслаждават на голотата ѝ. В погледа му пламтеше дива възбуда, когато я поглъщаше с очи.

После пръстите му леко, толкова леко, че тя едва долови докосването му, минаха по същия път като очите му. Плътна се по бялата плът на гърдите, гладката равнина на корема, скута и бедрата ѝ. Едва разрошиха тъмното гнездо от косъмчета между стройните ѝ бедра.

— Господи, толкова си красива. Красива и сладка.

Почувства открито нашепнатите думи с кожата си, когато той сви колене, за да изравни лицето си с гърдите ѝ. С обожание обхвана едната в шепа и леко я разтърка. Тя вдигна ръце и ги опря върху главата му. Наведе се към него, като се олюляваше леко.

Той я целуна. С палец очерта розовия ореол я докосна зърното. То се зачерви под смелите му ласки. Ринк го погледна, усмихна се за миг, после се наведе напред и положи върху него езика си. Отново и отново езикът му обхождаше кадифеното набъбнало връхче.

— Ринк. — Името му бе умотелна въздишка. Той я послуша.

Пое зърното с устни и го засмука. Карълайн нададе приглушен вик и изви назад гръбнак, за да му открие по-голям достъп до себе си. Бузите му хлътнаха, когато продължи нежното си засмукване. Подложи и другата ѝ гърда на същото сладко мъчение, докато Карълайн не започна да надава стонове с изтънял глас и да стиска косата му.

— Скъпа. — Ринк зарови лице между гърдите ѝ, както бе мечтал да направи стотици пъти. Притисна разтворени длани към гърба ѝ и я

приблужи към себе си колкото можеше. Притисна я здраво, безконечно; докато накрая се изправи. Очите му с обожание се плъзнаха по лицето ѝ. Вдигна едната ѝ ръка към устните си и целуна разтворената ѝ длан. — Докосни ме. Моля те.

Придвижи ръката ѝ към онази част от себе си, която бе натежала от живот, живот, който искаше да сподели с нея. Когато отдръпна своята, нейната остана там. Сърцето на Карълайн се беше качило в гърлото от страх да не направи нещо, с което ще го разочарова, когато склучи пръсти около него.

— А-а, господи. — Нашепвайки името ѝ и нежни слова като в транс, Ринк покри ръката ѝ със своята и ѝ подсказа какво му носи удоволствие, докато вече едва издържаше на ласката ѝ. Дъхът му прозвуча оглушително в ухото ѝ, когато простена: — Карълайн, скъпа... по-добре спри.

Обхвана лицето ѝ в шепи и я целуна бурно. Без да прекъсва целувката, я положи на леглото и покри тялото ѝ със своето. Тя се раздвижи и му помогна да се настани между отворените ѝ бедра. Коремът му се прилепи към нейния, а гърдите му се притиснаха към полукълбата на нейните.

Целувките, с които обсипваше шията ѝ, бяха горещи и влажни.

— Ако изчакам още малко...

— Не чакай — бързо изрече тя и се изви, за да се прилепи към твърдостта му.

Но на него му бяха трябвали дванадесет години, за да стигне дотук и Ринк искаше да изпита всичко, без да прибързва. Дланите му се плъзнаха върху гърдите ѝ. Нейните зърна бяха узрели за настойчивата ласка на пръстите му. Смени пръстите с устата си, зацелува, засмука гърдите ѝ, докато тя едва не изгуби свят.

Привдигна се леко над нея. Дланта му разглади корема ѝ, скута ѝ, опиянявайки се от копринената ѝ кожа. После пръстите му срещнаха мъхестата делта и се насладиха и на нея. Постави длан върху нея и сви пръсти надолу към падината между бедрата ѝ. Когато ги извади, те бяха навлажнени от нейното желание.

Отдръпна се леко назад и се насочи към прага на нейната женственост. Гледаха се в очите, наблюдаваха играта на наситените чувства, които проблясваха по лицата и на двамата всеки път, щом нежният връх на мъжествеността му докоснеше онова вълшебно

място. Без да изпитва срам, Карълайн допря ръце в гърдите му и вкопчи пръсти в косъмчетата там.

— Сега, Ринк, моля те.

Той напрегна цялото си тяло и се устреми към топлия пристан между бедрата ѝ, като се приближаваше все повече и повече надолу към тялото ѝ. Нахлуваше навътре и все по-навътре, докато...

Цялото му тяло се вцепени и очите му, които ненадейно се бяха разтворили в почуда, пронизаха нейните. Забързаният му дъх излизаше с клокочене от гърлото му, когато се повдигна леко на лакти над нея.

— Карълайн. — Тя прочете името по устните му. Той го беше изрекъл почти без глас в смайването си. — Ти си девствена.

— Да, да — възкликна тя с доволство. Обви с ръце шията му и започна да го придърпва към себе си. — Винаги съм била твоя, Ринк. Само твоя. Вземи ме.

Той поспря за миг, после, надавайки приглушен вик на неопишуемо задоволство, отново я покри с тялото си и я притисна към леглото. Тласъците му бяха нежни, но настойчиви. Дългата увертюра я беше направила податлива и готова. Когато тялото ѝ се поддаде под натиска му, Карълайн почувства само мигновена болка. Леките ѝ викове бяха уловени от устата му. Двамата въздъхнаха едновременно, когато той напълно влезе в нея.

Изпълни я. Тя го обгърна. И дълго време никой от двамата не помръдна. Опивах се от усещането, че вече са едно цяло, събрани заедно от любов, желание и болка.

— Не мога да повярвам. Боже! О, Карълайн, нека това не е един от сънищата ми за теб.

— Не е сън, Ринк — прошепна тя в рамото му. — Чувствам те вътре в себе си.

Той повдигна глава и ѝ се усмихна. Целуна леко устните ѝ.

— Сериозно? — прошепна в отговор и се постара това действително да е така.

Шията ѝ се изви назад и тя измърка с наслада:

— Да, да.

Той започна да се движи. Защото мислеше за нея, тласъците му бяха леки и бавни, но не по-малко страстни, докато я издигаше нагоре към магическата сфера.

— Причинявам ли ти болка?

— Не, любов моя, не.

— Карълайн... Карълайн...

Вече не можеше да обуздава набиращата сили страст. Достигайки върха, изпита най-изумителния екстаз в живота си. Издигаше се все по-нагоре и по-нагоре, докато жизнените му сили се изливаха на талози в нея. И когато всичко свърши, строполи се изтощен, доволен и обичан в топлите ѝ прегръдки.

— Карълайн и Ринк много се бавят — оплака се Лаура Джейн. Страхуваше се, че закуската, която с нейна помощ беше приготвила Хани, ще изстине и няма да се услади на Стив.

— Защо вие двамата не започнете — предложи Хани.

— Нямам нищо против да изчакам още — каза Стив.

— Не. Ти умираш от глад. Знам. — Лаура Джейн изсипа пълен черпак бъркани яйца в чинията му. — Колко резена шунка искаш?

— Два — отвърна той.

— Три — поправи го тя.

Хани остави чашата си с кафе на плотта.

— Ще скоча до горе да им дам малко зор. Сигурно умират за сън, но задължително трябва първо да хапнат, защото са били на крак толкова време.

Икономката излезе, мърморейки, от кухнята, но Стив и Лаура Джейн изобщо не забелязаха отсъствието ѝ. Бяха напълно погълнати един от друг.

— Като се качи на втория етаж, Хани с любопитство погледна към стаята на Ринк. Вратата беше отворена, но когато надникна вътре, него го нямаше там. Нито в банята. Поне не ѝ отговори, когато го повика по име.

— Хъм! — избоботи тя и сложи ръце на кръста си. — И къде ли може?... — Погледна към стаята на Карълайн. Вратата ѝ беше затворена.

Очите на икономката се присвиха замислено.

— Изпратих го горе с поднос за нея. Сега подносът е изчезнал, а и той също. Нейната врата е затворена и ми се чини, че така и трябва да си остане за известно време.

Хани отново пое към стълбището.

— Е, определено не ми влиза в работата какво вършат ония двамата там, но не чувам никакъв разговор вътре. — Като стигна подножието на стълбите, икономката отново погледна към горния етаж и закима одобрително с глава. — Струва ми се далеч по-обяснимо тя да е с него, вместо, когато се омъжи за баща му, онзи стар негодник — измърмори под нос, отправяйки се към кухнята.

— Слизат ли? — попита Лаура Джейн.

— Не. Поне не скоро. — Хани се извърна и започна да мие чиниите.

— Защо не?

— Спят, ето защо.

— Но те трябва първо да хапнат нещо. И ти така каза. Ще ида да ги събудя и да им кажа...

— Стой си на мястото! — изкомандва я Хани, като обърна гръб на мивката и насечи към нея мокрия си пръст от който по пода закапа сапунена пяна. — Спят дълбоко. А ти си гледай своята работа и се погрижи за този гладен мъж, който седи до теб.

Обидена от острия тон на Хани, Лаура Джейн неохотно се върна на мястото си. Стив погледна въпросително икономката. После хвърли поглед към тавана. Хани загледа лицето му, когато той постепенно започна да проумява положението. Очите на Стив светнаха дяволито.

— Лаура Джейн, защо не дойдеш след закуска с мен до конюшните? Не си идвала да видиш кончето от доста време.

Лаура Джейн го погледна и доброто ѝ настроение в миг се възвърна.

— Но аз си мислех, че ще искаш да поспиш тази сутрин.

— Не-е — проточи той. — Не съм уморен. Ако Хани не се нуждае от помощта ти, бих искал да дойдеш с мен, за да ми помогнеш.

— О, Стив! — възкликна Лаура Джейн, плясвайки с ръце. — С удоволствие, ще ти помогна.

Хани размени поглед със Стив и той ѝ намигна.

— Защо не ми каза? — Ринк взе кичур от косата ѝ и го прекара през устата си. Лежеше по гръб. Карълайн бе легнала по корем, надвесена над него. Играеше си с тъмните косъмчета по гърдите му.

— Защото исках да разбера колко ме обичаш. Ако ти бях казала, че двамата с баща ти никога не сме били интимни, щеше ли да ми повярваш?

— Може би щях. Освен това много скоро бих се уверил в това.

Тя поклати глава:

— Не исках първия път, в който ще сме заедно, да бъде като проверка.

Очите му с любов обходиха лицето ѝ.

— Напълно те разбирам. Но ако все пак съвсем чистосърдечно ти бях повярвал?

— Тогава щеше да ти е лесно да дойдеш при мен, Ринк. — Тя докосна зърното му и видя как то настръхна. — Обаче аз никога нямаше да разбера границите, до които се простира любовта ти. Сега, след като дойде при мен, убеден в най-лошото и все пак изпълнен с любов към мен, зная, че си готов да пожертваш гордостта си заради своята любов.

Ринк я придърпа към себе си и я целуна продължително и дълбоко. Когато накрая се откъсна от нея, изрече:

— Не че изгарям от желание да обсъждам това точно сега, но защо никога не си спала с Роско? Не ми казвай, че някакво благородство от негова страна те е запазило девствена.

— Не, няма да се опитвам да те убеждавам в това. Мисля, че той имаше намерение да консумира брака ни в първата брачна нощ. — Тя затвори очи и потрепери при спомена. — Дойде в тази стая. Не знаех как ще го преживея, след като те обичах толкова много. — Взе ръката му в своята и разсеяно я допря до бузите си. — Но бях сключила сделка и бях готова да изпълня своята част от нея.

Карълайн замълча. Ринк се втренчи в тавана, като не желаше даже да си помисли за това как тя бе споделяла същото пространство, същия въздух с онзи извратен старец.

— Какво стана тогава, Карълайн?

— Той ме целуна няколко пъти. Това е всичко. После излезе от стаята, без да каже и дума. Бях объркана. Не знаех какво да мисля. Чак след няколко дни започнах да забелязвам, че той е болен. Виждах неща, които иначе не бих видяла, ако не живеях под един покрив с него. Той поглъщаше огромни количества лекарства за стомах и други успокоителни. Когато не се върна повторно в стаята ми, осъзнах, че по

всяка вероятност е импотентен и че причината за това е болният му стомах. Естествено сега вече го знам със сигурност. Никога не сме говорили за това. За неговото е го би било такъв удар, ако опитах и не успееш, затова той изобщо не опита. Живеехме платонически.

След моментна тишина той я попита:

— А щеше ли да ми го кажеш някога?

— Имаш предвид, за да спестя всичките тези нападки и кавги помежду ни? Не знам, Ринк. И аз самата се питах същото всеки ден. Защо просто да не ти го кажа и да сложим край на всичко това? — Тя прокара пръст по носа му. — Знаеш ли, и аз си имам своята гордост. Искях да ме обичаш въпреки всичко.

— Беше трудно. Желаех те. Но всеки път, когато си ви представех двамата заедно...

— Шшшт — изрече тя и спря думите, като допря пръст до устата му. — Знам. Разбирам какво си изстрадал.

— Знаеш ли какво ми каза той в нощта, когато умря, след като ти излезе от стаята? — Тя поклати глава. — Нали ти споменах, че ми остави наследство. То беше това. Каза ми, че никога няма да те имам, защото гордостта ми няма да ми позволи. — Очите му се разтопиха в нейните и устните му се извиха в лека усмивка. — Но сгреши, нали? Не беше отчел, че любовта ми може да е толкова силна. — Ринк докосна лицето ѝ. — После ми каза да не забравям никога, че си била негова жена и че той те е имал първи.

Тя се взря с изумление в него.

— Искаш да кажеш, че той умишлено те е накарал да повярваш, че...

— Да.

— О, скъпи! — Тя го целуна нежно по бузата и отмести с пръсти кичурите коса, паднали над веждите му. — А аз си мислех, че ти просто си го приел за даденост. Но като си помисля само, че умирайки, той те е накарал да повярваш в една лъжа!

Ринк се изсмя укорително:

— Той ме познаваше добре. Това едва не свърши работа, точно както го беше предвидил.

— Радвам се, че не стана така.

— Боже — прошепна той трескаво, — аз също. А като се сетя за дългите часове, в които се измъчвах заради това. Всеки път, когато си

те представех с него, имах чувството, че ще умра от задушаване. А през цялото това време ти си била същата. — Той докосна устните ѝ. — Моята Карълайн от лятната гора. Същата. Съвсем същата.

Дръпна я към себе си и я зацелува, докато и двамата не останаха без дъх.

— Същата и все пак различна.

От омекналото му изражение съдеше, че обсъждането на брака ѝ с баща му беше приключило.

— Различна ли? Защо? — попита дяволито, като сгъна колене и вдигна краката си във въздуха. Изпъна пръсти като балерина. Той се взря в тях. Красиви, стройни крака с високо извити стъпала. Ноктите ѝ бяха лакирани в нежен коралов оттенък. В главата му се зародиха еротични планове за тези пръсти. Отвърна на игривото ѝ флиртуване:

— Например... — Пъхна ръка под нея. — Гърдите ти. — Обхвана едната в шепа и леко я притисна.

— Какво за тях?

— По-големи са. — Затърка зърното между палеца и показалеца си. — Това е по-тъмно. Не много. Но все пак.

— Нещо друго?

— По-мека си, по-обла, много по-женствена, но със същата момичешка грация. Ти си всичко, за което съм мечтал години наред. Даже повече.

— И не си разочарован?

Ринк прокара език по ключицата ѝ и целуна горната извивка на гърдата ѝ.

— Не, за бога, не. — Вдигна очи към нея. В изражението му проблесна съжаление. — Но се опасявам, че ти си.

— В никакъв случай, Ринк Ланкастър. — Целуна го по челото. — Не и аз.

— Но ти не... нали се сещаш. Това, за което пишат във всички женски списания.

Трите пръста на едната ѝ ръка се заиграха с устните му.

— Нямаше никакво значение. Аз изпитах твоя. Гледах го, чувствах го вътре в себе си, знаех какво означава то за теб. Искях да те гледам как ме обичаш.

Ръцете му плътно я обгърнаха.

— И това наистина е така. Обичам те! Макар и да се държах като истински дръвник през последните седмици и да казвах разни гадни, внушени ми от друг неща. Колкото повече те обичах, толкова по-ужасно се държах.

Карълайн весело се засмя, опря глава на гърдите му и положи длан ниско на корема му.

— Няма нужда да ми напомняш колко ужасен беше от време на време. Но аз знаех защо се държиш така. И ти прощавам. Обичам те!

Взе ръката ѝ в своята и я придвижи още по-надолу.

— Имаш ли нещо против?

Тя го обхвана с пръстите си.

— Съвсем не. Обичам да те докосвам.

Неговата ръка обхвана гърдата ѝ с обич.

— Нека малко да поспим.

— Спи ли ти се?

— Всъщност не. Но искам да се събудя с теб.

Минаваше пладне, когато двамата най-сетне слязоха долу. Вървяха ръка за ръка и се усмихваха един на друг, затова видяха Стив и Лаура Джейн чак когато стигнаха в преддверието.

— Стив иска да говори с теб, Ринк — съобщи Лаура Джейн. Приличаше на малко момиче, което ще се пръсне от усилията да пази тайна. Очите ѝ сияеха. Едва се удържаше на място.

Ринк погледна първо нея, после Стив, който нервно въртеше в ръце периферията на сламената си каубойска шапка.

— Двамата с Карълайн умираме от глад. Не може ли това нещо да изчака след обяда?

— Да.

— Не.

Отговориха двамата едновременно. Карълайн, която долови какво си беше наумил Стив, се намеси дипломатично:

— Сигурна съм, че всички ще се почувстваме по-добре, след като се наобядваме. — Възнагради Ринк с поглед, изпълнен с любов, пусна ръката му и пристъпи към Лаура Джейн. — Хани готова ли е вече с обяда? — Тя поведе младата жена към кухнята. — За какво иска да говори Стив с Ринк? — попита тихо.

— За нас двамата. Да се оженим — прошепна ѝ Лаура Джейн в отговор.

— Тогава ти предлагам да го отложите, докато той се нахрани. — Карълайн стисна ръката и в знак на безмълвно одобрение.

По време на обяда Хани внесе в кухнята безжичния телефон.

— Шерифът се обажда.

Той бе позвънил да съобщи, че подпалвачите са арестувани. Единият от тях — този, който се беше обадил на Барнс, не издържал и признал всичко, като назовал имената на останалите.

— Сега няма да могат да пледират за невинност в съда. Предполагам, че до вечерта ще разполагаме и с техните официални признания.

— Благодаря, шерифе. Погрижете се за техните семейства. Храна, пари за наема им, от каквото имат нужда за следващите няколко месеца и ми изпратете сметката.

Ринк затвори и съобщи на останалите новините. Едва дочакала да привършат с десерта, Лаура Джейн поведе всички към кабинета.

— Хайде, Стив — сръга го тя с лакът.

Неговата адамова ябълка се повдигна и спусна, когато нервно преглътна.

— Ринк, с твоята благословия, бих искал да се ожения за Лаура Джейн.

Без да показва с нищо какво мисли за молбата му, Ринк се настани на големия кожен стол зад широкото бюро. Отпи глътка от чая си с лед, който бе донесъл със себе си от кухнята.

— А без моята благословия?

Очите на Стив не потрепнаха.

— Все пак искам да се ожения за нея.

Ринк се взря в мъжа продължително и напрегнато. Погледът на нито един от двамата не поддаде пред другия. Накрая Ринк рече:

— Дами, бихте ли ни извинили за момент? И, Карълайн, затвори вратата след себе си, ако обичаш.

— Как разбра, че ще съм тук?

— Шесто чувство. — Той отмести настрана клоните на млада елха и излезе на поляната. Тя седеше под едно дърво, подвила крака, с

книга в скута. Не я четеше, а се взираше пред себе си, когато я беше наближил през дърветата. Ринк пристъпи към дървото, опря се с ръка на него и погледна надолу към вдигнатото ѝ към него лице. — Не знаеш ли, че е опасно да скиташ из гората сама?

— Защо? Това си е моята гора.

— Но може да се появи някой сексманиак и да те нападне.

— Точно на това разчитах и аз.

Ринк се разсмя, седна до нея и я притисна в прегръдките си. Целуна няколко пъти лицето ѝ, после прилепи собственически устни върху нейните. Тя му се подчини само за миг, след което леко го отблъсна.

— Чакай малко. Първо искам да разбера какво отговори на Стив.

— Казах му, че ако някога ѝ причини болка, ще го убия със собствените си ръце.

— Не може да бъде!

Ринк сви рамене и ѝ се усмихна дяволито.

— Е, казах го по по-друг начин.

— Но си дал съгласието си за женитбата им?

— Да, дадох го — отвърна той тържествено.

Карълайн го притисна към себе си.

— Ринк, толкова се радвам.

Той я побутна назад, за да я погледне.

— Наистина ли? Действително ли смяташ, че това е най-доброто за Лаура Джейн?

— Да, наистина. Тя го обича. И няма нужда да се тревожиш, че той може да я нарани. Той я боготвори. Никога не е говорил за миналото си, но имам чувството, че е било ужасно. После войната и загубата на крака му. Лаура Джейн е като принцеса от приказките за него. Даже още не може да се начуди как така му е позволено да я докосва.

— Звучеше искрено — изрече Ринк замислено. — Аз поставих условието Лаура Джейн да остане завинаги в Убежището. Не смятам, че тя би свикнала с друг дом. Той се съгласи, но настоя да му се поверят повече отговорности. Много е чувствителен на тази тема, защото тя е богата наследница, а той — наемен работник.

— Да, очаквах това от него. Той работи повече от всеки друг, за да компенсира недъга си.

— Не ми спести нищо от това, което чувства. Каза ми — или по-скоро ме предупреди, съдейки по тона му, — че техният брак ще бъде истински. — Челото му се сбърчи. — Смяташ ли, че Лаура Джейн ще може да понесе близост с мъж?

Карълайн се разсмя и зарови лице във врата му.

— Напоследък оставах с впечатлението, че Лаура Джейн от месеци насам преследва Стив из конюшните, а той е този, който се старае да опази доброто ѝ име.

— Но дали тя разбира цялата отговорност, която носи сексът?

— Ринк. — Карълайн обхвана лицето му с ръце, за да привлече цялото му внимание към думите си. — Лаура Джейн се е родила с вроден недостатък за запаметяване на знания. Но тя притежава женска чувственост и тяло на жена. Никой не бива да я лишава от това, от което се нуждае тялото ѝ, както му се предоставя правото да диша и да се храни. Сега тя ще бъде по-щастлива от всякога. Той я обича. Ще се грижи за нея. Ще я пази. И двамата сами ще се погрижат за останалото.

Карълайн усети как напрежението му започна да се разпръсква и угрижените черти на лицето му се отпуснаха. Радваше я това, че той така държи на мнението ѝ.

— Ами ти?

— Какво аз? — попита тя.

— Ами твоите нужди през всичките тези години и въздържанието, което сама си си наложила?

— Хранех се от спомените и мечтите си. Спомените за теб на това място. Мечтите за това, което мислех, че никога няма да се сбъдне.

Той се отпусна на меката трева и я повлече със себе си. Започна да разкопчава блузата ѝ.

— Мислела си си за мен? От време на време?

— Всеки ден. Всеки час. И даже и никога повече да не те бях видяла, щях да си мисля за теб и в последния си час.

Очите му се затвориха за миг от връхлетелите го чувства. Когато ги отвори, те сияеха като звезди.

— Дочувам гръм. Или може би това е сърцето ми?

Тя се усмихна. Ринк веднъж беше казал почти същите думи.

— Гръм е. Ще вали.

— Това притеснява ли те?

— Напротив, предпочитам го.

— О, любима — прошепна той до устните ѝ, — толкова те обичам!

Помогна му да свали ризата си. Изправи се и тя жадно го загледа, когато разкопча колана си, свали ципа и се освободи от панталона си. После пхна палци под ластика на светлосините си слипове и ги плъзна надолу по мускулестите си бедра.

Голотата му отговаряше на дивата природа около тях. В спускащия се полумрак под първите пориви на дъжда тялото му се извисяваше гордо и примитивно. Докато го гледаше, по кожата му започнаха да се стелят първите капки на дъжда.

Той коленичи до нея, изправи я до седнало положение и свали блузата ѝ. Сутиенът ѝ беше дантелен и прозрачен, в пълен контраст с онези, които бе носила преди години. Докосна гърдите ѝ през копринената материя. Заигра се със зърната им, докато не изпънаха прозрачния тюл.

— Виж какво направи — изрече тя с укор, когато свали бельото, след като той го беше разкопчал. — Не те ли е срам?

— Много — отвърна той пламенно, в пълно противоречие с изражението на лицето си.

Разкопча разкроената ѝ дълга пола и я свали, като я остави само по бикини. После се наведе, за да разкопчае кожените каишки на сандалите ѝ, които съблазнително се увиваха около глезените ѝ. Когато освободи краката ѝ от сандалите, започна да ги гали, разтърквайки сводовете им, пръстите им със силните си длани. Тя се повдигна на лакти и смаяно се взря в изпълнения с обич ритуал. Но когато Ринк наведе глава и езикът му докосна върховете на палците ѝ, гърдите ѝ потрепераха от страст.

— Ринк — възкликна тихо тя и падна назад върху избуялата зеленина.

Той се плъзна над нея. Карълайн сграбчи в шепи вече мократа му коса, когато устните му жарко се прилепиха към нейните. Той се наслаждаваше на устата ѝ, както би се наслаждавал на сочен плод. После, с нежността на падащите дъждовни капки, устните му пробягаха по лицето ѝ и се задържаха до ухото ѝ. Езикът му игриво го докосна. После Ринк зацелува шията ѝ, гърдите ѝ.

Дъждът падаше върху гърдите ѝ и ги караше да сияят от влага. Той попиваше с устни стичащите се капки. Устните му бяха пламтящи върху хладната ѝ кожа, когато пое между тях набъбналото връхче.

— Нито за миг не съм забравял вкуса ти. Нито за миг.

Тя трескаво се раздвижи под него, като се опитваше да разтвори скута си, за да приеме неговата мъжественост. Той нежно се отърка в нея, но не я облада. Тя умолително завика името му.

— Още не — прошепна той, доближил устни до тръпнещия ѝ корем. — Този път е за теб.

Ринк се плъзна още по-надолу, отброявайки всяко нейно ребро с целувка. Устата му се долепи до пъпа ѝ и го възнагради с целувка, която я накара да се извие и застане. Връхчето на езика му неколkokратно се стрелна към дъното на тази падина на корема ѝ. После с помощта на зъбите, носа и брадичката си той свали бикините ѝ надолу по бедрата и краката ѝ, докато тя не ги изрита настрани.

Карълайн имаше чувството, че ще избухне от напрежението, което се надигаше у нея. Не мислеше, че ще може да понесе повече. Но той едва беше започнал. Устните му се плъзнаха над тъмния мъх и лекият му ускорен дъх го разроши. Езикът му намери хълмчетата, с които бедрата ѝ се съединяваха, и проследи наклона им надолу.

— Ринк... — Името му се отрони сподавено от треперещите ѝ устни, а ръцете ѝ се вкопчиха в косата му.

Ръцете му нежно я нагласиха, разтвориха и докоснаха. Ала нищо не би могло да я подготви за сладостната целувка, която притисна там. Устните му я обсипваха с любов, езикът се стрелкаше напред и двете заедно я доведоха до такъв екстаз, че тя напълно се лиши от каквато и да било връзка с действителността. Той я вкусваше и галеше, докато тялото ѝ не започна да тръпне. Беше подклал истински вулкан в нея. Когато разбра, че той бе на път да изригне, Ринк се извиси над нея и мощно нахлу в тялото ѝ.

Ръцете, които се вкопчиха в таза и бедрата му, изречените на пресекулки любовни думи, горещият ѝ дъх — всичко това го окуражаваше. Неговото тяло пулсираше в нейното, без да я щади, като ги отвеждаше все по-високо и по-високо с всеки тласък, докато двамата заедно не избухнаха сред дъжд от ослепителна светлина.

Когато експлозията отмина и двамата се върнаха към действителността, светлината на деня бе угаснала. Бяха се приютили в

удобния свят на сенките и облаците. Бяха скрити от сребристата мъгла, която се вихреше диво като сетивата и сърцата им само преди няколко минути. А преплетените им тела се къпеха под меките капки на дъжда.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Булката беше облечена в бяло. Копринената рокля беше семпло скроена, но прилягаше фантастично на стройната ѝ фигура. Не изглеждаше погълната от нея, както би могло да стане в една от традиционните пищни булчински рокли. Беше със светли чорапи и бели пантофки. Дългите ѝ тъмни коси бяха сресани на път и задържани от двете страни с бели камелии — любимите ѝ цветя. Беше олицетворение на прелестта. Очите ѝ сияеха като доказателство за щастието ѝ. Но не показваше признаци на нервност.

За разлика от младоженеца. Той се въртеше непрекъснато, постоянно се прокашляше и преместваше тежестта си на здравия си крак. Подръпваше възела на вратовръзката си — непознат атрибут за него. Бяха му предложили да се облече по-небрежно, но той бе настоял да спазва всички изисквания за случая. Искаше този ден да бъде паметен за бъдещата му съпруга. Желал е всички да са наясно, че сватбата е напълно както подобава, че двамата съзнават в какво се впускат и че се гордеят с това.

Карълайн докосна окуражително ръката на Стив, докато стояха в подножието на стълбището и чакаха булката. Той ѝ се усмихна с благодарност. Но когато съпругата на свещеника засвири сватбения марш на рояла в голямата приемна, младоженецът имаше очи само за Лаура Джейн. Както и тя за него. Огромните ѝ кафяви очи го издириха сред присъстващите във фойето и се приковаха в него, докато се спускаше надолу по стълбите, опряна на ръката на брат си.

Церемонията се провеждаше в тесен кръг. Ринк и Карълайн бяха там. Свещеникът, който наскоро се бе погрижил за службата на погребението на баща ѝ, заедно със съпругата си. Грейнджър. И Хани, която плака през цялото време. За щастие церемонията бе кратка.

Стив целуна нежно устните на съпругата си и моментално се отърва от вратовръзката си.

— Стив. — Той се обърна и пое протегнатата ръка на Ринк. — Добре дошъл в семейството ни.

Лицето на Стив се набразди от широка усмивка, докато разтърсваше подадената му ръка.

— Благодаря, Ринк. Много се радвам, че съм част от него.

— Поздравления, Стив — каза Карълайн и го целуна леко по бузата. — Лаура Джейн. — Карълайн притисна силно младата съпруга към себе си. — Желая ти винаги да си щастлива!

— Ще бъда, ще бъда — отвърна тя весело, кимайки с глава. — Да минем към бюфета. Мисля, че Стив има нужда от питие.

Всички се смееха, докато се изнизваха към трапезарията. А там Хани беше надминала самата себе си в приготвения студен бюфет с шунка, пуйка, неизброими видове салати, зеленчуков пай, традиционната сватбена торта на три етажа и други десерти. Имаше кафе и цитрусов пунш. Когато зърнаха Ринк да освежава чашата с пунш на Стив от гарафата с бърбън, дори и свещеникът се разсмя. Празненството бе весело, непринудено и Карълайн се радваше заради Лаура Джейн.

След като всички похапнаха, фотографът ги подреди за няколко тържествени снимки. Отхвърлената вратовръзка на Стив беше изчезнала и се наложи да я търсят, за да я върнат на мястото ѝ. Карълайн среса косата на Лаура Джейн и поднови гланца на устните ѝ. Докато фотографът приключи, всички вече бяха замаяни.

Гостите си тръгнаха и оставиха домакините сами. Булката и младоженецът се оттеглиха на горния етаж. През седмицата, предхождаща венчавката, вещите на Стив бяха преместени в старата стая на Роско. Брачната двойка щеше да се настани там, тъй като стаята на Лаура Джейн бе по-малка. Карълайн имаше намерение да я преобзаведе, за да я направи по-приветлива и приятна за тях.

След като помогнаха на Хани да разчисти, Ринк и Карълайн отидоха на кино в града. Когато се върнаха, къщата бе смълчана и тъмна. Тихомълком се качиха на втория етаж, надявайки се да не нарушат покоя на младоженците. Отидоха в стаята на Ринк. След като затвори вратата след тях, той светна нощната лампа.

— Това промъкване започна да ми омръзва — оплака се той. — Отвратително е, дето един от нас трябва да става призори и да притичва предпазливо по коридора до своята стая. Защо просто не се преместиш в тази стая или не ми позволиш аз да се преместя в твоята?

— Така.

— Много основателна причина наистина. — Той вече беше свалил ризата и ботушите си и в момента смъкваше панталона. — Може би трябва да си я запиша, за да я запомня.

— Моля те, не ми се подигравай. Не искам никой да разбере за нас все още.

— Те вече знаят — отвърна той. Беше само по бельо и се отпусна на коженото кресло, което бе любимото му място в цялата къща.

Карълайн издърпа през глава памучния си пуловер без ръкави и го погледна смаяно.

— Наистина ли мислиш така?

Той безмълвно кимна и я загледа как сгъва пуловера и го оставя на облегалката на стола. Сутиенът ѝ бе в телесен цвят. В еластичната прозрачна материя имаше втъкана роза. Листенцата на цвета се разтваряха около зърното ѝ. Сякаш за да компенсира за всичките години, в които не бе имала нито една красива дреха, Карълайн винаги носеше хубаво бельо.

Като възвърна най-сетне способността си да говори, Ринк изрече:

— Стив и Хани го знаят със сигурност. Те не са слепи, Карълайн. Цели дванадесет години ми се налагаше да пазя в тайна любовта си към теб. Не мисля, че съм бил прекалено дискретен през последните седмици. Щастлив съм както никога в живота си. И това си личи, скъпа.

Карълайн се изчерви, докато се освобождаваше от полата си, и остана само по бикини — комплект със сутиена, дантелен колан за жартieri и копринени чорапи. Неговата мъжественост откликна моментално.

— И на мен самата не ми допада криенето, но нека не посвещаваме всички в тайната си. И без това съм отхвърлила правилата на благоприличието.

Взе четката си и я прокара през косата си. Светлината на лампата озаряваше падащите кичури и им придаваше червеникаво сияние. Тя беше обърната с гръб към него. Извивките от двете страни на гръбнака бяха гладки и изящни. Дантелата на бикините едва покриваше заоблените ѝ части. Между дантелената материя и ръба на чорапа ѝ се простираше гладката кожа на бедрото, която той болезнено желаше да докосне.

— И как така отхвърляш правилата на благоприличието? — попита я с дрезгав глас.

Карълайн извади малка тубичка от дамската си чанта и изстиска малко лосион на дланта си. После го нанесе с бавни движения нагоре по ръцете си. Господи! Тя го подлудяваше.

— Защото законно си мой заварен син.

— А незаконно?

Тя се обърна към него и го видя, изпънат в креслото, твърд и мъжествен. Усмивката ѝ бе едновременно свенлива и сладна.

— Незаконно си мой любовник.

— Ела тук. — Ринк бързо се освободи от бельото си и го хвърли на пода.

Тя пристъпи към него и послушно се остави да смъкне бикините ѝ, без да докосва жартиерите. Ринк пхна ръка под ръба на чорапа и нежно притисна гладката плът. Пръстите ѝ леко пробягала по ушите му, когато той се приведе напред, за да я целуне по бедрата и корема. Насочи я надолу, така че да възседне скута му, и твърдата му мъжественост потъна в нейната тайнственост. Ръцете ѝ обгърнаха шията му и гърбът ѝ се изви, приближавайки гърдите ѝ към търсещите му устни. Той целуна втъкания розов цвят и погали центъра му с език, докато на същото място не набъбна нов цветен зародиш. Устните му се заключиха около твърдото зърно и го притиснаха. Сутиенът най-после се свлече настрани под припрените му пръсти. Ринк зарови лице в благоуханната падина.

Бедрата и се стегнаха над неговите, когато леко залюля таза си с въртеливи движения. Дланите му галеха гърба ѝ, ханша ѝ и плътно я притискаха към мъжествеността му. Тя се приведе напред и зашепна нежни думи в ритъма на тласъците му. Той достигаше все по-високо и по-високо, чак до лоното на утробата ѝ. После, когато тя потрепери от върховните тръпки на удоволствието, той я обля с пламъка на своята страст.

Карълайн се отпусна върху гърдите му и дълго време двамата останаха неподвижни. Накрая той прокара пръсти през косата на тила ѝ. Целуна я по рамото. Когато тя продължи да стои, без да помръдва, тихо я попита:

— Нещо не е наред ли?

— На стол? Господи, в какво съм се превърнала?

Ринк с усмивка захапа крайчеца на ухото ѝ.

— В прекрасна, щедра, любяща жена, събуждаща толкова страст, за колкото един мъж може да си мечтае. — Притисна я плътно в обятията си. — Навремето седях в това кресло и си мечтаех за теб. Именно тук най-често давах воля на фантазиите си за това какво би било, ако двамата правим любов. — Ринк прокара опакото на дланта си по бузата ѝ. — Но това, което имаме сега, далеч надхвърля и най-смелите ми фантазии, Карълайн.

Тя вдигна глава. Очите ѝ приличаха на спокойни, озарени от лунна светлина езера.

— Наистина ли?

— Да. — Той докосна косата ѝ, устните ѝ, гърдите ѝ. — Още не мога да повярвам, че всичко това се случва наяве.

— А аз не мога да повярвам, че това съм аз, която се държи така. Но всъщност ти винаги си имал пагубно влияние върху мен.

Топлата обич в погледа му се смени с дяволита искра.

— И не ти ли е приятно?

— О, определено. — Подражавайки на шеговитостта му, Карълайн раздвижи напред бедра.

Той простена с престорено възмущение:

— Имай милост, Карълайн. Да не искаш да ме довършиш? Не може ли първо да си легнем в леглото като хората?

По-късно, когато се бяха сгушили под леките летни завивки, Ринк откри ухото ѝ в тъмнината и прошепна:

— Знаеш ли, ако и Хани си имаше гадже, можехме да превърнем това място в нещо като клуб. — Тя го оципа и той тихо възкликна: — Просто исках да кажа, че след като Стив и Лаура Джейн са в едната спалня, а ние...

— Много добре разбирам какво искаше да кажеш. — Усмивката ѝ премина в прозявка. — Мога да си представя как се чувства Стив в този момент, но се питам какво ли ще бъде мнението на Лаура Джейн за брака.

Не им се наложи да чакат дълго, за да го разберат. На другата сутрин младоженците се присъединиха към Ринк и Карълайн на закуска. Застанаха на прага, прегърнати през кръста. Върху лицето на Стив витаеше комично смутена усмивка. Лаура Джейн буквално сияеше и заяви с ентузиазъм:

— Мисля, че всички по целия свят трябва да се оженят.

Във фабриката вече бе започнала реконструкцията. Карълайн се радваше, че Ринк е до нея. Ако беше сама, нямаше да знае откъде да подхване разчистването след пожара. Още преди да приключат с това, той бе започнал да говори и за преустройство и подновяване на машините. Обсъди всичките си планове с нея и тя ги одобри. Те включваха демонтиране на остарелите стендове, купуване на нови, по-модерни, смяна на инсталацията, изобщо превръщане на „Ланкастър Джин“ в най-съвременна фабрика за преработка на суров памук.

— Тази година имаме невероятна печалба. Банката е склонна да ни отпусне дългосрочен заем за подобрения, и то при най-нищожна лихва. Трябва да се възползваме от тяхната щедрост.

— Съгласна съм.

Работеха неуморно в горещите летни дни, но и двамата изпитваха удовлетворение от труда си. Твърде често им се налагаше с мъка да потискат желанието си да се докоснат. Наблюдаваха ги и те го знаеха, затова не искаха да дават нови поводи за приказки, които вече и без това се ширеха достатъчно. Най-обсъжданата тема на деня бе защо Ринк все още не си е заминал за Атланта. Това безпокоеше и Карълайн.

— Ринк? — Тъкмо си правеха кратка почивка в офиса на фабриката.

— Хъм? — Той бе опрял в челото си студената стена на канчето си, за да се охлади.

— Кога ще се връщаш в Атланта? — Беше се опитала да прозвучи небрежно, но разбра, че не бе успяла, защото той свали съда и я изгледа остро. После отпи от ледената напитка.

— Опитваш се да се отървеш от мен ли? — попита шеговито.

Очите ѝ омекнаха от обич.

— Разбира се, че не — произнесе тя меко. — Просто се питах защо правиш всичко това за фабриката. На мен ми плащат заплата, но ти нямаш причина да влагаш толкова време и енергия в нея.

Ринк остави канчето си на малката масичка, отрупана със стари търговски списания. После се изправи, протегна се и пристъпи към

прозореца.

— Тази фабрика означава много за мен, независимо дали Роско го е искал или не. Не получавам никакви финансови облаги от нея благодарение на завещанието му, но все още живо ме интересува. Всичко тук принадлежеше на семейството на майка ми, преди Роско да го превземе и да окачи името си над портала. И след като е част от наследството ми и носи и моето име, длъжен съм да се грижа за него. А ако тези причини не са достатъчни, да речем, че се грижа за частта на сестра ми.

— Обичам те.

Той бързо се обърна с лице към нея. Думите ѝ бяха съвсем неочаквани и без всякаква видима връзка с темата на разговора им.

— Защо? Искам да кажа, какво те накара да го кажеш точно сега?

— Защото който и да е друг в същото положение би си тръгнал огорчен и ядосан — предвид обстоятелствата по това завещание.

— Именно така е искал да стане той. Но аз няма да му се дам.

— Това ли е единствената причина да си тук? За да се противопоставиш на Роско?

Той се усмихна и пристъпи към нея. Хвана ръката ѝ в своята, придърпа я да се изправи и я побутна към ъгъла между стената и шкафа за документи. Тясното пространство им предоставяше относително убежище пред погледа на някой, който би могъл да влезе случайно в кабинета.

— И ти имаш нещо общо с моето мотаене наоколо — проточи той и започна да я целува.

Вкусът му беше солен. Беше изпотен. Беше неопишимо мъжествен. Обичаше това негово мъжко излъчване. Всичко женствено в нея откликваше на него. Пристъпвайки напред, тя притисна възбуденото си тяло към неговото. Устните му се плъзнаха по дължината на шията ѝ. Дланта му покри гърдата ѝ и я заглади.

— Не можеш да си позволяваш такива волности — прошепна тя.
— Аз съм шефката.

— Не и моята. Нали не съм официално зачислен на работа тук? Забрави ли?

Карълайн простена сподавено, когато пръстите му обходиха зърното през материята на блузата ѝ. Ринк сведе глава и зъбите му откопчаха първото копче, а устата му погълна топлата плът отдолу.

— И все пак аз притежавам известна власт — изрече тя, останала без дъх.

— Не и върху мен. — Ръката ѝ се насочи към ципа на джинсите му и притисна твърдостта, скрита там. — Добре. Признавам. Излъгах — изрече той на пресекулки. — Упражняваш адска власт.

— Винаги съм мислела, че това е доста долнопробно местенце. — Карълайн плъзна очи из полутъмното помещение.

— Така е. Но тук предлагат най-доброто барбекю източно от Мисисипи. Стара семейна рецепта, внесена от Тенеси. Какво ще хапнеш, съкровище, свински ребърца или печена рибица?

— Може ли да си ближа пръстите?

— Съвсем определено.

— Тогава искам ребърца.

Двамата се усмихнаха един на друг, когато сервитьорката се отдалечи с поръчките им. Налагаше им се да се надвикват с оглушителната музика, която звучеше от джубокса в ъгъла. По дансинга, посипан с талаш, танцуваха двойки, като едва се поклащаха, в зависимост от това колко романтично бяха настроени.

Под тавана витаеше синкав облак дим. От покритите с евтини пана стени проблясваха неоновите реклами на различни марки бира. Фотомодел с крещяща като прическата ѝ усмивка украсяваше плакат на магазин за радиатори. Зад бара едва се различаваше циферблатът на часовник зад изкуствен водопад. От това последно творение на електрическия кич на Карълайн ѝ се зави свят.

Двамата с Ринк прекарваха много весело. Бяха си създали навика да измислят заведения, които да посещават за по няколко часа всяка вечер, за да могат да оставят къщата на разположението на Лаура Джейн и Стив. Стив бе споделил с тях, че предложил на Лаура Джейн да отидат някъде на меден месец, но мисълта за далечно пътуване я ужасявала. Тя се беше приспособила към брачния живот чудесно. Затова и той не желаше повторно да повдига темата за меден месец на друго място.

— Често ли си идвал тук? — попита Карълайн и се подпря на лакти на масата.

— Непрекъснато. Когато бях в гимназията и бях прекалено малък, за да си купувам бира, всички от бандата се качвахме на една кола и идвахме тук. Тук нямаха никакви скрупули по отношение на продажбата на алкохол на непълнолетни. Татко ми беше каз... — Той изведнъж замлъкна и Карълайн разбра, че това е, защото бе нарекъл Роско с обичайното си обръщение към него.

— Продължавай — подкани го нежно тя. — Какво ти беше казал?

— Беше ми казал, че по време на сухия режим това място било царството на контрабандния алкохол. Дотук доставяли и оттук изнасяли повече контрабандно уиски, отколкото в целия щат.

Ринк се замисли, докато въртеше солницата между пръстите си. Карълайн покри ръката му със своята и така го накара да я погледне.

— Отношенията помежду ви невинаги са били лоши, нали? Няма ли някои добри моменти, които би могъл да запомниш, а да забравиш останалото?

Той се усмихна с тъга.

— Имаше няколко, да. Като например, когато исках да изпуша една от неговите пури. Бях на дванадесет. Той ми позволи. Стана ми ужасно зле, а той ми се присмиваше. Цяла година след това обаче аз нямах нищо против. После пък ме хванаха да пиша със спрей „Дръвници“ на автобуса на отбора от училището, с което бяхме спортни съперници. Роско защити цялата ни банда пред училищната управа, като им напомни, че момчетата би трябвало да вършат щуротии, иначе не биха били нормални.

Веждите му се сбърчиха.

— Тук има нещо, което се повтаря натрапчиво и което досега не съм съзнавал, Карълайн. Когато бях забъркан в някоя беля, Роско ме подкрепяше. Обичаше ме най-много, когато загазвах. А когато се опитвах да отстоявам някоя справедлива кауза, не можеше да ме понася. Той е искал да бъда като него, предприемчив и буден, но с разтегливи понятия за чест. Не твърдя, че съм светец, но никога не съм мамил или наранявал някого просто заради спорта и удоволствието да го направя. — Той срещна очите ѝ. — Искам да знаеш това. Искрено съжалявам, че двамата с него така и не успяхме да изпитаме топли чувства един към друг.

— Знам, че искрено искаше да го обичаш, Ринк.

— Ако някога имам свои синове или дъщери, ще ги обичам такива, каквито са. Никога няма да се опитвам да ги променя. Кълна се!

Двамата си стиснаха ръцете през масата и не се пуснаха, докато не пристигна поръчката им.

Когато приключиха с яденето, мястото вече се беше препълнило. Имаше повече пиячи и танцуващи, отколкото хора, дошли да вечерят. Шумът се беше превърнал в глъчка. Щом Ринк взе сметката им от сервитьорката, двамата започнаха да си проправят път към касата в дъното на бара. Тъкмо се разплащаха, когато Карълайн чу първия завален глас.

— Сигурно е много гот да продължиш оттам, дето е свършил татко ти, а, Върджил?

Пръстите на Ринк, които тъкмо прелистваха пачка банкноти, се свиха, не предвещавайки нищо добро. Карълайн забеляза как вената на слепоочието му започна да пулсира, а челюстта му се стегна от гняв.

Върджил се изхили:

— Май имаш право, Сам. Нищо не е по-добре от това татко ти да свърши черната работа, така да се каже, а ти да обереш каймака.

Ринк спокойно остави парите си на бара.

— Да си вървим, Ринк. — Карълайн се вкопчи в ръката му. Той се отърси от нея, сякаш бе досадна муха. Карълайн притеснено се огледа наоколо. Някой бе намалил звука на джубокса. Всички танцьори изведнъж се заковаха по местата си. Други пред бара отстъпиха назад от Върджил и Сам, които или бяха прекалено пияни, или прекалено глупави, за да подпалят фитила на един и без това избухлив нрав. Когато Ринк се обърна към тях, в очите му проблесна пламък, който накара Карълайн да потръпне от страх.

— Какво каза? — Устните му едва помръднаха, когато изрече въпроса с мъртвешко спокойствие. Единият от мъжете сръга другия и двамата се килнаха един към друг, цвилейки от удоволствие.

— Господин Ланкастър, сър — дръзна да се намеси управителят на заведението, — тия са отскоро в града. Не знаят нищо за семейството ви. Само са се раздрънкали малко повече. Не им обръщайте внимание. Ще ги изхвърля веднага.

Можеше да си спести проявата на смелост и дъха, защото Ринк не му обърна никакво внимание.

— Какво каза? — зададе той повторно въпроса си, този път по-силно. Пристъпи към двамата, които се поклащаха на високите си столове зад бара.

— Ха, ми тъкмо обсъждахме какъв късмет имаш, че баща ти е затоплил леглото, преди да гушне босилека.

Карълайн вдигна трепереща ръка към устата си и се опита да избегне любопитните погледи, които се приковаха в нея. Знаеше, че въпреки всичко, те продължаваха да я помнят като щерката на Пийт Доусън, градския пияница.

Върджил едва успяваше да си поеме дъх от смях заради остроумната забележка на приятелчето си.

— Бас държа, че постелките са били още топлички, когато си се нанесъл в кревата. Татко ти научил ли я е на някои хубави номера, а, синко? Прави ли ти това, което е прави...

Върджил така и не успя да завърши изречението си. Даже не помнеше да го е започвал. Мощният юмрук на Ринк се стовари в брадичката му, повдигна го от стола и го запрати сред кръга от зяпачи. Беше изгубил съзнание още преди да се удари в пода.

Сам наблюдаваше сполетялото приятеля му с широко отворена от стъписване уста. Изправи се от стола, залитайки. Усмихна се мазно на Ринк.

— Т-т-той... н-н-ние не искахме да каж-ж-жем нищо лошо, господин... хъм... Ланкастър, сър. Просто се май-тап-п...

Видя приближаващия се към него юмрук, опита се да се наведе, за да го избегне, но го пресрещна с челюстта си. Изквича от болка и падна на колене. Ринк се изправи над него, разтворил широко крака, задъхан, като продължаваше да свива и отпуска в юмруци ръцете си.

— Извини се на дамата — изрече дрезгаво. — Веднага.

Сам се поклащаше напред-назад в агония, като притискаше с две ръце бузата си, сякаш се опитваше да запази целостта на лицето си.

— Извини се на дамата! — изрева Ринк повторно.

Карълайн се стрелна към него и го сграбчи за ръката.

— Моля те, Ринк — изрече настойчиво. — Да вървим. Той не може да говори. Няма значение. Само ме изведи оттук. Всички са ме зяпнали. Не мога да го понеса. Моля те, да си вървим!

Ринк разтърси глава, сякаш за да избистри съзнанието си. После рязко се обърна към касата, гневно хвърли няколко банкноти и докато

прибираше останалите в джоба на джинсите си, хвана Карълайн под ръка и я поведе към вратата.

Подкара като луд пикапа към дома, но на него му липсваше мощността на спортната му кола. Ругаеше, когато автомобилът се задавяше и не вървеше така бързо, колкото му се искаше. Когато стигнаха пред имението, той отвори вратата пред нея, но не я изчака, а влезе първи в къщата. Тя го последва и го завари да кръстосва библиотеката като животно в клетка. Карълайн предвидливо затвори вратата след себе си и остави чантичката си на близкия стол.

Ринк я изглежда яростно.

— Видя ли какво си мислят всички? Мислят, че си спала с баща ми.

— Аз бях негова съпруга. Какво очакваш да си помислят?

— Май съм станал посмешището на целия проклет град. Какво забавление само. Как ли си умират от смях, като си представят как съм поел оттам, откъдето е спрял моят старец.

Егоизмът му я вбеси.

— А да си си задавал въпроса за това как се чувствам аз какво мислят те за мен? — Карълайн притисна ръка към гърдите си. — Всички смятат, че съм съблазнила баща ти, за да се ожени за мен. Сега смятат, че съм съблазнила и заварения си син. Каквото и да казват за теб, изобщо не може да се сравни с мръсотиите, които изричат по мой адрес. Аз произхождам от боклука на този град, забрави ли? За тях винаги ще си остана такава. И то няма нищо общо с това дали проявявам някаква нравственост или не. Това е клеймо, което нося по рождение.

— Но като съпруга на Роско бе на път да отхвърлиш това клеймо, нали?

Тя се опита да избегне отговора на този въпрос, но като видя жлъчното изражение на лицето му, призна:

— Да.

— Е, заради самата теб може би е ужасно това, че той почина — изрече Ринк с жестокост. — Поне във финансово отношение се оказа на върха. Убеден съм, че съдържанието на завещанието му вече не е тайна за никого в този град. Всички сигурно смятат, че те ухажвам, защото си получила Убежището.

— Прояви малко здрав разум, Ринк. Всички знаят, че притежаваш печеливша авиокомпания.

— Освен това знаят и колко държа на това място. Без съмнение мислят, че съм се нагърбил с ролята на твой тъпкач само за да ме търпиш до себе си.

Тя се сви, сякаш я беше зашлевил през лицето.

— Отвратително е, когато говориш така.

— Защо пък да не говорим за това? Да погледнем фактите такива, каквито са. Не правя ли точно това? — попита той. — Каква работа имам аз тук? Лаура Джейн си има Стив, който да се грижи за нея. Хани кудкудяка около тях като грижовна квачка. А единственото, което върша аз, е да забавлявам господарката на къщата в леглото.

— Да не си посмял да се правиш на мъченик. Ти също си щастлив. — Карълайн мислено прокле сълзите на гняв и болка, които изпълниха очите ѝ.

— Бях, докато не осъзнах, че всички смятат, че съм заел мястото на Роско в леглото ти.

— Но това не е вярно! И ти го знаеш, Ринк.

— Крайният резултат си остава същият.

— Защото всички мислят, че съм спала с баща ти?

— Да. — Думата бе изстреляна от устата му като снаряд. Последва я мъртво мълчание. Накрая Ринк добави: — Даже и мъртъв, той продължава да ни разделя.

Карълайн вирна брадичка от възмущение и се нахвърли върху него:

— Не той. Ти! Твоята проклета гордост! Този път твоята гордост ни разделя.

— А какво ще кажеш по въпроса за твоята? — не ѝ остана дължен и той.

— Моята? — възкликна тя, поразена.

— Да, твоята.

— И за какво толкова мога да се гордея?

— Че си успяла да се изучиш. Че си се омъжила за най-богатия мъж в окръга. Че живееш в това имение. Че в момента стоиш по-високо от всички онези, които навремето са гледали презрително на теб.

— Казах ти, когато се върна, че обичам живота тук.

— Ами ако всички разберат, че единствената причина, поради която Роско се е оженил за теб, е била, за да ми отмъсти? Че бракът ти е просто измама? Ще можеш ли тогава да държиш главата си така високо изправена?

Виновното ѝ мълчание бе по-красноречиво и от признание. Карълайн се свлече в един от столовете. Раменете на Ринк се отпуснаха. Той изрече с по-овладян глас:

— Аз не мога да понеса това, че те те смятат за любовница на баща ми, а ти не можеш да понесеш да мислят другояче. — Ринк разпери ръце и се разсмя невесело: — Господи, какъв майстор на отмъщението е бил. Ако първият му номер не минел, за да ни държи разделени, след като ме заблуди относно истинските ви отношения, това вече неминуемо е щяло да сработи.

Ринк пристъпи към вратата.

— Колкото и да ми е неприятно да го призная, Карълайн, ние двамата попаднахме в капана му. Както той е знаел, че ще стане.

В начина, по който Ринк затвори вратата зад гърба си, след като излезе от стаята, имаше безвъзвратност, която едва не я задуши.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще ми се да преметна това момче през коляното си и да го напердаша едно хубаво — мърмореше Хани и сваляше завивките от леглото на Карълайн. — Ако някое хлапе някога се е нуждаело от хубав пердах...

Карълайн седеше пред тоалетката и се опитваше с пръсти да облекчи болката в слепоочията си. Не се получаваше. Цялото ѝ тяло я болеше, сякаш бе смазана. А то така и беше. Смазана от кавгата си с Ринк.

Икономката събра мръсните чаршафи наред стаята и започна да застила новото бельо. С военна педантичност Хани го изпъваше с длан и затъкваше краищата под матрака.

— Той не ти ли каза нещо снощи, нещо, което да ти подсказе, че ще се измъкне оттук посред нощ като крадец?

— Не, ъ-ъ... той... Поговорихме малко. Той се качи горе, а аз си легнах след него. Не знаех, че си е тръгнал, докато не ме събуди тази сутрин.

— Учила съм това момче на далеч по-добри обноски, а и майка му преди мен. Представи си само: да си събере багажа и да изчезне, без да каже и едно довиждане. Да отиде с новия си пикап на пистата и да отлети със самолета си. Кълна се в бога, не знам какво го е прихванало!

На Карълайн ѝ се искаше поне този път икономката да не бъде толкова приказлива. Последното, за което желаше да разговаря, беше Ринк. Раните ѝ бяха прекалено пресни. Всяко споменаване на името му ги разтваряше и караше сърцето ѝ да кърви.

— Мисля, че вече и без това достатъчно е занемарил бизнеса си в Атланта.

Хани я погледна красноречиво. „Много добре знам накъде бе започнал да духа вятърът“, искаше да каже на младата жена. Умираще от любопитство да разбере какво се бе случило помежду им, което да накара Ринк да замине така ненадейно. Седмици наред двамата бяха

живели само един за друг. Нещо бе накарало Ринк да обърне гръб на всичко и това нещо имаше връзка с Карълайн. Хани се наведе и взе наръча бельо.

— Просто не знам как ще кажа на Лаура Джейн, че си е тръгнал, без да се сбогува. Ще разбия сърцето ѝ.

— Нали каза, че е оставил писмо за нея.

— Не е съвсем същото, нали?

Търпението на Карълайн се изчерпа. Тя се изправи и пристъпи към гардероба, като започна да приготвя дрехите си за банята — намек, че иска да остане сама.

— Тя няма да усети чак толкова болезнено липсата му сега, след като си има Стив.

— А кой ще се погрижи за теб?

Карълайн застина на място, както беше тръгнала към банята, и рязко се извърна с лице към проникателната икономка. Хани само я изгледа многозначително, преди да излезе от стаята с вид на превъзходство, понесла в ръце купчината мръсни чаршафи.

Карълайн си взе душ и се облече машинално. Не я интересуваше как ще изглежда. Ринк нямаше да е тук, за да я види. Ще продължи както обикновено, ще отиде до фабриката, за да провери как вървят работите по реконструкцията. За нея щеше да е по-важно от всякога да изглежда напълно овладяла положението, способна да взима и отстоява решения. Някои от работниците можеха да се възползват от напускането на Ринк като извинение да занемарят работата си.

Когато пристигна във фабриката, Карълайн разбра, че Ринк в крайна сметка не бе действал чак толкова импулсивно, отлитайки за Атланта през нощта. Барнс я пресрещна в офиса.

Стоеше прав, когато тя влезе, пристъпваше сконфузено от крак на крак и избягваше погледа ѝ.

— Ринк... хъм, господин Ланкастър... ми се обади от Атланта рано сутринта.

Тя се опита да изглежда безразлична, ала ръката ѝ трепереше, когато отвори чекмеджето, за да прибере там дамската си чанта.

— Така ли?

Барнс отговори:

— Да, госпожо. И ми каза да ви помагам и да се погрижа всичко да върви гладко, както досега. Каза да му се обадя, ако възникнат някои

усложнения.

— Благодаря, Барнс — изрече Карълайн кротко. Той не я беше изоставил напълно. Все още достатъчно държеше на нея, за да не я остави с напълно парализирана производствена линия. От друга страна, той може би просто защитаваше интересите на наследството на Лаура Джейн.

Мъжът въртеше шапката си в ръце.

— Знаете ли, хъм... с момчетата... ами просто свикнахме Ринк отново да се навърта наоколо. Разбира се, той беше още момче, когато си тръгна първия път, но ние всички го харесвахме още тогава. Винаги се е грижил за нас, нали ме разбирате? Не като баща си, без да проявявам неуважение. Но Ринк винаги ни е подкрепял нас, работниците.

— Да, знам какво имаш предвид, Барнс.

— Ами — подхвана той и заотстъпва към вратата, като мислено се проклিনаше. По дяволите, не беше имал намерение да я разплаква. — Ако имате нужда от нещо, само ми викнете, нали, госпожо Ланкастър?

— Да. Благодаря ти.

След излизането му Карълайн пристъпи към прозореца и плъзна поглед по пейзажа. Краят на лятото беше настъпил безвъзвратно. Цветята и дърветата вече не тънеха в зеленина. Изсъхваха, сбръчкваха се и ставаха чупливи от умора в очакване да дойде последният им час. Така се чувстваше и тя. През онези съкровени седмици, когато двамата с Ринк бяха заедно, бе празнувала връщането си към живота. Сега се чувстваше попарена като последните закъснели цветове на лятото.

— Никога не е било писано да се получи, Карълайн — прошепна сама на себе си. Дали двамата бяха легендарните влюбени с път, предопределен от звездите? Дали съдбата ги беше обрекла още от раждането им? Или плащаха за греховете на бащите си, изживявайки наново библейските пророчества?

Причината нямаше значение, защото крайт бе необратим. Ринк бе имал право. Двамата бяха прекалено горди. На нея ѝ бе харесвало всичко, което съпровождаше фамилията Ланкастър. Ринк я познаваше достатъчно добре, за да проумее, че тя не би се отказала от всичко това. И от страх да не излезе така, сякаш я молеше, той никога нямаше да се върне при нея, докато тя притежаваше Убежището.

Главата ѝ рязко се вдигна. Сърцето ѝ заби трескаво.

Докато тя притежаваше Убежището. А дали можеше да се откаже от него? Какво означаваше къщата за нея, без да може да я споделя с Ринк? Той винаги бе част от очарованието ѝ, причината тя да бъде привлечена от нея. Убежището бе мястото, където живееше Ринк Ланкастър. Дори и когато живееше с Роско, си представяше, обхождайки стаите, как Ринк е бил там като дете, юноша, младеж. Без него имението беше само куп красиви помещения, оградени от четири стени.

То никога не ѝ беше принадлежало. Винаги е било негово. Юридическите драсканици по листове хартия никога не биха могли да го променят.

Но дали можеше да се откаже от него?

Тихото почукване на вратата на кабинета я накара да вдигне глава от книгата, които преглеждаше.

— Влез.

Грейнджър прекрачи прага на помещението, осветявано само от лампата със зелен абажур на старинното бюро на Роско.

— Хани каза, че ще те намеря тук. Надявам се, че не те прекъсвам.

Карълайн се усмихна на адвоката.

— Влез, Грейнджър. Прекъсването е добре дошло.

— Преуморяваш се. Необходимо ли е?

Да, необходимо беше. Защото ако не се затрупваше с работа, непрестанно мислеше за Ринк. Така или иначе мислеше за него, но като се захванеше с нещо, поне притъпяваше болката. През изминалия месец, откакто той си беше тръгнал, болката бе поутихнала и се бе превърнала в глух туптеж, от който нямаше спасение.

— Тези счетоводни подробности все трябва да свършат някой ден. Във фабриката непрекъснато ме прекъсват, затова единственото място, където мога да работя, е тук. Хани предложи ли ти нещо? Едно питие, кафе?

— Не, благодаря. — Той се настани на стола с права облегалка от другата страна на писалището. — Как вървят нещата във фабриката?

— Трескаво, хаотично, добре. Но ти и без това го знаеш. Нали беше там вчера. Някакъв проблем ли има, Грейнджър? — Видът му беше като на човек, осъден на смърт. — Защо си дошъл да ме видиш? — Лицето ѝ пребледня. Ринк. Нещо се беше случило с Ринк.

Грейнджър долови нарастващата ѝ паника.

— Не, не. Нямах намерение да те тревожа така. Не е нищо трагично. — Той се взря в килима под краката си за момент. — Просто ти е отправена покана и не знам как ще я приемеш.

— Покана за какво?

— Покана да приемеш почетния знак, който ще обяви Роско за гражданин на годината на есенния фестивал.

Адвокатът имаше предвид празненството на целия град, спонсорирано от Уинстънвилската търговска камара. Карълайн не можеше да си представи какво общо би могла да има с фестивала, какво остава пък за Роско.

— Искат да връчат наградата посмъртно? Защо? Защо не почетат някой, който още е жив?

Грейнджър се почеса зад ухото.

— Това ги попитах и аз. Не че не съм поласкан от името на Роско — побърза да добави, както винаги лоялен. — Но, изглежда, комитетът по награждаването е гласувал за него миналата пролет. Смятат, че не е редно да променят тепърва намеренията си и те молят да приемеш почетния знак от негово име на церемонията по откриването на фестивала.

Карълайн се изправи, обви с ръце тялото си и пристъпи към прозореца. Навън валеше студен септемврийски дъжд. Падаше тежко, равномерно. Не беше като лекия летен дъждец, който гали и целува кожата на голите тела по същия начин, както го правят устните и ръцете. Опря чело на студеното стъкло. Дали някога щеше да успее да превъзмогне липсата му?

Снимката му се беше появила във вестника преди два дни. Стив я беше видял и Лаура Джейн тичешком бе дошла да ѝ я покаже. Поредният град бе дал разрешение на „Еър Дикси“ за използване на летището му. На снимката Ринк се ръкуваше с кмета, бе усмихнат, а белите му зъби проблясваха на фона на мургавото лице. Косата му бе паднала пред очите. На нея ѝ се беше приискало болезнено да го докосне, да отмести назад този кичур.

— Той ти липсва, нали? — тихо попита Грейнджър.

— Роско?

— Ринк.

Тя се обърна към него.

— Ти знаеш?

Лицето му се набразди от кротка усмивка.

— Мисля, че между вас с Ринк е имало нещо много преди той да се върне у дома. Не... — Грейнджър вдигна ръка, като забеляза, че тя се готви да заговори. — Не се опитвам да науча подробностите. Всъщност може би ще е далеч по-добре, ако не ги знам. Но онзи път, когато дойдох за сватбата на Лаура Джейн и ви видях заедно, бях напълно убеден, че двамата се обичат. Прав ли съм?

— Да.

Тя отново зае старото си положение пред прозореца и двамата помълчаха известно време.

— Ще бъде ли много нахално от моя страна, ако попитам защо си тръгна той?

Карълайн поклати глава.

— Винаги си ми бил добър приятел, Грейнджър. Когато Роско се ожени за мен, знам, че беше изненадан, но никога не си проявявал към мен нещо друго, освен уважение и неотменна вежливост. Не знам дали някога съм ти благодарила за това както подобава. — Тя отново се обърна с лице към него. — Благодаря ти сега. И като на приятел мога да ти кажа, че между нас с Ринк имаше прекалено много разногласия, за да може да остане.

— Вероятно става дума за баща му.

— Именно за баща му. И моя брак с него.

— Ринк е горд.

— О, да, на мен ли го казваш? — Карълайн се усмихна. После погледна адвоката в очите и изрече с равен глас: — Бракът ми с Роско не беше консумиран.

— Това също го подразбрах.

Карълайн леко се засмя:

— Тази вечер си пълен с изненади. Мислех, че ще си шокиран.

— Изпитвам облекчение. Ти беше прекалено добра за него, Карълайн.

Тя се отпусна на кожения стол зад бюрото.

— Той извърши някои ужасни неща, а най-ужасното бе това, което стори на Ринк.

— Съгласен съм с теб.

— Значи си знаел за повечето му машинации?

— За повечето от тях.

— Защо тогава си останал негов приятел през всичките тези години?

— Негов адвокат. Роско нямаше приятели. Той не би позволил на никого да стане негов приятел. Останах с него, отчасти за да го контролирам. Често преглъщах обиди, но не мога и да си помисля какво би станало и какво щеше да направи, ако не бдях над семейния ви бизнес.

Карълайн се подпря на лакти и леко се приведе напред, потърквайки слепоочията си с пръсти.

— Той не заслужава тази награда.

— Искаш ли съвет от мен?

— Да, моля.

— Приеми я с усмивка.

— И да бъда лицемер?

— Не ги лишавай от илюзиите им, Карълайн — изрече той, говорейки за целия град. — Те имат нужда от своите обществени величия, които да обичат, мразят, възвеличават и на които да завиждат. Дай им това, от което имат нужда. Нека поне за час Роско бъде това, което би трябвало да е в действителност.

— Предполагам, че имаш право.

Той се изправи и тя заобиколи бюрото, за да застане до него. Хванати под ръка, двамата тръгнаха към вратата.

— Ще им съобщя утре, че си готова да приемеш наградата от името на Роско.

— Грейнджър. — Карълайн се спря пред вратата. — Какво е необходимо, за да се припише имението на някой друг?

Този път вече беше успяла да го шокира.

— Нали не мислиш да го продаваш? — попита поразен.

— Не. Мисля да го даря.

Адвокатът се взря в лицето ѝ и забеляза решителността, изписана на него. Това го възпря от по-нататъшни въпроси. Замислено подръпна ухото си.

— Убежището е твое и можеш да правиш с него каквото пожелаеш. Мисля, че това може да се определи и като недоглеждане от страна на Роско, но ти си свободна да постъпваш с него както искаш, стига Лаура Джейн да запази правото си да живее тук до края на дните си.

— Разбирам. Това, което смятам да направя, няма да промени последното.

— В такъв случай няма никакви пречки за дарението ти. Ако действително си сигурна, че желаеш именно това.

Карълайн замислено кимна.

— Кога е есенният фестивал?

— Третата седмица на октомври, след около месец. — Той постави ръка на дръжката на вратата. — Питаха ме за адреса на Ринк. Убеден съм, че имат намерение да поканят и него.

Очите ѝ се сведоха под погледа му.

— Можеш ли да подготвиш документите по дарението за третата седмица на октомври?

Когато отново вдигна очи към него, той ѝ се усмихваше с обич.

— Знаеш ли, ако не бяха тия Ланкастърви, които все ми се пречат, мисля, че и аз самият щях да съм малко влюбен в теб.

— Хей!

Карълайн спря на тротоара и надникна през върха на чантата с продукти към момичето, което толкова грубо се беше обърнало към нея.

— На мен ли говориш?

— Не сте ли вие госпожа Ланкастър?

— Да. — Момичето едва ли беше на повече от дванадесет години, но бе с пурпурни сенки и син молив за очи, щедро положен върху лицето ѝ. Тъмната ѝ коса беше възкъса и стърчеше на всички страни. На едното ѝ ухо имаше три обеци — халки с висящи по тях хартиени форми. На другото имаше огромна бляскава звезда. Устата ѝ бе с размазано бяло червило.

Дрехите ѝ бяха също толкова причудливи, колкото грима ѝ: зелена къса пола върху яркооранжев клин и бял потник с щампа — яркочервени устни и неприлично изплезен език. Карълайн си помисли,

че момичето навярно се бе облякло за някаква странна пиеса в училищния театър. Що за родител трябва да си, за да пуснеш детето си на улицата, облечено по този начин? При всички случаи момичето бе успяло да привлече вниманието ѝ.

— Откъде ме познаваш?

— Познавах господин Ланкастър. Ринк Ланкастър. Обаче това беше отдавна. Името ми е Алиса.

Очите на Карълайн се разшириха от изненада. Това беше дъщерята на Мерилий, момиченцето, към което Ринк толкова е бил привързан, преди майка ѝ така жестоко да ги раздели.

— Как си, Алиса?

— Добре, предполагам. Вие сте били съпруга на бащата на Ринк, нали?

— На Роско. Той почина преди няколко месеца.

— Знам. Всички го знаят. Преди известно време ви видях с Ринк в „Деъри Март“.

— Защо не се обади, да се видиш с него?

Тя сви рамене:

— Не ми се щеше. Той дори сигурно не ме помни още.

— Вече.

— Ъ?

— Извинявай. Много неучтиво е от моя страна да те поправам.

— Няма нищо. Майка ми го прави непрекъснато, но аз още... вече не ѝ обръщам внимание.

Карълайн се разсмя, без да иска. Но веднага стана по-сериозна, като погледна към групичката, с която беше Алиса. Съвсем определено виждаше доказателството за това, че влиянието на връстниците е далеч по-силно от родителското. Момичетата, които придружаваха Алиса, приличаха на бегълки от поправителен дом.

Карълайн веднага се засрами от себе си, защото беше позволила външният вид да оформи преценката ѝ. Беше прикачила етикет на тези момичета по същия начин, както навремето хората от градчето ѝ го бяха прикачили на нея. Въпреки това, когато едно от момичетата, на години колкото Алиса, запали цигара, Карълайн не успя да прикрие неодобрението си.

— Как е майка ти? — Карълайн помнеше Мерилий като дребна блондинка с дълга права коса, кристалносини очи и нацупени пухкави

устни.

— Има си нов съпруг. Абсолютен тъпанар. По-зле и от предишния. Не стоя много-много вкъщи, за да не ги виждам. — В следващия момент, сякаш проумяла, че е казала повече, отколкото бе имала намерение, Алиса видимо се изпъна и добави: — Е, трябва да изчезвам.

— Чакай малко! — Карълайн сама се изненада от думите си. Щом момичето се взря в нея изпод натежалите от черна спирала мигли, и тя самата в първия момент не знаеше какво да каже. В тези прекалено гримирани очи съзря бунтарство, подозрителност и уязвимост. Като че ли нежното същество, което обитаваше тази крещяща фасада, отчаяно искаше някой да го подмами навън. — Защо не ми дойдеш на гости в Убежището някой ден? Бих искала да те опозная по-добре.

Алиса изсумтя грубо:

— Как ли не!

— Наистина бих искала. — И самата Карълайн не можеше да си обясни защо продължава да настоява. Момичето по някакъв необясним начин я беше трогнало. На Ринк би му било много мъчно, ако разбереше, че детето, което бе обичал, се чувства толкова самотно. Ако можеше да помогне с нещо, Карълайн би го направила. — Искам да станем приятелки.

Тъмносините очи се сведоха надолу.

— Защо?

— Защото Ринк често ми е говорил за теб.

— Ами? И какво по-точно? — Брадичката ѝ се бе вирнала предизвикателно, но Карълайн долови, че момичето е изненадано и заинтригувано.

— Каза ми колко мило момиченце си била, колко те е обичал и колко му е било тежко, че са ви разделили.

— Той не ми е баща.

— Знам. Но той въпреки това те е обичал. — Момичето яростно хапа белите си устни и Карълайн за миг си помисли, че Алиса ще се разплаче. — Ринк ще си дойде след няколко седмици за есенния фестивал. Защо не наминеш, за да се видите?

Раменете ѝ се вдигнаха с преднамерено безразличие:

— Може и да намина. Много съм заета.

— О, разбирам. Просто си мисля, че на Ринк ще му е много приятно да те види. Майка ти малко е усложнила нещата между вас.

Без да ѝ отговори, Алиса хвърли поглед през рамо към приятелките си, които вече показваха признаци на нетърпение.

— Вижте, трябва да изчезвам.

— Радвам се, че се запознахме, Алиса. Моля те, помисли относно поканата ми.

— Аха, добре.

Карълайн се загледа в прегърбената фигурка, която се отдалечи по тротоара. Жалка гледка. И въпреки всичко, на Карълайн ѝ беше леко на душата за първи път от седмици насам.

— Гордееш ли се с мен, Стив?

— Винаги се гордея с теб.

Лаура Джейн и съпругът ѝ вече два месеца обитаваха спалнята, където навремето бе апартаментът на Роско. Човек едва ли би могъл да познае стаите, които Карълайн бе обзавела наново като сватбен подарък за младата двойка. Тапетите бяха нови, но пак в стила на цялостната старинна атмосфера на къщата. Имаше и нови пердета, нови кърпи и постелки в банята, нови килими по дървения под. Кушетка и кресло с ниска масичка помежду им бяха заместили тежкото писалище на Роско.

Лаура Джейн се сгуши по-близо до съпруга си. Пръстите ѝ небрежно се плъзгаха по корема му.

— Искам да кажа, още по-горд си, защото съвсем сама купих всичките онези неща днес. Даже не сбърках рестото, нали?

Ръката му затегна прегръдката си. След като вече два месеца спеше с нея, бе почти убеден, че тя няма да се счупи в ръцете му.

— Направи всичко чудесно. Убеден бях, че ще се справиш.

Беше я завел в магазина за фураж със себе си. Когато ѝ бе предложил сама да направи покупките, бе забелязал как очите ѝ се изпълват с ужас. Но тя беше взела сметката, бе отброила старателно нужното количество банкноти и беше изчакала да получи рестото си. На излизане от магазина му се беше усмихнала толкова доволно, сякаш бе дете, което за първи път бе изпълнило без грешка урока си по пиано.

— Страхувах се да опитам. Спомням си, че навремето Ринк ме водеше в града. Искаше да ме научи да върша самостоятелно някои неща, но аз винаги се страхувах, че ще сбъркам нещо и ще го разочаровам. Затова даже не опитвах.

Стив повдигна глава, за да може да я погледне.

— А не се ли страхуваш, че ще разочароваш мен? — Той се шегуваше и тя, усмихната, зарови лице в гърдите му.

— Разбира се, че не. Искам да те зарадвам повече, отколкото съм искала да зарадвам друг в живота си. Затова съм готова да направя всичко по силите си. Знам, че не съм толкова умна, колкото другите хора. Не искам никога да съжаляваш, че си се оженил за мен.

Той се претърколи настрана и я притисна към себе си.

— Скъпа моя — прошепна в косата ѝ, — как бих могъл да съжалявам за това? Винаги ще те обичам, независимо от това какво правиш или не умееш да правиш. Не ти се налага да печелиш любовта ми, Лаура Джейн. Ти вече я имаш. Завинаги.

— Стив — прошепна тя, докосвайки леко гърдите му, — толкова те обичам! — После се поизправи, свали нощницата си през глава и я хвърли на пода.

Липсата ѝ на свян бе възхитителна. Съвсем по детски приемаше голотата. Защото духът ѝ беше толкова чист, не изпитваше никакъв срам от тялото си. Като Ева, преди да вкуси от забранения плод, Лаура Джейн бе освободена от задръжки и смущение. Тази нейна спонтанност продължаваше да доставя удоволствие на съпруга ѝ, който бе едва ли не засрамен от това как охотно се възползваше от нейната естествена всеотдайност.

Тя го беше научила на нещо и за собственото му тяло. Откакто беше загубил крака си, Стив даже не желаше да го поглежда. Беше го презирал. Продължаваше да се смайва от удоволствието, което Лаура Джейн намираще в тялото му. Тя непрестанно измисляше поводи, за да го докосва. Тънките ѝ като порцелан ръце притежаваха лечебна сила, която никога не бе вярвал, че може да съществува. Всяка ласка бе доказателство за безкористната ѝ любов към него. През целия си живот не бе срещал човек, който да го обсипва с такова внимание и обич.

Сега, с кротка усмивка на устните си, Лаура Джейн легна до него и обгърна с ръка кръста му. Той прокара пръсти през дългите кичури на косата ѝ и повдигна брадичката ѝ, за да я целуне. Не след дълго

ръцете им започнаха да шарят по телата им. Той загали гърба ѝ, когато тя легна върху него. Тя обхвана с ръце лицето му и го обсипа с целувки. Тънкото ѝ езиче се заигра с ухото му — нещо, което беше научила от него.

Тя се плъзна надолу по тялото му, като целуваше шията му, гърдите му. После устните ѝ се разтвориха над зърното на гърдите му и тя докосна кожата с език. Той едва не подскочи от леглото.

— Лаура Джейн — възкликна смаяно.

— Мммм? — прошепна тя, без да спира. — Когато го правиш с мен, ми е хубаво. На теб хубаво ли ти е? Ако не, веднага спирам.

Пръстите му се плъзнаха към главата ѝ и обхванаха тила ѝ.

— Не, не спирай — простена тихо. — Поне докато не...

Стив я повдигна над себе си и с плавно движение сля телата им. Лаура Джейн се повдигна на лакти и доближи гърдите си до устните му. Той зацелува миниатюрното розово връхче, докато то не настръхна от удоволствие. Езикът му се плъзна около него. Лаура Джейн с въздишка изрази наладата си. Бурята в тях продължи да се надига, докато той не обхвана с ръце таза ѝ, за да я притисне плътно към себе си и да нахлуе по-дълбоко в нея. Вкопчиха се един в друг и потрепераха заедно. Дълго след като крайт беше отминал, лежаха прегърнати. После тя го целуна леко по челото и се отмести настрана.

— Радвам се, че ме научи да правя любов — отбеляза Лаура Джейн.

Той се засмя:

— Аз също.

— Искан ми се всички по света да са щастливи като нас.

— Не мисля, че това е възможно. Никой не може да бъде щастлив колкото мен. — Стив нежно я целуна.

— Ще ми се Карълайн да е щастлива. Откакто Ринк си тръгна, тя е нещастна. — Проницателността ѝ не го изненада. Отдавна бе разбрал, че тя е изключително чувствителна към емоциите на другите. — Мислиш ли, че ѝ е мъчно за Ринк?

— Да, скъпа.

— Аз също. — Тя помълча малко, сякаш се беше унесла, но после добави: — Страхувам се, че тя ще умре също като татко.

Стив хвана брадичката ѝ и я накара да вдигне лице към него.

— Какви ги говориш?

— Карълайн е болна.

— Не е болна. И определено няма да умре.

— Татко навремето разтъркваше корема си, когато мислеше, че никой не го гледа. Или просто затваряше очи, сякаш някъде в него има болка.

— Какво общо има това с Карълайн?

— Тя върши същите неща. Късно снощи, когато се върна от фабриката, я гледах от приемната. Тя закачи сакото си и тръгна по стълбите. Спря се на третото стъпало и се наведе над парапета. Опря чело на ръцете си и остана дълго така. Като че ли не можеше да си поеме дъх. Тъкмо щях да изляза в преддверието, за да ѝ помогна, когато тя събра сили и се изправи. Имах чувството, че изкачването ѝ костваше огромни усилия. — Челото на Лаура Джейн се беше сбърчило загрижено. — Стив, нали тя няма да умре?

— Не, не, разбира се — увери я той, галейки косите ѝ. — Навярно просто е била уморена.

— Надявам се да е само това. Не искам никой друг да умира преди мен. Особено ти — добави тя и го притисна с малките си ръце. — Обещай ми, че няма да умреш, Стив!

Той я прегърна и скоро почувства равномерно ѝ дишане по гърдите си. Разбра, че е заспала. Придърпа завивките нагоре и продължи да я притиска в обятията си. Взираше се в тъмнината, смръщил вежди. Той също се притесняваше за Карълайн. А казаното от Лаура Джейн беше засилило тревогата му.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Есенният фестивал беше благословен с хубаво време. Зората на утрото на церемонията по откриването бе ясна и свежа. Карълайн реши да облече новия си костюм. Времето щеше да е достатъчно студено за него.

След леко почукване на вратата Хани влезе в спалнята ѝ с голям поднос в ръце.

— Не ми се искаше да те безпокоя. Според мен трябва да спиш по-често до късно. Но знаех, че няма да ти е приятно да проспиеш предстоящия маскарад.

— Благодаря ти, Хани. — На подноса имаше кана с топъл чай, с който тя напоследък бе заменила сутрешното кафе, чаша портокалов сок и две кифли със сладко от боровинки. — Не спях. Просто се излежавах.

— Това е хубаво за тялото от време на време. Особено след като днес се очертава да бъде тежък ден за теб. Имаш ли нужда от мен да изглежда нещо? Да ти напълня ваната с вода?

— Дрехите ми са готови — отвърна Карълайн, като се отпусна на стола до масата, на която Хани беше оставила подноса. Наля си чаша чай. — Топла вана звучи добре. Навън изглежда мразовито.

Хани влезе в банята, като продължаваше да поддържа разговора, обсъждайки предстоящите за уикенда събития в града. Карълайн почти не я слушаше, докато отпиваше от чая си замислено.

— Ваната ти е готова. Защо не си изяла тези кифли?

— Не съм гладна. — Всеки път, когато си помислеше как щеше да се изправи пред целия град, за да приеме онова проклето отличие, ѝ се повдигаше. Би било ужасно рисковано да сложи в стомаха си каквото и да било.

Икономката се загледа в младата жена, когато стана и пристъпи към дрешника, за да си извади чиста хавлия. През фината материя на нощницата се виждаше отчетливо, че господарката ѝ е изгубила

значително от теглото си. Фигурата, която преди бе модерно стройна, сега беше буквално кльоцава според мнението на икономката.

— Мислиш ли, че той ще е там?

Тя се наведе да оправи завивките на леглото.

— Кой? — Хани й хвърли толкова укорителен поглед, че Карълайн само сведе глава и добави приглушено: — Не знам. — Влезе в банята и затвори вратата, затваряйки по този начин и темата за Ринк.

Когато Карълайн слезе на долния етаж час по-късно, Стив подсвирна ниско и продължително. Лаура Джейн плесна с ръце. Изражението на Хани беше нещо неопределено между загриженост и гордост.

— Това се казва класа, човече! — възкликна Стив.

Карълайн се засмя и тримата, гледащи я със задоволство, уловиха този крехък звук, който все по-рядко излизаше от устните й напоследък.

— Харесвам ли ви?

— Много си красива, Карълайн — въодушевено отбеляза Лаура Джейн. — О, прекрасна си!

— Много е слабичка — измърмори Хани, обаче с обич махна въображаема прашинка от ревера й.

— Помислих си, че след като тъй и тъй ще започнат да говорят, както и ще стане, ще им дам поне достоен материал за приказки. Освен това нали представяме гражданина на годината. Трябва да изглеждаме подобаващо.

Костюмът й от две части беше от кремав вълнен креп. Ризата й бе гълъбовосива, почти в същия нюанс като очите й. Беше затъкнала цялата си коса под филцова шапка в същия цвят като костюма. Ниската й периферия леко докосваше веждите й. Гримът й бе дискретен и старателно нанесен, за да прикрие виолетовите сенки под очите й. На ушите си имаше перлени обеци. Чорапите й бяха с цвят на слонова кост. Обувките бяха кремави — в същия нюанс като ръкавиците й от ярешка кожа.

— И вие не изглеждате зле — отбеляза Карълайн, като ги огледа гордо. Лаура Джейн беше в бледосиньо и приличаше на кукла. Стив бе облечен със сватбения си костюм, но Карълайн се беше погрижила да му подбере нова вратовръзка. Хани също бе с най-хубавия си костюм.

— Каретата ви очаква — провъзгласи Стив и официално предложи ръката си на Лаура Джейн. — Лейди Лаура, лейди Карълайн. — Той се обърна към нея и тя пхна ръка под другия му лакът. — Хани, ако обичаш — добави и четиримата напуснаха Убежището.

Залата на гимназията бе претъпкана до краен предел. Никой не си спомняше някога да е била по-пълна, дори когато футболните занимания бяха преместени на закрито заради лошото време. Карълайн седеше на подиума, подкрепяна, от една страна, от членовете на семейството, за чието присъствие беше настояла пред представителите на градските власти — за тяхно неудоволствие и неудобство, а, от друга, от същите тези официални лица.

За да не се поддаде на паниката, тя се опитваше да се съсредоточи в американския национален флаг в ъгъла на сцената. Звездите се рояха като пчели пред очите ѝ на синята равнина на фона. Райетата се поклащаха. А знамето бе напълно неподвижно.

На Карълайн ѝ се виеше свят.

Плъзна очи по публиката и единственото, което видя, бе море от люшкащи се пред очите ѝ лица, които я зяпаха с нескрит интерес. Свеждайки поглед към стиснатите в скута си ръце, установи, че дланите ѝ бяха овлажнели от пот. Ако си сложиеше ръкавиците, на ръцете ѝ щеше да ѝ е горещо, макар че сега бяха леденостудени. Преглътна надигащата се вълна на гадене в гърлото си, като ѝ се прииска да не беше затягала така здраво възела на яката си.

Стомахът ѝ се преобръщаше непрестанно и къркореше. Защо не беше изяла онези кифли? Ако го беше направила, без съмнение щеше да ги повърне. Но нали така или иначе сигурно щеше да повърне. Щеше да се изложи пред очите на целия град.

Защо беше толкова задушно тук, по дяволите? Кожата ѝ лепнеше. Огледа се. Никой друг не изглеждаше да се чувства зле. Стив и Лаура Джейн тихичко разговаряха. Хани бе открила една от приятелките си от църквата и бърбореше оживено. Кметът, напук на всички разпоредби на сградата, пухтеше с дебелия си пура и говореше многословно на висок глас със съдията. Вонята на дима преобръщаше стомаха ѝ.

Както го наблюдаваше, кметът изведнъж се извини на съдията и пристъпи към задната част на подиума.

— Хубаво, сега вече можем да започваме. Опасявах се, че няма да успееш да дойдеш, момчето ми. Как си, Ринк?

Карълайн преглътна и задиша през уста, като се опитваше да потисне гаденето. Цялото ѝ тяло се вледени, после пламна. Ушите ѝ пареха, сякаш в главата ѝ бе избухнал пожар.

Чу гласа му, когато поздравяваше тези около нея. С крайчеца на окото си видя как Хани войнствено се насочи към него. Той спря тирадата, която заплашваше да се излее върху него, със звучна целувка по бузата ѝ. Икономката отскочи назад, смутена като момиче, след което го прегърна силно. Лаура Джейн скочи от стола си и се устреми да го прегърне. Стив се изправи и двамата мъже се ръкуваха.

После тя видя как кафявият крачол на панталона му се приближи към нея. Той застана точно пред стола ѝ. Можеше да долови топлината и енергията, която се излъчваше от тялото му. И защото целият град ги гледаше, Карълайн изви устни в пресилена усмивка и вдигна глава, за да го погледне.

— Здравей, Ринк.

Ринк се взря в нея и не сполучи съвсем да прикрие смайването си. Под очите ѝ имаше огромни кръгове. Страните ѝ бяха хлътнали. Беше бледа. Изглеждаше така, сякаш имаше нужда от поне седемдесет и два часа сън и от около пет обилни яденета.

Обаче беше красива.

Необходимо бе да съсредоточи всяка част от самоконтрола си, за да не я вдигне в обятията си и да я притисне към себе си. Последните, два месеца бяха истински ад за него. Можеше да опише всяка злочеста секунда от тях, защото единственото, което бе правил, бе да мисли за нея, да тъгува по нея.

Проклет да е избухливият му нрав! Проклета да е гордостта му! Беше се вбесил, защото двама пияни задници в една кръчма си бяха отворили устите. Беше излял гнева и объркването си върху нея. Този път тя му беше отвърнала със същото. Това едновременно го бе изненадало и го бе вбесило още повече. Най-вече защото повечето от това, което му беше казала, бе попаднало точно в целта. Вече не можеше да обвинява Роско за това, че ги държи разделени. Лично той бе отговорен за злочестината, която се бе изсипала върху него, а и

върху нея. Беше си тръгнал, без да каже и дума. Що за държане е това за един зрял мъж?

За един влюбен мъж?

Да, но любовта често замъглява здравия разум на човека. Любовта те кара да постъпваш като глупак дори когато знаеш, че се държиш като такъв, но не можеш да направиш нищо. Любовта те кара да поемеш тази ледена ръка и да изречеш безпристрастно:

— Здравей, Карълайн. Изглеждаш чудесно, — когато единственото, което ти се иска да направиш, е да обвиниш ръце около нея, да я молиш за прошка, да я обявиш за своя и да предизвикаш дявола и Бога, ако искат да се изпречат помежду ви.

Ринк седна до нея. Крачолът на панталона му докосна крака ѝ и тя внимателно се отмести встрани. Загледа как ръцете ѝ припряно подръпнаха полата, когато седеше, сковано изправена, на стола си. Господи, тя беше невероятна. Все още си беше онова момиче от гората, момичето на Доусън, което толкова отчаяно се опитваше да завоюва одобрение. Сърцето му потръпна болезнено от любов към нея. Искаше му се да извика: „Какво те интересува тяхното мнение за теб, по дяволите? Ти стоиш много, много по-високо от тях“.

После му хрумна, че и той не беше по стока от нея. Желаяше я повече от живота си. И въпреки това мнението на околните ги беше разделило. Вярно, тя бе съпруга на баща му. И какво, ако всички си мислеха, че бракът им е бил нормален? Той нали знаеше истината. А дори и да не беше така...

Ринк се извърна към нея толкова бързо, че улови втренчените ѝ в него очи. Погледите им се сляха.

Заизучава всяка черта от лицето ѝ. Запамети всяка подробност. И сега му се струваше толкова красива, колкото когато я беше зърнал за първи път. Сега я обичаше хиляди пъти повече, отколкото през онова лято преди дванадесет години.

И проумя, че дори и до края на дните си да беше живял в неведение относно истината за връзката ѝ с баща му, пак щеше да я желае. Обичта му беше над всичко — над дребнавия обществен присмех, над омразата към баща му — повече от всичко останало обичаше Карълайн Доусън.

— Сега ще помоля госпожа Карълайн Ланкастър, вдовицата на Роско, да се качи на подиума.

Очите на Ринк се отместиха към микрофона на водещия на церемонията, където кметът току-що бе представил Карълайн. Въобще не беше слушал цветистото хвалебствие. Очевидно и тя също. Когато публиката избухна в оглушителни аплодисменти, тя трепна.

Ринк я загледа как видимо събира, сили и се изправя с неподправена грация. Карълайн остави чантичката и ръкавиците си на седалката, след което пое към подиума с изяществото и величието на кралица, родена за такива тържествени церемонии. Усмивката, с която се обърна към кмета, бе бледа и трепереща и публиката възприе тази нейна реакция като плод на вълнението, предизвикано от речта му. Ринк плъзна поглед по лицата в тълпата. Не беше необходимо да се притеснява. Всички я одобряваха.

Карълайн прие почетната награда с една ръка, а с другата се ръкува с кмета. Той отстъпи встрани, за да ѝ предостави микрофона.

— Роско би бил поласкан да получи този знак на почит от вас. Аз и цялото му семейство го приемаме от негово име и ви благодарим.

В краткото ѝ слово нямаше и следа от лицемерие. Всичко, което бе изрекла, бе самата истина. Не беше добавила нищо към хвалебствията, които кметът бе изсипал по адрес на Роско. Просто бе приела символичната почит на хората от градчето към починалия ѝ съпруг. Беше предоставила на тези хора това, което бяха искали да имат — герой на деня. За Ринк това беше най-доброто, което можеше да се направи.

Той я загледа как се обръща. Лицето ѝ бе бяло като костния порцелан в скрина в Убежището. Карълайн се поспря и затвори очи за миг, мъчейки се да си поеме дъх и да запази равновесие. Направи още една крачка и се олюля. Ръката на кмета се стрелна към лакътя ѝ и той произнесе името ѝ.

Ринк скочи от стола си. Тя го погледна, премигвайки трескаво, сякаш се опитваше да го фокусира със замъглените си очи. После очите ѝ бавно се затвориха и тя се строполи на пода.

От аудиторията се надигнаха изненадани и притеснени възгласи. Лаура Джейн извика и се вкопчи в ръката на Стив.

Хани възкликна:

— Боже господи! — И притисна ръка към внушителните си гърди.

Тези, които бяха най-близо до Карълайн, се устремиха към нея.

Ринк, обезумял от страх, започна да си проправя път сред тях, като отстраняваше мъже, два пъти по-големи от него, по пътя си.

— Махнете се от нея. Дръпнете се... По дяволите! Пуснете ме да мина. Махнете се от пътя ми.

Най-сетне достигна до нея. Падна на колене и сграбчи ръката ѝ. Тя лежеше, безволно отпусната в неговата.

— Карълайн, Карълайн! За бога, някой няма ли да повика лекар? Карълайн, скъпа, за бога, кажи нещо!

Той вкопчи пръсти в ризата ѝ и отскубна първите две-три копчета. Отметна настрани краищата на сакото ѝ, съсипвайки грижливо изработената елегантност на костюма. Шапката падна от главата ѝ и отхвъркна настрани. Тъмните ѝ коси се разпиляха. С кратки, леки плесници Ринк потупваше бузите ѝ. Клепките ѝ се вдигнаха, потрепвайки, и той нададе лек вик.

— Поеми си дъх, мила. Какво има? Какво ти е? Не, не говори. Някой ще извика лекар.

— Ринк — прошепна тя, като се усмихваше немощно и спокойно. — Ринк.

— Ти припадна, скъпа. — Карълайн вяло вдигна ръка и докосна лицето му, косата му.

Като по команда тези, които бяха най-близо до тях, повдигнаха вежди многозначително. Чу се нечий възглас:

— Ха, гръм да ме порази!

— Ще се оправиш. Обещавам. Ще се погрижа за това.

Ринк приближи ръката ѝ до устните си и притисна към тях дланта ѝ. Повдигна я в обятията си, така че тя да легне в скута му, а не на пода.

— Докторът скоро ще бъде тук.

— Нямам нужда от лекар.

— Не говори. Ти припадна. От вълнението ще да е. Ти ще...

— Аз съм бременна, Ринк.

Тихото ѝ прекъсване възпря нервния порой от думи от устата му и той се взря в нея, загубил дар слово. Тя леко се засмя на смаяното му изражение.

— Нищо друго ми няма. Това е всичко. Ще имам бебе.

Очите ѝ се плъзнаха по любопитния кръг от лица, надвесени над нея! Най-изтъкнатите членове на малкото им общество жадно слушаха

драмата, която се разиграваше пред очите им и която щеше да даде храна за клюките за следващите няколко месеца. Именно тези хора бяха заклеили и нея, и семейството ѝ с обидни епитети. Именно в техните очи тя бе боклук. И тези хора се беше опитвала да впечатли, тяхното одобрение бе превърнала в най-главна цел в живота си.

Сега се питаше защо бе посветила толкова много години от него на такава нищожна цел. Очите ѝ се върнаха към тези на Ринк. Златистите очи, които винаги бяха събуждали в нея страст, копнеж и любов. Карълайн допря длан до бузата му и изрече:

— Нося твоето дете, Ринк.

Очите му се навлажниха. Ръцете му се сключиха по-здраво около нея и той се приведе, за да прошепне до ухото ѝ:

— Обичам те. Обичам те, Карълайн!

После, като вихър, скочи на крака, вдигайки я на ръце.

— Пуснете ни да минем. Чухте какво каза дамата. Бременна е. Ще я отведа у дома. Кметете, изгасете тази проклета пура. И на мен ми се повдига от миризмата ѝ, а аз съм само бащата, не бъдещата майка. Хани, моля те, вземи нещата на Карълайн от стола ѝ. Стив, бъди така добър да докараш колата, моля те. Лаура Джейн, добре ли си? Браво, моето момиче!

През цялото време, докато той издаваше заповедите си, главата на Карълайн спокойно почиваше върху гърдите му. Той я пренесе през тълпата, като пътьом уверяваше всички, че тя е добре, че просто ѝ са се отразили вълнението, задухът и липсата на закуска сутринта.

— Сега ще я отведа у дома, за да се нахрани и да поспи. Вие продължавайте и се забавлявайте добре. Тя ще се оправи. Както разбирам, за бременните дами това не е нещо необичайно.

Той сведе лице към нея и ѝ се усмихна и пред очите на целия град Карълайн обви ръце около врата му.

— Вече се събуждаш? — Ринк се наведе над нея и притисна нежно устни към челото ѝ.

— През цялото време ли беше тук? — Тя бе заспала, преплела пръсти в ръката му.

— Всяка секунда.

— Колко време съм спала? — Карълайн се протегна сънено.

— Няколко часа. Не е достатъчно. Имам намерение да те задържа в леглото през следващите няколко дни.

Очите ѝ се разтвориха широко.

— Само за да спя?

— Е, наред с други неща. — Ринк изръмжа дяволито и я притисна към себе си. За момент обходи с устни шията, която ухаеше нежно, после вдигна лице, за да я целуне. Устните ѝ срещнаха неговите. С върха на езика си той леко очерта линията им и когато те се разтвориха, нахлу дълбоко в топлата падина на устата ѝ. Ръцете ѝ обвиха врата му и тя го придърпа по-близо към себе си. Ринк се поддаде на копнежа, който бе потискал часове наред, за да не я събуди. Изпъна се на леглото до нея и притисна съненото ѝ топло тяло към своето. Устните им се заиграха с любов. Не можеха да спрат да се усмихват. Но накрая Ринк първи стана сериозен и се взря строго в нея. — И кога щеше да ми кажеш, Карълайн?

Той бе напълно облечен, но ризата му беше разкопчана. Тя плъзна длан навътре и я опря в гърдите му.

— Тази седмица. Ако не се беше появил за есенния фестивал, сама щях да ти се обадя.

— Наистина ли?

— Ако не го бях направила, Хани определено щеше да свърши тази работа.

— Тя е знаела?

— Мисля, че подозираше. Също и Стив. Не ми бяха казали нищо, но усещах как ме наблюдават през цялото време.

— От пръв поглед разбрах, че нещо не е наред. Толкова си отслабнала. — Ръката му се плъзна по ребрата ѝ към издадената кост на таза ѝ.

— Докторът каза, че било нормално. Напоследък не съм яла много. А и повечето от това, което хапвах, излизаше навън.

— Защо не ми каза? Не знам дали да те напляскам, или да те целуна.

— Целуни ме.

Той изпълни молбата ѝ. С ръка поглади корема ѝ.

— Моето бебе е тук вътре. Господи, какво прекрасно чудо! — изрече и я притисна трескаво. Целуна я отново — закачлива целувка, която постепенно се превърна в страстна.

Ръката му се плъзна нагоре към гърдите ѝ. Беше я оставил само по копринено боди, като я съблече, и я бе накарал да си легне веднага щом се бяха прибрали у дома.

Коприната се бе затоплила от телесното ѝ излъчване. Обхвана гърдата ѝ в шепа и я затърка, докато плътта не изпъна копринената дантела. Целуна я през фината материя, вкусвайки стегнатата ѝ същност.

— Карълайн, ще се омъжиш ли за мен?

Тя въздъхна. Устните му жарко се сключиха около зърното ѝ и го засмукаха.

— Как бих могла да откажа? Притежаваш такъв очарователен метод на убеждаване.

Той се надигна над нея и обхвана лицето ѝ в шепи.

— Искам да ти кажа нещо, което и аз самият не осъзнавах до днес. — Очите му потънаха в нейните. — Даже и да беше истинска жена на баща ми, пак щях да те обичам и да те желая, колкото и сега.

Ринк видя как очите ѝ се напълниха със сълзи, които преляха и бавно се застинаха по страните ѝ.

— Обичам те. — Тя зарови пръсти в косата на тила му и настойчиво го придърпа за още една целувка. — Да, ще се омъжа за теб.

— Скоро ли? — подкачи я той. — От смъртта на татко са минали едва четири месеца. Хората ще приказват.

Тя разтърси глава и се разсмя.

— След случката тази сутрин това едва ли може да се избегне. — Карълайн с обич потупа корема си. — Бих казала: колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Тази седмица?

— Утре — прошепна му и той се усмихна. — И какво ще правим, след като се оженим? Къде ще живеем?

— Тук. В Убежището. Ще ми се наложи да снова между имението и Атланта по работа.

— Аз ще снова с теб.

— Не те ли е страх да летиш с мен?

— Никога не ме е било страх да правя каквото и да било с теб.

Това ѝ спечели още една целувка.

— А докато сме тук, какво ще правим? Ще сменяме спалните през вечер? — пошегува се той.

— Защо не се настаним в твоята стая, а да превърнем тази в детска?

Очите му се плъзнаха из стаята, после се спряха с любов върху лицето ѝ.

— На майка би ѝ допаднало.

Устните им отново се сляха.

— Не мога да ти се наситя. Господи, колко ми липсваше!

Мускулестите му гърди се плъзнаха над нейните, все още влажни от ласките му. Ръката му обхвана нейната, която беше върху корема ѝ, и я притисна. В утробата ѝ се надигна топла вълна на желание. Пърхайки с устни в ямката на шията му, Карълайн измърка:

— Ринк, съблечи си дрехите.

— По дяволите! — изруга той и се изправи. Страните му горяха и пулсът трескаво отмерваше възбудата в слепоочията му. — Не мога. Ще трябва да го отложим. Обещах на Хани, че ще те заведа долу за вечеря веднага щом се събудиш.

— О, божичко! — възкликна Карълайн, като отметна завивките и праметна крака през ръба на леглото. — Току-що се сетих. Ще имаме гост за вечеря.

— Гост ли? Кой?

— Изненада. Извади ми нещо за обличане. — Тя се стрелна към тоалетката, взе четката си за коса и започна да разресва тъмните ѝ вълни. — Личи ли си, че ние... нали се сещаш?

Тя притеснено се огледа в огледалото и напудри набъбналите си от целувките устни.

Той остави меката вълнена рокля, която беше избрал от гардероба, застана зад нея и я обви с ръце, така че да хване по една гърда във всяка от тях. Пръстите му очертаха набъбналите мъниста на връхчетата им.

— Аха. Изглеждаш точно, все едно че сме... нали се сещаш.

Ринк зарови лице в шията ѝ зад ухото и докосна с устни еротичното място.

Карълайн простена:

— Ринк, никога няма да се приготвя, ако не престанеш.

— Аз съм готов. — Той притисна набъбналата си мъжественост към гърба ѝ. — Готов съм от часове насам. Знаеш ли колко си красива, докато спиш?

— Знаеш какво имах предвид. Готова за вечеря.

— О, да, вечерята. По дяволите! — Въздъхвайки театрално, той отпусна ръце и отстъпи.

Когато успяха до известна степен да възвърнат самообладанието си, двамата се присъединиха към Лаура Джейн и Стив в салона на долния етаж. Без да пита, Стив наля в една чаша бърбън и сода за Ринк и му я занесе до дивана, където той с комична загриженост настаняваше Карълайн сред възглавниците.

— Благодаря — каза Ринк, поемайки чашата в ръка. Погледна зет си с усмивка. Даже и да бе имал някакви резерви относно брака им, само беше необходимо да ги погледне, когато бяха заедно. Лаура Джейн сияеше от щастие. Стив бе спокоен, беше престанал да се държи нервно и троснато. Имал грандиозни планове за конюшните. Сега говореше с Ринк като с равен. Двамата мъже започваха да се опознават и да се харесват все повече и повече.

Когато звънецът на входната врата зазвъня, Карълайн, за ужас на Ринк, скочи припряно и хукна към преддверието.

— Аз ще отворя. Ти си пий спокойно питието.

— Как очаква да съм спокоен за каквото и да било, когато тя търчи наоколо като ненормална? — оплака се Ринк. — Нали през първите месеци трябва да почива, да не се напруга?

— Не мога да повярвам, че Карълайн ще си има бебе — сподели Лаура Джейн с брат си.

— А това, което аз не мога да повярвам, е, че научих последен. — Ринк изгледа обвинително Стив. — Защо не ми звънна да намекнеш поне?

Стив сви рамене, без да се засяга:

— Това не беше моя работа.

Ринк се намръщи. Имаше какво да добави по въпроса, но бе прекъснат от появата на Карълайн на прага.

— Ринк, някой е дошъл на гости, за да те види.

Очите на момичето нервно обходиха непознатата обстановка. Тя прехапа устни, които за радост на Карълайн този път не бяха покрити с откачен цвят червило. Също така ги нямаше и хартиените клипсове, и

ужасяващия грим. Дрехите ѝ бяха по-нормални — семпла рокля с разкроена пола. Косата все още си беше възкъса, но бе пригладена надолу, около лицето ѝ, а не стърчеше на всички страни.

— Тя каза, че няма нищо против да намина — заоправдава се Алиса, кимвайки към Карълайн. — Казах ѝ, че ти вероятно даже няма да си спомниш коя съм, обаче тя каза, че греша и... — Момичето завърши изречението със свиване на рамене.

Карълайн забеляза как по лицето на Ринк се смениха изражения на озадаченост, изненада и накрая радост. Той произнесе тихо името на момичето, после го повтори по-силно, със задоволство. Разтвори широко ръце, пристъпвайки към нея, но без да я насилва. Спря, преди да стигне до нея, като продължаваше да държи ръцете си разтворени.

Карълайн погледна към Алиса, която бе пристигнала с единственото такси в града. Забеляза как устните на момичето затрепериха, видя в очите ѝ да се надигат сълзи. Алиса се помъчи да добие нехайно изражение, но не успя. Захвърляйки и последните остатъци от фасадата на нахакано безразличие, момичето се устреми към Ринк и зарови лице в гърдите му, обгръщайки го с ръце.

— Тя изобщо не е лошо хлапе.

Двамата се намираха в стаята на Карълайн и се събличаха за лягане.

— Разбира се, че не е. Само дето не са я възпитавали правилно. Грешка. Не мисля, че някой изобщо я е възпитавал. Трябваше да я видиш първия път, когато я срещнах. Изглеждаше като героиня от филм на ужасите.

— И откога е това приятелство между вас двете? — Той се отпусна на края на леглото, за да събуе обувките и чорапите си.

— От няколко седмици. На два пъти излизахме заедно в града да пием шейк. Поканих я да дойде тази вечер, като се надявах, че може да си тук. — Тя се обърна към него, както бе застанала пред гардероба, за да окачи роклята си. — Радвам се, че си тук — добави нежно.

— Аз също — отвърна ѝ той. — Ти ми даде още едно основание да те обичам. Благодаря ти, Карълайн.

— Няма защо. — Гласът ѝ също като неговия бе натежал от чувства.

— Забеляза ли изражението на лицето ѝ, когато я поканихме да дойде с нас на панаира утре? Тази кучка Мерилий! Главата си залагам, че не е водила горкото дете никъде.

— Ще упражниш благотворно влияние над нея.

— Не и колкото теб. Искам да се виждаме с нея колкото се може по-често.

— Аз също. Сигурен ли си обаче, че искаш да отидем на панаира утре?

— Защо не? — попита той, сваляйки панталоните си. Карълайн се обърна към огледалото и с притворно безразличие започна да разресва косата си.

— Всички хора от градчето ще бъдат там. А след това, което стана днес...

Така и не ѝ се наложи да завърши започнатото. Той застана зад нея, обърна я към себе си и запечата устните ѝ с целувка. След известно време вдигна глава.

— Имам намерение да се фукам с теб навсякъде. Ще обиколим всички павилиони. Ще говорим с всички. И смятам да споделя с всеки, който прояви интерес, а и с тези, които не държат да го знаят, колко те обичам и с какво нетърпение очаквам да се роди детето ни.

Тя отпусна глава на гърдите му.

— Толкова те обичам. Ти си чудесен.

— Ти си чудесна — прошепна ѝ той, като я отблъсна леко от себе си. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ с чувствена наслада. Копринената материя съблазнително прилепваше по извивките на тялото ѝ, очертаваше гърдите ѝ и настръхналите им връхчета, образуваше лека падина около женствеността ѝ и се плъзгаше нежно върху бедрата ѝ. — Красива си, Карълайн.

Докосна я през сатенената камизолка, плъзгайки нежно и вещо ръце по формите ѝ. Гърдите ѝ моментално откликнаха на ласката му. Кокалчетата на пръстите му се отъркаха в леко очертания триъгълник между бедрата ѝ и породиха тръпнещо усещане там.

Карълайн разбра, че след миг щеше да забрави за всичко останало.

— Ринк, чакай. — Дланта му се разтвори и поглади покритата с коприна делта. — А-а-а... искам да ти дам нещо.

— Аз също искам да ти дам нещо — прошепна той, навеждайки глава. Езикът му докосна зърното ѝ, а в същото време палецът откри това, което търсеше. — Твоето не може ли да почака?

— П-п-п-предпола-а-агам.

— А моето не може — изръмжа той сподавено и насочи ръката ѝ към мъжествеността си, която бе твърда, назряла и опънала белъто му.

Ринк пхна пръсти под фините презрамки на камизолката ѝ и ги плъзна надолу, така че тя да може да прекрачи свляклата се в нозете ѝ коприна. Карълайн застана пред него гола и трепереща от възбуда. Повдигайки я в ръцете си, Ринк я отнесе до леглото. Тя легна по гръб, а той се отпусна върху нея, след като с едно движение свали последната преграда помежду им. Коленичи между краката ѝ.

— Обичам те. Винаги съм те обичал, Карълайн. Навремето ненавиждах всяко пукване на зората, защото се събуждах, мислейки за теб, питайки се къде си, какво правиш, желяейки те, копнеейки болезнено да те зърна само за миг. Сега очаквам с нетърпение всеки нов ден, защото ще се събуждам, обичайки те и съзнавайки, че и ти ме обичаш.

Той долепи устни до корема ѝ със съзнанието, че неговото бебе се е сгушило в тялото на жената, която обичаше толкова силно. Тя обви с ръце врата на мъжа, когото обичаше, като още се питаше как така животът им бе предоставил цялото това щастие. Устните му пробягаха над хълмчето с тъмни косъмчета. У нея бавно се надигнаха вихрените желания на любовта.

Обхванал в шепи гърдите ѝ, Ринк сведе глава още по-надолу и целуна кадифените устни на прага на женствеността ѝ. Езикът му ги разтвори. Не сдържаше нищо, даваше ѝ всичко от себе си.

— Да не нараня бебето? — Той се повдигна над нея и плъзна мъжествеността си върху топлата влага на скута ѝ.

— Не се безпокой, няма.

Облада я с дива страст, подкладена от любовта и ласките. Стегнатите ѝ бедра се повдигаха и отпускаха ритмично, докато той нахлуваше в нея мощно, но внимателно. Както винаги съзвучен с нуждите ѝ, Ринк се отдръпваше, поглаждаше нежно дверите на женствеността ѝ, после гладко се стрелваше отново във вътрешността ѝ. Тя го обгръщаше стегнато, галейки го с тялото си. Отдавах се и откликвах равностойно в бурните физически ласки на любовта.

Когато дойде кулминацията, двамата я споделиха, прехвърляйки се през ръба на реалността, здраво вкопчени един в друг.

След известно време, докато се попиваха един друг с хавлиени кърпи, след като си бяха взели душ, тя каза:

— Така и не ми позволи да ти дам подаръка си.

— Нима има още? — Той игриво я плесна отзад, докато тя се връщаше обратно в спалнята. — Не може да е по-хубаво от това, което вече получих.

— Това е сериозно. — Карълайн пристъпи към старинното писалище и отвори едно от чекмеджетата му. Извади от него свитък хартия. Подаде му го и отиде до прозореца, като му обърна гръб.

Пълната луна къпеше в сребриста светлина ширналия се простор от трева. В далечината се виждаше реката, която се виеше сред дърветата като бляскава лента. Колко обичаше това място. Но мъжа зад себе си обичаше повече.

Чу как листовите зашумоляха и разбра, че в момента той чете документите, които прехвърляха имението на негово име. Стъпките му, когато се приближи към нея, потънаха в плътната материя на килима.

— Не мога да приема това, Карълайн. Убежището е твое.

Тя се обърна към него.

— Никога не е било мое, Ринк. Винаги е било твое. Именно затова и го обичах толкова много. Без теб това, че го притежавах, не означаваше нищо. Ти си неговото сърце, жизненият му ритъм. Ти му даваш живот, също както го даваш и на мен.

Карълайн пристъпи към него и опря длан върху гърдите му.

— Обичам те толкова много, че съм готова да се откажа от нещото, което смятах, че желая най-много в живота си. Обичай ме и ти толкова, че да преглътнеш гордостта си и да го приемеш. Моля те!

Той се взря в нея, после сведе очи към листовите в ръката си. Сгъна ги внимателно и ги остави на писалището.

— Приемам. При едно условие: че ще ми обещаеш да споделяш с мен това имение до края на живота си. Обещай ми, че ще се обичаме тук, ще зачеваме и отглеждаме децата си и никога повече няма да се връщаме към трагедиите, които са се разигравали в миналото.

Усмивката ѝ беше ослепителна, когато му отвърна:

— Обещавам!

Той запечата договора им с целувка, после я вдигна на ръце и я занесе обратно в тяхното легло.

Издание:

Сандра Браун. Само спомен
ИК „Хермес“, Пловдив, 1997
Американска. Първо издание
Редактор: Валентин Георгиев
Коректор: Недялка Георгиева
ISBN: 954-459-397-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.